

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน
เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
อรุณพร เนียมสุวรรณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2549

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน
เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
อรุณพร เนียมสุวรรณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2549

อรุณพร เนียมสุวรรณ.(2549). การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม: รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง, อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2548 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 190 คน เป็นนักเรียนชาย 75 คน และนักเรียนหญิง 115 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต แบบสอบถามการควบคุมตนเอง แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และแบบทดสอบความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบค่าที (t – test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance)

ผลการศึกษา พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง อยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีการเตรียมความพร้อมด้านจิตใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีแผนการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

7. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการควบคุมตนเองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

8. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีการเตรียมความพร้อมด้านจิตใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

10. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษาต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

11. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

PREPARATION FOR CENTRAL ADMISSION HIGER EDUCATION OF
MATTHAYOM SUKSA VI STUDENTS AT RAJWINIT
BANGKHEN SCHOOL IN LUKSI DISTRICT,
BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
ARUNPORN NIAMSUWAN

PRESENTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS FOR THE MASTER
OF EDUCATION DEGREE IN EDUCATION PSYCHOLOGY
AT SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY
MAY 2006

ARUNPORN NIAMSUWAN.(2006). *Preparation for Central Admission higher Education of Matthayom Suksa VI Students at Rajwinit Bangkokhen School in Luksi District, Bangkok*. Master thesis, M.Ed. (Educational Psychology). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee : Assoc. Prof. Waythanee Greethong Inst. Dr. Pasana Chularut..

The purposes of this research were to study the preparation for central admission higher education of matthayom suksa VI students at Rajwinit Bangkokhen School in Luksi District, Bangkok. The samples were 190 : 75 males and 115 females of matthayom suksa VI students at Rajwinit Bangkokhen School in Luksi District, Bangkok in academic year 2005. The research instruments were the preparation for central admission higher education questionnaires , learning achievement motivation questionnaires, further orientation questionnaires , self control questionnaires, **guardians' educational supporting** questionnaires and comprehension about preparation for central admission higher education test.

The results were as follows :

1. The students ' preparation for central admission higher education were moderate level .
2. There was no significantly difference of preparation for central admission higher education between male and female students.
3. There were no significantly difference of preparation for central admission higher education among different learning achievement , but there was significantly difference of students ' mental health of preparation for central admission higher education at .05 level.
4. There were significantly difference of preparation for central admission higher education among different learning programmed at .05 level.
5. There were significantly difference of preparation for central admission higher education among different learning achievement motivation at .05 level.
6. There were significantly difference of preparation for central admission

higher education among different further orientation at .05 level.

7. There were significantly difference of preparation for central admission higher education among different self – control at .05 level.

8. There were no significantly difference of preparation for central admission higher education among different **guardians' educational supporting**.

9. There were no significantly difference of preparation for central admission higher education among different **guardians' educational** level, but there was significantly difference of students ' mental health of preparation for central admission higher education at .05 level.

10. There were significantly difference of preparation for central admission higher education among different **guardians' educational supporting** at .05 level.

11. There were significantly difference of preparation for central admission higher education among different comprehension about preparation for central admission higher education at .05 level.

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง
ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน
เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์
ของ
อรุณพร เนียมสุวรรณ

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2549
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความรู้ความกรุณาอย่างยิ่งจากรองศาสตราจารย์วณิชกร กิ่งทอง ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พรหมธิดา แสนคำเครือ กรรมการสอบปากเปล่าที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติม ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งต่อผู้วิจัย ตั้งแต่เริ่มดำเนินการวิจัยจนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาทุกท่าน ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ และประสบการณ์ชีวิตแก่ผู้วิจัย

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์เพียงขวัญ สุวรรณวงษ์ โรงเรียนราชวินิตบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ที่ให้ความอนุเคราะห์ผู้วิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล รวมทั้งให้คำแนะนำในการทำงาน ตั้งแต่เริ่มสำรวจปัญหาจนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบคุณ คุณพวงรัตน์ บำรุงพันธ์ นางสาววันนา สงวนศรี นางสาวประพิมพ์ พยอมใหม่ นางสาวณัฏฐา จันทร์พอง และนายจตุรศักดิ์ อภิรมภรณ์ ที่ให้กำลังใจ คอยช่วยเหลือ และร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมา

ขอขอบคุณนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อร้อยตำรวจโทลำรวย คุณแม่ปภาณี เนียมสุวรรณ นางสาวรวิฏการ สุริยะทัศน์ และสมาชิกทุกคนในครอบครัว ที่ให้การสนับสนุน ส่งเสริม และให้กำลังใจ รวมทั้งการช่วยเหลือด้านทุนทรัพย์แก่ผู้วิจัยด้วยดี จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ คุณค่าของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ สมาชิกทุกคนในครอบครัว ผู้มีพระคุณทุกท่านที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับชีวิตผู้วิจัยเสมอมา ตลอดจนบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิทยาการ ความรู้ให้กับผู้วิจัยตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน

อรุณพร เนียมสุวรรณ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	4
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
กรอบแนวคิดในการศึกษาค้นคว้า.....	8
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการรับ	
บุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง.....	10
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการรับ	
บุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง	10
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล	
เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง	51
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	55
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	97
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	111
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	111
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	111
วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ.....	121
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	123
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	123

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาค้นคว้า.....	125
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	125
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	123
การเสนอผลการศึกษาค้นคว้า.....	123
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	151
สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีการศึกษาค้นคว้า.....	151
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	159
อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า.....	161
ข้อเสนอแนะ.....	167
บรรณานุกรม.....	168
ภาคผนวก.....	186
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	207

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัจจุบันการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษานั้น มีอัตราการแข่งขันที่สูง ซึ่งผู้สอบเข้าจะเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพราะจากข้อมูลในแต่ละปี มีผู้สมัครสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาผ่านทางสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเป็นจำนวนมาก แต่สถาบันอุดมศึกษาในแต่ละสถาบันสามารถรับนักศึกษาเข้าศึกษาต่อเป็นจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับจำนวนผู้สมัครสอบ จากสถิติการรับนักศึกษาในระดับ อุดมศึกษา ปีการศึกษา 2548 มีจำนวนผู้เข้าสอบ จำนวน 109,637 คน สามารถสอบเข้าศึกษาต่อ ได้เพียง 73,127 คน คิดเป็นร้อยละ 53.3 ของจำนวนผู้เข้าสอบแข่งขันทั้งหมด (บัณฑิตแนะแนว. 2548 : 3) และส่งผลกระทบให้ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต้องมีการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการสอบ เพื่อให้สามารถเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาให้ได้ เนื่องจากอัตราการแข่งขันที่สูง (วรรณะ มโนกนิเวศ. 2537 : 27)

การรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาตั้งแต่อดีตเป็นต้นมา วิธีการรับนักเรียนเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษานั้น ทบวงมหาวิทยาลัย มีวิธีการรับ 3 วิธี คือ 1. การรับตรงหรือการรับตามโควตาของมหาวิทยาลัยส่วนภูมิภาค 2. การรับนักศึกษาตามโครงการพิเศษต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัยกำหนด เช่น โครงการพิเศษสำหรับผู้มีความสามารถทางด้านกีฬา เป็นต้น 3. การรับรวมที่ทบวงมหาวิทยาลัยเป็นผู้ดำเนินการ และเกณฑ์ที่ใช้ในการเข้าศึกษาต่อในระดับ อุดมศึกษาระบบเก่าใช้คะแนนจากการสอบเท่านั้น และมีการจัดสอบเพียงปีละ 1 ครั้ง คือ ในเดือนเมษายนของทุกปี

ต่อมาปีการศึกษา 2541 ทบวงมหาวิทยาลัย (เพ็ญนิล ทิพย์รักษ์. 2541 : 1-2; อ้างอิงจากทบวงมหาวิทยาลัย. 2540) มีการเปลี่ยนแปลงการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาเป็นระบบใหม่ โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาโดยใช้คะแนนเฉลี่ยตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า ร้อยละ 5 และความสามารถของนักเรียนเมื่อเทียบกับกลุ่มโรงเรียนอีกร้อยละ 5 และทบวงได้จัดให้มีการสอบวิชาหลักขึ้นปีละ 2 ครั้ง ครั้งละ 3 วัน ในเดือนมีนาคม และเดือนตุลาคมของทุกปี และจัดสอบวิชาเฉพาะปีละครั้ง โดยเริ่มสอบครั้งแรกในเดือนตุลาคม 2541 คะแนนสอบสะสมเก็บไว้ได้ 3 ปี โดยใช้คะแนนครั้งที่ดีที่สุด โดยทบวงมหาวิทยาลัยได้ใช้การรับระบบนี้เรื่อยมาจนกระทั่งถึงปี 2548 ตั้งแต่ปี 2549 เป็นต้นไป สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับอุดมศึกษา/หรือชื่อเดิม คือ ทบวงมหาวิทยาลัย จะดำเนินการปรับระบบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบัน อุดมศึกษา โดยการนำระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาใน

ระบบกลาง แทนระบบ การคัดเลือกเดิม (หนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ 8 กรกฎาคม 2548 :4) โดยในแต่ละมหาวิทยาลัยจะมีการรับ 2 ระบบ คือ ระบบรับตรง (โควตา) และโครงการพิเศษต่าง ๆ ร่วมกับระบบกลาง การรับนิสิตนักศึกษา (Central University Admissions System) ซึ่งระบบกลาง การรับนิสิตนักศึกษาเป็นระบบที่ใช้แทนระบบเอ็นทรานซ์เดิม (ระบบกลาง.2548:ออนไลน์) โดยนักเรียนสมัครสอบผ่านเว็บไซต์ และนักเรียน 1 คน มีสิทธิ์สมัครได้ทั้ง 2 ระบบ และในการสอบแบบใหม่นี้ ทางสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา จะกำหนดให้มีการใช้ แบบทดสอบมาเป็นองค์ประกอบในการคัดเลือกร่วมกับผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (GPAX) และผลการเรียนรู้จากกลุ่มสาระการเรียนรู้ (GPA) แบ่งเป็น 2 แบบ คือ

1. แบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน หรือการสอบ O-NET (Ordinary National Educational Test) เป็นการวัดผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดสอบ 5 กลุ่ม สาระการเรียนรู้ ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ภาษาต่างประเทศ ซึ่งแบบทดสอบจะมีทั้ง ปรนัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก และอัตนัยเขียนคำตอบสั้น ๆ ในอัตราส่วนระหว่าง 80%-90% : 10%-20% โดยใช้เวลาทำข้อสอบวิชาละ 2 ชั่วโมง
2. แบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง หรือการสอบ A-NET (Advanced National Educational Test) เป็นการวัดความรู้ โดยเน้นทักษะการคิดมากกว่า O-NET ประกอบด้วย ภาษาไทย 2 คณิตศาสตร์ 2 วิทยาศาสตร์ 2 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม 2 ภาษาอังกฤษ 2 ซึ่งแบบทดสอบจะมีทั้งปรนัยแบบเลือกตอบ 4 ตัวเลือก และอัตนัยเขียนคำตอบสั้น ๆ ในอัตราส่วนระหว่าง 60%-80% : 40%-20% โดยใช้เวลาทำข้อสอบวิชาละ 2 ชั่วโมง ยกเว้นวิชา วิทยาศาสตร์ ประกอบด้วย เนื้อหาด้าน เคมี ฟิสิกส์ ชีววิทยา อยู่ในฉบับเดียวกัน ใช้เวลาสอบ 3 ชั่วโมง (บัณฑิตแนะแนว. 2548 : 48) จัดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่ามี ความแตกต่างของการสอบระบบเก่าและระบบใหม่ โดยระบบใหม่มีการสอบเน้นทักษะการคิดมากขึ้น ร่วมกับการใช้เกรดเฉลี่ยในการเรียน ทำให้นักเรียนต้องแข่งขันเพื่อทำเกรด และเตรียมความพร้อมในการสอบมากขึ้น ดังผลการวิจัยของสุชาติา บวรกิตติวงศ์ (2546 : 5) ที่ได้ทำการศึกษาเรื่องผลกระทบของการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า การสอบที่มุ่งแข่งขันเพื่อศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษานั้น ทำให้นักเรียนทำกิจกรรมในโรงเรียนได้น้อยลงเพื่อเตรียมตัวในการสอบ

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการสำรวจปัญหาเบื้องต้นของนักเรียนระดับช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ และผลการสำรวจมีรายละเอียดดังนี้

คำถามข้อที่ 1 ใช้คำถามว่า “ขณะนี้นักเรียนคิดว่านักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับเรื่องใดบ้าง” คำตอบที่พบมากที่สุด คือ ปัญหาเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระบบกลาง จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 83.64 ได้แก่ กลัวอ่านหนังสือ ทบทวน สำหรับการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระบบอุดมศึกษาระบบกลาง ไม่ทัน และไม่เข้าใจเนื้อหาบทเรียนที่จะใช้สอบและปัญหาเกี่ยวกับการสอนของครู 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12.24 ได้แก่ ครูสอนเร็วทำให้ไม่เข้าใจ ครูให้การบ้านเยอะ และปัญหาเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิต จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8.16 ได้แก่ ได้เงินมาโรงเรียนไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย

คำถามข้อที่ 2 ใช้คำถามว่า “จากปัญหาของท่านในข้อ 1 นั้น ท่านคิดว่าเกิดจากสาเหตุใด” ซึ่ง สาเหตุของปัญหาเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง คำตอบที่พบมากที่สุด คือ การไม่อ่านหนังสือ บททบทวนบทเรียน และไม่เข้าใจในเนื้อหาบทเรียน และไม่เอาใจใส่ในการเรียนตามลำดับและปัญหาเรื่องกับค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตเกิดจากรู้นาทางเศรษฐกิจของครอบครัวไม่ดี

จากผลการสำรวจเบื้องต้นพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน มีปัญหาเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง มากกว่าปัญหาอื่น ซึ่งการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับระดับอุดมศึกษาระบบกลาง เน้นการสอบมากขึ้น ทำให้นักเรียนต้องเตรียมความพร้อมในการสอบเพื่อแข่งขันมากขึ้นจากการศึกษาของพัฒนา พลอยประไพ(2541:63) ที่ศึกษาเรื่อง การกำหนดเป้าหมายและการกำกับตนเองกับประสบความสำเร็จในการสอบเข้าศึกษาต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐ พบว่า การเตรียมความพร้อมที่ดีก็จะทำให้เกิดความมั่นใจ เมื่ออยู่ในสภาวะที่มีการแข่งขันซึ่ง สอดคล้อง กับแนวคิดของวรธนะ มโนภินิเวศ (2537 : 123) กล่าวว่า การเตรียมความพร้อมก่อนการสอบเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเอง และก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ที่ดี เพราะฉะนั้นหากนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการเตรียมความพร้อมที่ดีก่อนการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ก็จะทำให้เกิดความมั่นใจ และลดความวิตกกังวลก่อนสอบได้

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะสามารถเป็นข้อมูลให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับนักเรียน ได้แก่บิดา มารดา ผู้ปกครอง ตลอดจนครู อาจารย์นั้นได้ใช้ประกอบการวางนโยบาย เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความพร้อมในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในระบบมากขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ปีการศึกษา 2548 จำนวน 190 คน เป็นนักเรียนชาย 75 คน และนักเรียนหญิง 115 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 เพศ
 - 1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.3 แผนการเรียน
 - 1.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.5 ลักษณะมุ่งอนาคต
 - 1.6 การควบคุมตนเอง
 - 1.7 ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง
 - 1.8 ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

1.9 การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

1.10 ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง หมายถึง การกระทำของนักเรียนในด้านการเตรียมตัวเพื่อให้เกิดความพร้อมที่จะเรียนรู้และทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชา เพื่อให้สามารถสอบเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ได้ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น 2 ด้าน คือ

1.1 ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา ได้แก่ การอ่านหนังสือทบทวนความรู้ การเรียนเสริมกวดวิชาเพิ่มเติม การจับกลุ่มแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อน และการฝึกทำข้อสอบที่ใช้เอ็นทรานซ์ในปีที่ผ่านมา

1.2 ด้านจิตใจ ได้แก่ ความสามารถในการทบทวนบทเรียนและทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่จะสอบ ปราศจากความวิตกกังวล

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) โดยนับจากภาคเรียนที่ 1 ในชั้น ม.4 ถึงภาคเรียนที่ 1 ในชั้น ม.6 (รวม 5 ภาคเรียน) ซึ่งคำนวณโดยเอาผลคูณของหน่วยกิตการเรียนกับระดับคะแนนของทุกวิชามารวมกัน แล้วหารด้วยผลบวกของหน่วยการเรียนทุกวิชา ซึ่งแยกเป็น 3 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 3.00 ขึ้นไป

2.2 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ย สะสม ระหว่าง 2.00 – 2.99

2.3 กลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง นักเรียนที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม ต่ำกว่า 2.00 ลงมา

3. แผนการเรียน ได้แก่

3.1 แผนการเรียนวิทย์-คณิต

3.2 แผนการเรียนศิลป์-คำนวณ

3.3 แผนการเรียนศิลป์-ภาษา

4. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความปรารถนาของนักเรียนที่ต้องการประสบความสำเร็จในการเรียน ต้องการได้รับการยอมรับยกย่องเกี่ยวกับการเรียน มุ่งมั่นเรียนให้บรรลุผลสำเร็จ และภาคภูมิใจในผลการเรียนของตนเอง

5. ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนที่สามารถคาดการณ์ไกล และเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ศึกษาแนวทางแก้ปัญหา วางแผนเพื่อเป้าหมายในอนาคตและปฏิบัติเกี่ยวกับอนาคต เพื่อไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 ด้านการคาดการณ์ไกลและการตัดสินใจ ได้แก่ ความสามารถคาดการณ์ไกลถึงผลที่อาจจะเกิดขึ้นจากการกระทำเกี่ยวกับการศึกษา และการประกอบอาชีพ และการตัดสินใจเลือกกระทำอย่างเหมาะสม

5.2 ด้านการแก้ปัญหาและการวางแผน ได้แก่ การศึกษาแนวทางแก้ปัญหาและวางแผนดำเนินการ เพื่อเป้าหมายถึงกับการศึกษาและการประกอบอาชีพในอนาคต

5.3 ด้านการรู้จักเลือกปฏิบัติการรอคอยและความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต ได้แก่ การรู้จักเลือกกระทำและรอคอยผลที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตเกี่ยวกับการศึกษาและการประกอบอาชีพ และมีความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต

6. การควบคุมตนเอง หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการบังคับควบคุมให้ตนเองมีการเตรียมตัวให้พร้อมที่จะสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ได้แก่ ความอดทน และความเพียรพยายาม ดังนี้

6.1 ความอดทน (Patience) หมายถึง ความสามารถของนักเรียนเกี่ยวกับการควบคุมตนเองให้สามารถอดทนต่อสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเตรียมความพร้อมในการสอบ

6.2 ความเพียรพยายาม (Perseverance) หมายถึง ความพยายามในการทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชา และการค้นคว้าเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ที่หลากหลาย เพื่อใช้ในการสอบ

7. ฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ได้แก่

7.1 ฐานะทางเศรษฐกิจสูง ได้แก่ รายได้มากกว่า 30,001 บาทขึ้นไป

7.2 ฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง ได้แก่ รายได้ตั้งแต่ 18,001 – 30,000 บาท

7.3 ฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ได้แก่ รายได้ต่ำกว่า 18,000 บาท

8. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง ได้แก่

8.1 ระดับการศึกษาสูง ได้แก่ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไป

8.2 ระดับการศึกษานานกลาง ได้แก่ สำเร็จการศึกษาดั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 – การศึกษาระดับอนุปริญญา

8.3 ระดับการศึกษาต่ำ ได้แก่ สำเร็จการศึกษานต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6

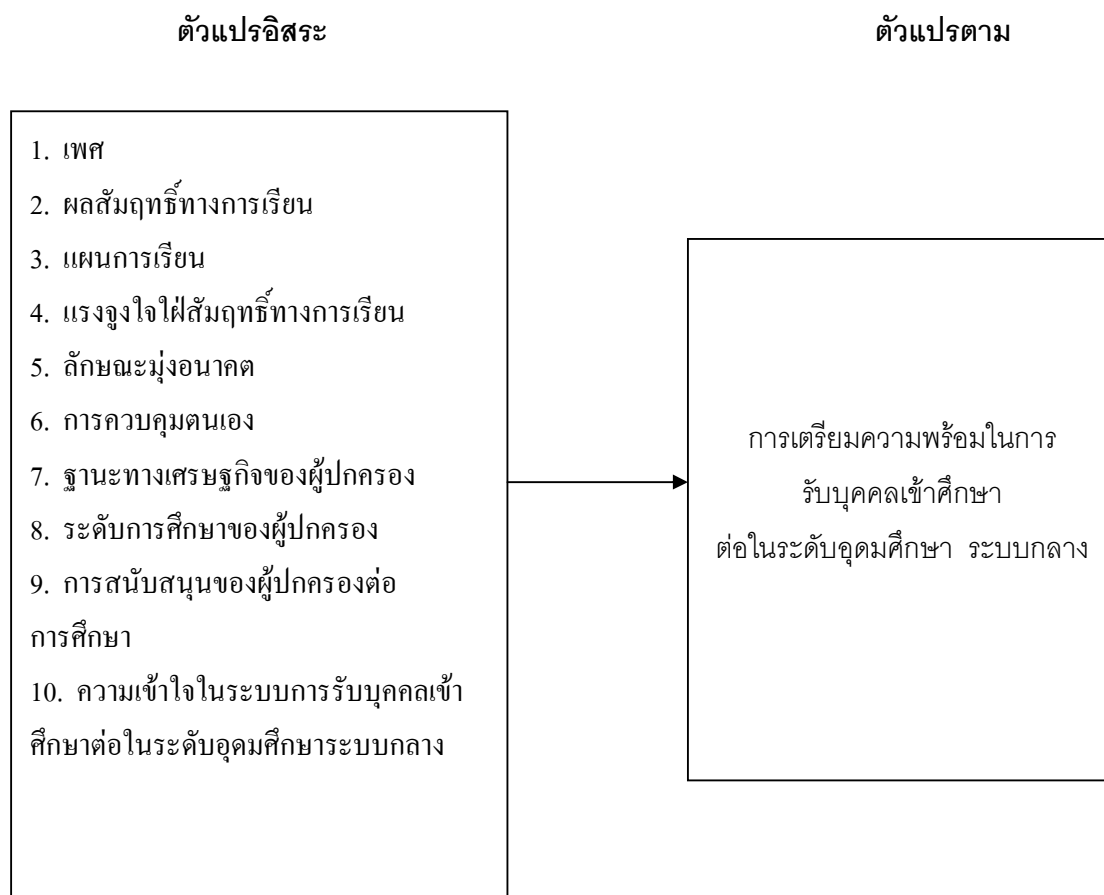
9. **การสนับสนุนของผู้ปกครอง** หมายถึงการรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อ การส่งเสริมของผู้ปกครอง เพื่อให้ นักเรียน มีความพร้อมในการศึกษา ทั้งในด้านการเงิน และความเอาใจใส่ในด้านการศึกษาของนักเรียน

10. **ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระบบอุดมศึกษาระบบกลาง** หมายถึง ความรู้ของนักเรียนเกี่ยวกับรายละเอียดในเรื่องของการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องของแบบทดสอบ แบ่งเป็น

10.1 แบบทดสอบ O-NET (Ordinary National Educational Test) เป็นการวัดผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดสอบ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม ภาษาต่างประเทศ

10.2 แบบทดสอบ A-NET (Advanced National Educational Test) เป็นการวัดความรู้ โดยเน้นทักษะการคิดมากกว่า O-NET ประกอบด้วย ภาษาไทย 2 คณิตศาสตร์ 2 วิทยาศาสตร์ 2 สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม 2 ภาษาอังกฤษ 2 รวมทั้ง ความรู้ ความเข้าใจในการกำหนดค่าน้ำหนัก GPAX และ GPA และช่วงเวลาในการสอบรวมทั้งวิชาต่างๆ ที่ใช้ในการสอบระบบกลาง ซึ่งในปีการศึกษา 2549 ได้มีการกำหนดค่าน้ำหนักที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก มีการกำหนดค่าน้ำหนักไว้ดังนี้ 1. ผลการเรียนรู้ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (GPAX) 10% 2. ผลการเรียนรู้จากกลุ่มสาระการเรียนรู้ (GPA) จำนวน 3-5 รายการกลุ่มสาระ จาก 8 กลุ่มสาระ 20% 3. ผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) 35-70% 4. ผลการสอบทางการ ศึกษาแห่งชาติขั้นสูง (A-Net) 0-35%

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง นักเรียน มีการเตรียมความพร้อมมาก และมีความแตกต่างกันในการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ตามตัวแปรด้าน เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการเรียน และความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานดังนี้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

1.1.1 ความหมายของการเตรียมความพร้อม

“การเตรียมความพร้อม” มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ดังนี้

ไคเบอร์แมน (กรรณิการ์ คลังวิเชียร.2541:10; อ้างอิงจาก Lieberman.1992) กล่าวว่า การเตรียมความพร้อม คือ การที่บุคคลมีการวางแผนให้กับตนเองเพื่อให้พร้อมที่จะเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ ทำให้บุคคลเกิดความพอใจ และเกิดผลตามที่มุ่งหวังไว้

พรรณิ ชูทัย (2522:42) ให้ความหมายว่า การเตรียมความพร้อมเป็นสภาวะของบุคคลที่จะเตรียมตัวเพื่อเรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อ บังเกิดผลทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการฝึกฝน การเตรียมตัว และความสนใจหรือ แรงจูงใจ

เตือนใจ เศรษฐสุตโก (2524 :72) กล่าวว่า การเตรียมความพร้อม หมายถึง การควบคุมตนเอง ทั้งร่างกาย และจิตใจ เพื่อให้เกิดการเรียนรู้

สุโท เจริญสุข (2525:6) การเตรียมความพร้อม หมายถึง ความสนใจและเอาใจใส่ในการเตรียมตนเองเพื่อให้เกิดการปฏิบัติที่เหมาะสมและนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่ต้องการ

อนาสตาซี (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.2537:235; อ้างอิงจาก Anastasi.1976) กล่าวว่า การเตรียมความพร้อม คือการควบคุมตนเองเพื่อให้พร้อมที่จะได้กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้เกิดบรรลุผลสำเร็จ ดังที่ต้องการ

จากเอกสารเกี่ยวกับความหมาย การเตรียมความพร้อม ดังกล่าว สรุปได้ว่า การเตรียมความพร้อม หมายถึง การกระทำของบุคคลในการเตรียมตัวเพื่อให้เกิดความพร้อมที่จะเรียนรู้และสามารถควบคุมตนเองได้ เพื่อให้เกิดความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจสำหรับการเรียนรู้ สิ่งต่างๆได้ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการ

1.1.2 องค์ประกอบของการเตรียมความพร้อม

องค์ประกอบของการเตรียมความพร้อม ประกอบด้วย

วรารณ รักรวิชัย (2527:17) กล่าวว่า การเตรียมความพร้อมมีองค์ประกอบ ดังนี้

(1) องค์ประกอบด้านร่างกาย ได้แก่ การมีสุขภาพอนามัยที่ดีแข็งแรง

(2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ ได้แก่ ความมั่นคงทางอารมณ์ ความต้องการการเรียนรู้ แรงจูงใจ และความสนใจ

1.1.3 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเตรียมความพร้อม

นงเยาว์ แข่งเพ็ญแข (2525:12) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ก่อให้เกิดการเตรียมความพร้อม

(1) ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางบ้าน

ครอบครัวนับว่าเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีผลทั้งทางตรงและทางอ้อม สภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่สำคัญต่อเด็กมีดังนี้

(1.1) สุนะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ได้แก่ อาชีพและรายได้ของครอบครัวซึ่งส่งผลต่อขนาดของบ้าน จำนวนบุตร อาหาร การพักผ่อน การอบรมเลี้ยงดูบุตร เศรษฐกิจของครอบครัวจะเป็นตัวพยากรณ์ที่ดีเกี่ยวกับการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็ก

(1.2) สุนะทางสังคมของบุคคลในครอบครัว หมายถึง การจัดกลุ่มหรือการจัด

ชั้นของครอบครัวมีการจัดตำแหน่งของสมาชิกในครอบครัว ว่าใครเป็นพวกใคร ใครเด่น ใครด้อยซึ่งแสดงถึงความไม่เท่าเทียมกันในสิทธิ หน้าที่ ความรับผิดชอบ อำนาจ อิทธิพลและ แบบแผนในการดำเนินชีวิต

(1.3) คุณภาพชีวิตของครอบครัว หมายถึง ความเป็นไปภายในครอบครัวของแต่ละครอบครัวเช่น ครอบครัวที่มีพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว ครอบครัวที่มีทั้งพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน หรือครอบครัวที่มีพ่อแม่และญาติผู้ใหญ่อยู่ด้วย ซึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญต่อจิตใจ อารมณ์ สังคม และบุคลิกภาพของเด็กมาก

(1.4) โภชนาการ ความสำคัญของโภชนาการเป็นการยอมรับกันทุกฝ่ายว่าอาหารมีความสำคัญต่อสุขภาพกาย และสุขภาพจิตทั้งทางตรงและทางอ้อม อันตรายจากการขาดอาหารมีผลกระทบต่อพัฒนาการด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญาด้วย

(2) ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน

โรงเรียนและครูจึงควรจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจัดกิจกรรมภายในโรงเรียน การจัดสภาพแวดล้อมต่างๆ ไปในโรงเรียน บุคลิกภาพของครู การจัดบทเรียนของครู รวมทั้งวิธีที่ครูใช้ในการสอน ฯลฯ ถ้าเด็กมีความรู้สึกที่ดีต่อโรงเรียน ครู และเพื่อนๆ ก็จะทำให้เกิดความสนใจ ความต้องการที่จะเรียน อยากเรียน อยากทำ

1.1.4 การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

ปัจจุบันการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษามีอัตราการแข่งขันที่สูงขึ้นเพิ่มขึ้นทุกปี (บัณฑิตแนะแนว 2548:3) ส่งผลให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6 ต้องมีการเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการรับ และปัญหาที่ตามมาก็คือ ความกดดันทางจิตใจของผู้ที่เกี่ยวข้อง และส่งผลกระทบต่อนักเรียนหลายด้าน (เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์.2536:62-64) ดังนี้

(1) การรับทำให้สุขภาพจิตของบุคคลเสื่อม เกิดความวิตกกังวล ท้อแท้แก่นักเรียนและผู้ปกครองและมีผลอย่างยิ่งต่อพฤติกรรมของบุคคล จากรายงานการวิจัยแสดงให้เห็นว่า บุคคลใดครอบครัวชั้นกลางนั้น บิดามารดามีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการสอบมากกว่าตัวนักเรียนเอง และระยะเวลาที่มีความวิตกกังวลมากมีช่วงระหว่าง 3 เดือน ถึง 6 เดือน เมื่อประกาศผลการรับ บุคคลส่วนน้อยจะรู้สึกผ่อนคลายบ้าง แต่บุคคลส่วนใหญ่จะมีความเครียดเพิ่มขึ้น

(2) การรับมีอิทธิพลต่อค่านิยมของสังคมไทย คือ นักเรียนในปัจจุบัน จะมีค่านิยมในการเรียนกวดวิชา นักเรียนคนใดที่ไม่ได้เรียนกวดวิชา จะรู้สึกว่าตนเองไม่เหมือนเพื่อน

(3) การรับมีอิทธิพลต่อการจัดการศึกษา เนื่องจากข้อสอบที่ออกในการรับไม่ได้ออกหรือไม่สามารถที่จะออกได้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรได้ ดังนั้นทั้งครูและนักเรียนจึงไม่ได้ร่วมมือกันในการเรียนการสอนตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแต่กลับร่วมมือกันในการเรียนเพียงวิชาหลักที่ใช้ใน

การรับเข้ามหาวิทยาลัย เท่านั้น ดังนั้นข้อสอบที่ใช้ในการรับเข้ามหาวิทยาลัยจึงเป็นตัวกำหนดทิศทางเป้าหมาย และกระบวนการเรียนการสอนใน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเกือบทั้งหมด

นพวัน สุขสำราญ (2547:21) กล่าวว่า ในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับที่สูง ซึ่งสอดคล้องกับที่ กุลสิริ โค้วสุวรรณ (2543:52-54) พบว่า นักเรียนมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับที่มาก และนอกจากจะทำให้ให้นักเรียนมีความวิตกกังวลแล้วยังส่งผลทำให้นักเรียนมีปัญหาสุขภาพจิตตามมาได้อีกด้วย ซึ่งพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางด้านสุขภาพจิตนั้น สาเหตุสำคัญที่สุดมาจากปัญหาด้านการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ อัมพร โอตระกูล และเจตสันต์ แดงสุวรรณ (นียดา พงษ์พำขำนาญเวช 2535 :29; อ้างอิงจาก อัมพร โอตระกูล และ เจตสันต์ แดงสุวรรณ 2524) ที่ทำการศึกษารื่องสุขภาพจิตนักเรียนชนบทในงานอนามัยชุมชนสูงเนิน ผลการวิจัยพบว่าปัญหาสุขภาพจิตของนักเรียนส่วนใหญ่เกิดจากปัญหาทางการเรียนมากที่สุด และ พัทธวิภา โพธิ์ศรี (2543 :41-43) ยังได้ศึกษาผลกระทบของการรับเข้ามหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า จากการที่นักเรียนต้องเตรียมตัวสอบคัดเลือกโดยการนำผลการเรียน ตลอดหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมาเป็นเกณฑ์ในการพิจารณาร่วมในการสอบ ทำให้นักเรียนเกิดความเครียดมาก

ดังนั้น ถ้าผู้เรียนมีการเตรียมความพร้อมให้กับตนเองก่อนการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาทั้งในด้านการควบคุมตนเอง ทบทวน และทำความเข้าใจในบทเรียนแล้วย่อมก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ลดความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นและเป็นการสร้างพฤติกรรมที่ดีในการเรียน ซึ่งปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างพฤติกรรมการเรียนที่ดีมีหลายด้าน ดังนี้

(1) การสร้างพฤติกรรมการเรียนที่ดี

สมิท (Smith.1970:21-35) กล่าวว่า นักเรียนสามารถประหยัดเวลาได้ 1 ใน 3 ถึง 1 ใน 4 ของเวลาที่เคยใช้ ถ้ารู้จักสร้างพฤติกรรมทางการเรียนที่ดีและปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอรวมทั้งการจัดระบบวิธีการเรียนให้มีประสิทธิภาพ

(1.1) กำหนดตารางเวลาเรียน โดยแน่ใจว่าได้ใช้เวลาแต่ละวิชาอย่างเพียงพอ และบังคับให้ตนเองปฏิบัติตามตารางนั้น

(1.2) จัดสถานที่ให้เหมาะสมสำหรับตนเองในเวลาทำงานแต่ละวัน

(1.3) ตั้งสมาธิแน่วแน่ ปราศจากสิ่งรบกวนจนกว่าจะงานจะเสร็จ

(1.4) ทำงานที่ได้รับมอบหมายในแต่ละวันให้เสร็จตามกำหนดในตารางเวลาที่กำหนด

กำหนด

นอกจากนี้ สมิทยังได้เสนอแนะวิธีปฏิบัติในการเรียนที่ดี โดยปรับปรุงด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

(1) การอ่าน องค์ประกอบที่สำคัญที่ทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ คือความเร็วและความเข้าใจในเนื้อหา การอ่านที่รวดเร็วทำให้บุคคลสามารถอ่านเนื้อหาเรื่องได้มากกว่า หรือสามารถทบทวนได้หลายครั้งในช่วงเวลาที่กำหนด ส่วนความเข้าใจในเนื้อหานั้นจะต้องพยายามจับจุดมุ่งหมายของเรื่องที่อ่านและจับใจความสำคัญของเรื่องนั้นให้ได้

(2) การขีดเส้นใต้ เพื่อเน้นจุดสำคัญที่อาจเป็นปัญหา ข้อเท็จจริง ความคิดเห็นของผู้เขียน เพื่อจำไว้หรือทำให้เห็นได้ง่าย ชัดเจน หรือแสดงจุดอ่อนที่เรายังไม่เข้าใจ

(3) การจดโน้ต เป็นส่วนสำคัญที่ได้อ่านหรือรับฟัง จะช่วยให้จำได้ดีขึ้น

(4) การเขียน การเขียนรายงานหรือการทำการบ้านที่ทำได้ไม่ดี อาจเนื่องมาจากการขาดความรู้ในเรื่องหลักการเขียนในลักษณะต่างๆ เช่น การเขียนรายงาน การเขียนเพื่อตอบคำถาม เป็นต้น

(5) การใช้ห้องสมุด ห้องสมุดเป็นแหล่งทรัพยากรความรู้ที่สำคัญ ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องมีความรู้ความเข้าใจการใช้ประโยชน์จากห้องสมุดได้อย่างดี

(6) การใช้เครื่องมือช่วยในการเรียน เช่น แผนที่ ตารางจะทำให้เข้าใจบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

ก่อ สวัสดิพาณิษฐ์ (2525:2) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนหรือวิธีการเรียนที่ได้นั้นว่า เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ยากในตอนต้น แต่ถ้าปฏิบัติติดต่อกันเป็นเวลานานพอควรแล้ว วิธีเรียนนั้นก็จะติดเป็นนิสัยประจำตัว ซึ่งพฤติกรรมการเรียนที่ดี ได้แก่ การแบ่งเวลาสำหรับศึกษาไว้เป็นสัดส่วน เมื่อถึงเวลาเรียนก็เรียน ตั้งอกตั้งใจเรียน พยายามรักษาเวลา และทำตารางเวลาที่กำหนดไว้ให้ได้ทุกวัน หาสถานที่สำหรับศึกษาได้เหมาะสม บังคับใจให้แน่วแน่ต่อการเรียน และทำงานต้องทำให้เสร็จ กำหนดงานที่จะทำไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถ

ฮาสลาม และบราวน์ (นพพงษ์ บุญจิตราดุล.2527:42; อ้างอิงจาก Haslam and Brown.1967) ได้ศึกษาพบว่า การสอนวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพ ช่วยให้นักเรียนมีวิธีการเรียนดีขึ้นกว่าเดิมและทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย ครูจะสร้างวิธีในการเรียนให้แก่นักเรียนได้จะต้องมีความเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้ วิธีเรียนและวิธีทำงาน การจัดตารางเวลาเรียน วิธีจัดสภาพแวดล้อมซึ่งจะทำให้นักเรียนมีประสิทธิภาพ การจดงาน การจดโน้ต การทำโน้ต การเตรียมตัวสอบ การทอ้งหนังสือ การตอบคำถามและการตอบข้อสอบ การเขียนรายงาน การใช้ห้องสมุด

ทิพาวดี เอมะวรรณนะ (2529: 3-2) ได้เสนอวิธีการเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้เรียนมองเห็นปัญหาของตน เมื่อผู้เรียนตระหนักว่าวิธีการเรียนในปัจจุบันของตนยังไม่ดีพอที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนตามที่ตนมุ่งหมายด้วยสาเหตุใดก็ตาม ก็แสดงว่าผู้เรียนเริ่มมองเห็นปัญหาของตนแล้ว

ขั้นที่ 2 มองเห็นวิธีการแก้ปัญหา เมื่อผู้เรียนต้องการปรับปรุงตนเองก็จะเริ่มต้นหาทางที่จะแก้ปัญหา ซึ่งระยะนี้เป็นเวลาที่เหมาะสมที่ผู้เรียนจะแสวงหาผู้ช่วยเหลือ เช่นปรึกษากับครูหรือขอรับบริการจากครูแนะแนว

ขั้นที่ 3 ดำเนินการแก้ปัญหาโดยมีหลักการที่ควรยึด 6 ประการด้วยกัน คือ

(1) สะสม (Gradualness) คือการเรียนอย่างค่อยเป็นค่อยไป สะสมวันละนิด ไม่หักโหมเฉพาะก่อนสอบเพียง 5 – 6 วัน

(2) ทำซ้ำ (Repetition) การป้องกันการลืมด้วยการท่องและทำแบบฝึกหัดซ้ำๆ

(3) ย้ำแรงเสริม (Reinforcement) อาจเป็นการให้รางวัลตนเอง ชมเชยตนเอง เพื่อให้เกิดกำลังใจในการเรียน

(4) เพิ่มความกระตือรือร้น (Active Learning) ต้องมีความใส่ใจในเรื่องที่อ่าน ตลอดจนการคิดหรือการกระทำสิ่งที่ตนต้องการเสมอ

(5) เน้นการปฏิบัติ (Practice) เมื่อศึกษาทฤษฎีแล้วควรลงมือปฏิบัติด้วย เพื่อให้เกิดความชำนาญและจำได้แม่นยำ

(6) หาสิ่งเร้าใจ (Stimulus Control) โดยอาศัยการจัดสิ่งแวดล้อมเข้าช่วยเป็นตัวกระตุ้นด้วย

ขั้นที่ 4 การปรับปรุงวิธีในการเรียน อาจใช้วิธีการดังนี้

(1) การจัดตารางเรียน เป็นการวางแผนล่วงหน้า จัดแบ่งเวลาที่เหมาะสมและเป็นตัวกระตุ้นให้เร่งทำงานโดยบรรลุเป้าหมาย

(2) เพิ่มแรงจูงใจในการเรียนให้ตนเองด้วยวิธีที่เหมาะสมกับตนเอง

(3) เรียนจากตำราด้วยการอ่าน คิด สรุป และถามตนเอง

(4) ฝึกการบันทึก เช่น การอ่านนำ การอ่านเป็นช่วงประโยค การอ่านเฉพาะใจความสำคัญ เป็นต้น

(5) ฝึกเทคนิคการอ่านเร็ว เช่น การอ่านนำ การอ่านเป็นช่วงประโยค การอ่านเฉพาะใจความสำคัญการอ่านคร่าวๆ หรือการอ่านผ่านตา

ภิญโญ สารธและคนอื่นๆ (2531 : 5-16) ได้เสนอแนะวิธีเรียนได้แก่ พอสรุปได้ ดังนี้

(1) การปฏิบัติตัวในห้องเรียนที่โรงเรียน ขณะที่คุณครู อาจารย์กำลังสอนในชั้นเรียน นักเรียนไม่ควรพูดคุยกัน ให้ความสนใจเฉพาะสิ่งที่ครูสอนเท่านั้น ตอนใดฟังครูอธิบายไม่ทัน หรือได้

เข้าใจแจ่มแจ้งควรยกมือทันที ขณะฟังหรือจดคำอธิบายของครู บางทีจดไม่ทันควรเว้นที่จดภายหลังแต่
รับจดในสิ่งที่ครูกำลังพูดอยู่ ลักษณะของการจดควรจดจากความเข้าใจของนักเรียนเองไม่ควรจดทำ
คำพูดของอาจารย์

(2) การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน

(2.1) ขยันทำแบบฝึกหัดที่ครูสั่ง หรือลองทบทวนดูเองในสิ่งที่เรียนมาแล้วใน
ชั้นเรียน

(2.2) ทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว

(2.3) ควรทำตารางเวลาส่วนตัวประจำสัปดาห์เอาไว้ว่าเวลาไหนจะทำอะไร

(3) วิธีแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมกรเรียน

วัชรีย์ นูรณสิงห์ (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ.2541:13 ;อ้างอิงจาก วัชรีย์ นูรณสิงห์.
2526.) ได้อธิบายเพิ่มเติมสรุปได้ว่า การจัดสรรเวลาในการศึกษาถือได้ว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญอันจะ
ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้ได้ผลดีขึ้นประการหนึ่ง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีการทำ
ตารางเวลาสำหรับศึกษาของตนเอง เพื่อจะได้ทำการสิ่งที่จะต้องทำตามลำดับความสำคัญ
ก่อนหลัง และเวลาในการพักผ่อนให้เหมาะสม พร้อมทั้งมีวิธีการอ่านให้ถูกต้องเหมาะสม

แมดดอกซ์ (กิงกาญจน์ เหล่ารักษวงศ์.2545:38;อ้างอิงจาก Maddox. 1965) ได้
ศึกษาพบว่า วิธีที่จะช่วยปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมกรเรียนให้ดีขึ้นมีดังนี้

(1) ต้องมีสุขภาพจิตที่ดี มีร่างกายแข็งแรง อาจทำได้โดยการออกกำลังกาย รู้จักวิธี
ผ่อนคลายความตึงเครียด

(2) ปรับปรุงแนวทางและวิธีการทำงานโดยมีการวางแผน และแบ่งเวลาเรียน และ
การทำงานให้มีประสิทธิภาพ

(3) ลดความกังวลและความตื่นเต้นประหม่าโดยแก้ปัญหาความขัดแย้งในใจของ
ตนเอง

นอกจากนี้ได้มีการศึกษายืนยันว่าครูสามารถสอนและฝึกให้นักเรียนมีวิธีการเรียนที่ดี
ได้และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย

1.1.5 ความเป็นมาของการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

การรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ระยะ คือการรับก่อนจัดตั้ง
ทบวงมหาวิทยาลัย และการรับโดยทบวงมหาวิทยาลัย (วิศิษฎ์ นิพิพิทา.2536:12-26)

1.1.5.1 การรับก่อนการจัดตั้งทบวงมหาวิทยาลัย

(วิศิษฎ์ นิพิพิทา.2536:12-26) การรับนักเรียนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมให้เข้าศึกษาต่อใน
สถาบันอุดมศึกษาก่อนปีการศึกษา 2503 ให้แต่ละมหาวิทยาลัย ซึ่งมีอยู่ 5 แห่งในขณะนั้นคือ

มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สอบคัดเลือกนิสิตนักศึกษาเอง

สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2502 ได้ทำหน้าที่ช่วย กำหนดวันสอบของแต่ละมหาวิทยาลัยมิให้ซ้ำกันตั้งแต่ปีการศึกษา 2503 นอกจากนี้ก็ยังศึกษาตัวเลข จำนวนผู้สมัคร และผู้ที่สอบเข้าได้เพื่อดูแนวโน้มของนิสิตนักศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ แม้ในระยะแรกๆการ ดำเนินการรับจะยังไม่เห็นปัญหาชัดเจน เนื่องจากจำนวนผู้สมัครสอบมีไม่มากนัก แต่ก็เห็นปัญหาว่า นักเรียนคนหนึ่งจะสมัครเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหลายๆแห่งถ้าเป็นผู้เป็นผู้ที่เรียนดีจะสอบเข้าได้ทุก แห่งที่สมัคร และเมื่อต้องเลือกเข้าเรียนเพียงแห่งเดียว นักเรียนจึงต้องสละสิทธิ์ที่สอบได้ในที่อื่นๆ ทำให้ เกิดปัญหาที่ว่างในมหาวิทยาลัยที่มีผู้สละสิทธิ์ดังกล่าว

ในปี พ.ศ. 2503 มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้มีความเห็น ร่วมกันที่จะทดลองสอบคัดเลือกนักเรียนที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยทั้งสองแห่งนี้ให้ได้มีโอกาสเลือก ทั้งสองมหาวิทยาลัยได้ในการสมัครเพียงครั้งเดียว ทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายน้อยลงและใช้เวลาในการ เตรียมตัวและสอบเพียงครั้งเดียว นอกจากนี้ยังจะทำให้ที่ว่าง ซึ่งเกิดจากผู้สอบเข้าได้มหาวิทยาลัยหนึ่ง สละสิทธิ์ในอีกมหาวิทยาลัยน้อยลง และในปี พ.ศ. 2504 สภาการศึกษาแห่งชาติจึงทำหน้าที่ ประสานงานให้มหาวิทยาลัยทั้งสองแห่งในการจัดสอบร่วมกัน แต่ในขณะเดียวกันเมื่อมหาวิทยาลัยอื่น ยังจัดสอบเป็นเอกเทศอยู่ หลังจากการประกาศผลสอบแล้วพบว่ามึนักเรียนถึง 700 คน สอบเข้า มหาวิทยาลัยได้มากกว่า 1 แห่ง และบางคนสอบได้ถึง 3 แห่ง จึงเกิดปัญหาการสละสิทธิ์ และการเสริม ตัวสำรองขึ้น ก่อให้เกิดปัญหาจนทำให้มหาวิทยาลัยแต่ละแห่งไม่สามารถจะติดตามจำนวนนักศึกษา เพิ่มให้ครบตามที่ต้องการได้ทันเวลาเปิดเรียนของมหาวิทยาลัย

ในปีการศึกษา 2505 สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติ(วิศิษฐ์ นิพิพิทา.2536:12-26) จึงได้ประสานงานการสอบร่วมทั้งหมด 7 สถาบัน ได้แก่

- (1) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- (2) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- (3) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- (4) มหาวิทยาลัยศิลปากร
- (5) มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์
- (6) มหาวิทยาลัยการศึกษา ปทุมวัน-บางแสน
- (7) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

ปีการศึกษา 2508 สถาบันการศึกษาแห่งชาติ (วิศิษฐ์ นิพิพิทา.2536:12-26)

ได้ทำหน้าที่ประสานงานในการดำเนินการรับร่วมโดยมีสถาบันศึกษาเพิ่มขึ้นมาอีก 3 แห่งคือ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และมหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา ก่อสร้าง รวมเป็น 10 แห่ง แต่ในปีการศึกษา 2509 คณะรัฐมนตรีได้มีมติตามข้อเสนอของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อ วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2509 ให้มหาวิทยาลัยต่างๆ ดำเนินการรับผู้สมัครเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยได้เองโดยแยกกันสอบ และให้สภาการศึกษาแห่งชาติไปดำเนินการในรายละเอียดไม่ให้ซ้ำซ้อนกัน แต่เนื่องจากมีสถาบันอุดมศึกษาเพิ่มมากขึ้นจนถึง 11 แห่ง จึงก่อให้เกิดปัญหาทำนองเดียวกับที่เคยเกิดขึ้นมาแล้ว และยิ่งมากขึ้นกว่าเดิมทั้งเกิดปัญหาที่ว่าง การเปิดเรียนล่าช้าจนเสียเวลาเรียนไปเกือบเดือน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ้นเปลืองทั้งแรงงานจากเจ้าหน้าที่โดยไม่จำเป็น และสิ้นเปลืองงบประมาณ

วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2510 (วิศิษฐ์ นิพิพิทา.2536:12-26)

คณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยกับความเห็นของคณะกรรมการสภาการศึกษาแห่งชาติ ให้สำนักงานสภาการศึกษาแห่งชาติเป็นผู้ประสานงานให้มหาวิทยาลัยและสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ดำเนินการสอบร่วมต่อไปจนกว่าจะมีวิธีการที่ดีกว่า โดยแต่งตั้งคณะกรรมการกลางดำเนินการรับเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วย ผู้แทนจากสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ และเลขาธิการสภาการศึกษาแห่งชาติ รวม 14 คน และแต่งตั้งคณะกรรมการ 7 คน ทำหน้าที่ออกข้อสอบและพิมพ์ข้อสอบ ดำเนินการรับสมัคร จัดสถานที่และดำเนินการสอบ รวมถึงทำคะแนนและการเงิน จนในปีการศึกษา 2511 มีสถาบันอุดมศึกษาของรัฐร่วมอีก 3 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าและสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (เฉพาะสาขาที่เปิดสอนระดับปริญญาตรี) ต่อมาได้มีการเปลี่ยนโครงสร้างและวิสัยฐานะของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่เข้าร่วมมีจำนวนมากขึ้น

1.5.1.2 การรับโดยทบวงมหาวิทยาลัย (วิศิษฐ์ นิพิพิทา.2536:12-26)

ปี พ.ศ 2515 เมื่อมีการจัดตั้งทบวงมหาวิทยาลัยขึ้นเพื่อทำหน้าที่ดำเนินการและกำกับ การศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐที่นอกเหนือไปจากที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติได้โอนงานการดำเนินการรับเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษามาให้ทบวงมหาวิทยาลัยดำเนินการแต่งตั้งปีการศึกษา 2516 เป็นต้นมา

ในปีการศึกษา 2524 มีสถาบันอุดมศึกษาที่เข้าร่วมในการรับเพื่อเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา รวม 11 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยมหิดล (มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์เดิม) วิทยาลัยวิชาการศึกษาปทุมวันและบางแสน มหาวิทยาลัยวิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า

ปีการศึกษา 2532 มีสถาบันอุดมศึกษาเอกชน คือ วิทยาลัยรังสิต ร่วมจัดการรับกับ ทบวงมหาวิทยาลัยด้วยเป็นครั้งแรกจนมีสถาบันอุดมศึกษาเพิ่มเป็น 14 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ(วิทยาลัยวิชาการศึกษาเดิม) มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สถาบันเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าธนบุรี (มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีธนบุรีเดิม) วิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า(สังกัดกระทรวงกลาโหม) สถาบัน เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ (สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ) วิทยาลัยรังสิต (สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในกำกับทบวงมหาวิทยาลัย)

ทบวงมหาวิทยาลัยจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการพิจารณาปรับปรุงระบบการรับใน สถาบันอุดมศึกษาขึ้น เมื่อปี พ.ศ. 2535 เพื่อทำหน้าที่ศึกษาและเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุง ระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา โดยมีผู้แทนกรมวิชาการ และผู้แทน กรมสามัญ ศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และผู้ทรงคุณวุฒิจาก มหาวิทยาลัยต่างๆ ร่วมเป็นอนุกรรมการ พิจารณาปรับปรุงระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาใน สถาบันอุดมศึกษา และได้เสนอรูปแบบการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่ มาใช้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2542 เป็นต้นไป มีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการ เพื่อให้มหาวิทยาลัยสถาบัน ได้ ผู้เรียนที่มีความสามารถ และความถนัดตรงตามสาขาวิชาที่เรียน และส่งเสริมให้การเรียนการสอนใน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เป็นไปตามปรัชญา และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

เกณฑ์การพิจารณาคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่

(1) คะแนนที่ใช้ในการตัดสินผลการคัดเลือกประกอบด้วย

(1.1) ผลการเรียนตลอดหลักสูตร ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่าที่ นักเรียนแต่ละคนได้รับ จากสถาบันศึกษาที่สำเร็จการศึกษา ให้ค่าน้ำหนัก ร้อยละ 10

(1.2) ผลการสอบวิชาความรู้พื้นฐานวิชาการ (วิชาหลัก) และวิชาพื้นฐานเฉพาะ วิชาชีพ (วิชาเฉพาะ) ให้ค่าน้ำหนักรวมกันร้อยละ 90

ในกรณีคณะ/ประเภทวิชาที่มีการสอบวิชาเฉพาะด้วย การกำหนดสัดส่วนค่าน้ำหนัก ระหว่างคะแนนวิชาหลัก และคะแนนวิชาเฉพาะให้เป็นไปตามที่แต่ละมหาวิทยาลัย/สถาบันกำหนด

(1.3) ผลการสอบสัมภาษณ์และการตรวจร่างกาย มหาวิทยาลัย/สถาบัน จะทำการ สอบสัมภาษณ์และตรวจร่างกายเพื่อหาข้อมูลประกอบการพิจารณาความพร้อมและความเหมาะสม เป็นขั้นสุดท้ายก่อนการรับเข้าศึกษา โดยไม่คิดเป็นค่าน้ำหนักคะแนน

(2) การนำผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่ามาใช้ จะพิจารณาจากผลการเรียนตลอดหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนแต่ละคนที่ได้รับจากโรงเรียนโดยโรงเรียนแต่ละแห่งจะออกเอกสารแสดงผลการเรียนเฉลี่ยตลอดหลักสูตรให้นักเรียนแต่ละคน พร้อมกับใบแสดงผลการเรียน(รบ.1-ป)เพื่อให้นักเรียนนำไปใช้สมัครเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา ในเอกสารนี้จะแสดงข้อมูลเกี่ยวกับผลการเรียนเฉลี่ย และหน้าที่ความรับผิดชอบและ/หรือความสามารถพิเศษของนักเรียน รวมทั้งค่าสถิติต่างๆ

ในการนำผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่ามาใช้ ในระยะแรกกำหนดให้ใช้ค่าน้ำหนักเพียงร้อยละ 10 โดยแบ่งสัดส่วน องค์ประกอบทั้ง 2 องค์ประกอบ ดังกล่าวแล้วข้างต้นเป็น 5:5 กล่าวคือ ให้ค่าน้ำหนักGPAX ร้อยละ 5 และให้ค่าน้ำหนักค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์(PR) ร้อยละ 5

(3) ให้มีการสอบวิชาหลักและวิชาเฉพาะ(ทฤษฎีบางสาขา)ปีละ 2 ครั้ง ในเดือนตุลาคมและเดือนมีนาคม ส่วนวิชาเฉพาะทุกสาขาทั้งทฤษฎีและปฏิบัติสอบปีละ 1 ครั้งในเดือนตุลาคมโดยให้จัดสอบวิชาหลักและวิชาเฉพาะครั้งแรกในเดือนตุลาคม 2541

(4) ผู้มีสิทธิ์สมัครสอบวิชาหลักและวิชาเฉพาะจะต้องเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่า หรือเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่าสำหรับนักเรียนหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียน(สอบเทียบ) จะต้องเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาสุดท้ายของหลักสูตร

(5) ทบวงมหาวิทยาลัยจะแจ้งผลการสอบให้ผู้เข้าสอบทราบทุกครั้งภายหลังการสอบประมาณ 1 เดือน เพื่อให้ผู้เข้าสอบนำไปใช้ตรวจสอบคุณสมบัติและประกอบการตัดสินใจเลือกสมัครเข้าศึกษาในคณะ/ประเภทวิชาที่ประสงค์จะเข้าศึกษาต่อไป โดยผู้สมัครจะสอบกี่ครั้ง ครั้งละกี่วิชาก็ได้ และใช้คะแนนครั้งที่ดีที่สุดที่สุดสมัครเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาคะแนนที่สอบได้สามารถเก็บไว้ใช้ได้ 3 ปี

1.1.6 หลักการของระบบแอดมิสชันส์

การนำระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในระบบกลางการรับนิสิต นักศึกษา หรือระบบแอดมิสชันส์มาใช้ในปีการศึกษา 2549 เพื่อให้สอดคล้องและส่งเสริมระบบ การศึกษาขั้นพื้นฐานให้สามารถปฏิรูปการเรียนการสอน และพัฒนาผู้เรียนด้านคุณลักษณะ อารมณ์ ความคิด ทักษะคนดี บุคลิกภาพ ของนักเรียนให้สมบูรณ์ และมีความพร้อมที่จะเข้าศึกษา ในสถาบันอุดมศึกษา

การพิจารณาผลการเรียนจะพิจารณาจากการวัดผลด้วย วิธีการที่กำหนดในหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานตามกระบวนการปฏิรูปการเรียนการสอน ทั้งที่เป็นกิจกรรมในหลักสูตร

และกิจกรรมประกอบที่ดำเนินการโดยสถานศึกษา และสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ

พยายามหลีกเลี่ยงการสอบเพิ่มเติม โดยจะใช้ผลการเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ติดตัวนักเรียนมาเป็นองค์ประกอบในการคัดเลือก โดยไม่ต้องจัดสอบคัดเลือก เพิ่มเติมอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน หรือหากมีการสอบเพิ่มเติม จะให้สอบเท่าที่จำเป็น แต่ไม่เกิน 3 วิชา

ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยได้สรุปองค์ประกอบของระบบแอดมิสชันส์เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการพิจารณารับเข้าในระบบกลาง เพื่อคัดเลือกผู้สมัครเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ 21 แห่ง ตั้งแต่ปี 2549 ดังนี้

(1) ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า (GPAX) ให้ค่าน้ำหนัก 10%

(2) ผลการเรียนเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลายตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ (GPAX) 3-5 กลุ่มจาก 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยในปีการศึกษา 2549 ให้ค่าน้ำหนัก 20% ในปีการศึกษา 2550 ให้ค่าน้ำหนัก 30% และในปีการศึกษา 2551 ให้ค่าน้ำหนัก 40%

(3) ผลการทำสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test : O-NET) ประกอบด้วยกลุ่มสาระการเรียนรู้ 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยในปีการศึกษา 2549 ให้ค่าน้ำหนักรวมไม่เกิน 35-70% , ในปีการศึกษา 2550 ให้ค่าน้ำหนักรวมไม่เกิน 30-60% และในปีการศึกษา 2551 ให้ค่าน้ำหนักไม่เกิน 25-50%

(4) ผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง (Advanced National Educational Test : A-NET) และ/หรือวิชาเฉพาะ ไม่เกิน 3 วิชา โดยในปีการศึกษา 2549 ให้ค่าน้ำหนักรวมไม่เกิน 0-35% , ในปีการศึกษา 2549 ให้ค่าน้ำหนักรวมไม่เกิน 0-35% , ในปีการศึกษา 2550 ให้ค่าน้ำหนักรวมไม่เกิน 0-30% และในปีการศึกษา 2551 ให้ค่าน้ำหนักรวมไม่เกิน 0-25%

ทั้งนี้ องค์ประกอบที่ 1 และ 2 จะต้องถ่วงน้ำหนักโดยผลสอบ O-NET เป็นรายบุคคลก่อนนำไปใช้ โดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติจะเป็นผู้จัดสอบ O-NET และ A-NET ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงค่าน้ำหนักโดยผลสอบ O-NET เป็นรายบุคคล

ปีการศึกษา	2549 ค่าน้ำหนัก	2550 ค่าน้ำหนัก	2551 ค่าน้ำหนัก
องค์ประกอบ			
1. ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสมตลอด หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า (GPAX)	10%	10%	10%
2. ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสมตลอด หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย ตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ (GPA กลุ่มสาระ 3-5 กลุ่ม จาก 8 กลุ่ม)	20%	30%	40%
3. ผลการสอบทางศึกษาแห่งชาติขั้น พื้นฐาน (Ordinary National Educational Test : O-NET)	35 – 70%	60%	50%
4. ผลการสอบทางการศึกษา แห่งชาติขั้นสูง (Advanced National Educational Test : A-NET และ/หรือวิชาเฉพาะไม่ เกิน 3 วิชา)	0 – 35%		

1.1.6.1 การจัดสอบ O – NET และ A – NET

O – NET การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test) เป็นการวัดผลการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานในช่วงชั้นที่โดยจะจัดสอบ 5 วิชา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

จะจัดสอบเพียงครั้งเดียว สำหรับผู้เรียนจบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานในช่วง
ชั้นที่ 4 หรือ ม.6 จึงนับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา และในปีการศึกษา 2549 กำหนดสอบ O-NET
วันที่ 25-26 กุมภาพันธ์ 2549 เวลาสอบวิชาละ 2 ชั่วโมง

A-NET – การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง (Advanced
National Educational Test) เป็นแบบทดสอบวัดความรู้ความคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ โดยเน้นทักษะ
ความคิดมากกว่า O-NET ประกอบด้วย ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และ
สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

ในระยะแรกจะจัดสอบเพียง A-NET ครั้งเดียวโดยจัดสอบต่อจากการสอบ
O-NET ในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ - 1 มีนาคม 2549 นักเรียนสามารถสมัครสอบ A-NET ได้มากกว่า
1 ครั้ง โดยใช้ผลคะแนนการสอบครั้งที่ดีที่สุดยื่นสมัครเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา โดยการสอบ
A-NET แต่ละครั้งจะมีอายุการใช้ 3 ปี ข้อสอบใช้เวลา 2 ชั่วโมง ยกเว้นวิชาวิทยาศาสตร์
ใช้เวลา 3 ชั่วโมง ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงกำหนดการสอบประมวลความรู้ช่วงชั้นที่ 4 (ม.4-6)ประจำปีการศึกษา 2549

สาระที่จัดสอบ	O-NET		A-NET	
	วันที่	เวลา	วันที่	เวลา
คณิตศาสตร์	25 ก.พ.49	08.30-10.30น.	28 ก.พ.49	08.30-10.30น.
ภาษาอังกฤษ	25 ก.พ.49	12.00-14.00น.	28 ก.พ.49	12.00-14.00น.
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	25 ก.พ.49	15.00-17.00น.	28 ก.พ.49	15.00-17.00น.
วิทยาศาสตร์	26 ก.พ.49	08.30-10.30น.	1 มี.ค.49	08.30-11.30น.
ภาษาฝรั่งเศส/ เยอรมัน/ บาลี/ อาหรับ/ จีน/ ญี่ปุ่น	26 ก.พ.49	08.30-10.30น.	1 มี.ค.49	08.30-10.30น.
ภาษาไทย	26 ก.พ.49	12.00-14.00น.	1 มี.ค.49	13.00-15.00น.

สำหรับการจัดสอบ O-NET และ A-NET สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ
จะร่วมกับสนามสอบของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร และส่วนภูมิภาคดำเนินการจัดสอบ โดยยึด
มาตรฐานเดียวกับการดำเนินการจัดสอบวัดความรู้ในระบบเอ็นทรานซ์เดิม

1.1.6.2 การบริหารจัดการระบบการรับนักศึกษาในระบบแอดมิสชันส์

(1) ผู้สมัครระบบแอดมิสชันส์ จะต้องสมัครผ่านระบบอินเทอร์เน็ตทั้งหมด (www.cuas.or.th) พร้อมชำระเงินค่าสมัครผ่านระบบธนาคารตามที่กำหนด ยกเว้นกรณีผู้สมัครในบางพื้นที่ที่ไม่พร้อมใช้ระบบอินเทอร์เน็ต ให้สถาบันอุดมศึกษาที่เป็นศูนย์รับสมัครเอ็นทรานซ์เดิมซึ่งอยู่ในพื้นที่อำนวยความสะดวกในการสมัคร

(2) ข้อมูลรายละเอียดต่าง ๆ ในระเบียบการรับสมัครจะเผยแพร่ในระบบอินเทอร์เน็ตของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

(3) ให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เป็นหน่วยงานกลางรับสมัครและประมวลผลการคัดเลือกนิสิตนักศึกษาในระบบแอดมิสชันส์ ในปีการศึกษา 2549 ช่วงเดือนเมษายน โดยผู้สมัครจะสมัครได้ 4 อันดับ ผลการคัดเลือกจะประกาศเพียงอันดับเดียวเหมือนเอ็นทรานซ์ และในอนาคตจะพัฒนา ให้ประกาศผลการคัดเลือกได้หลายอันดับโดยจะแจ้งให้ผู้สมัครตัดสินใจว่าจะเลือกเรียนในสาขาวิชาใด

(4) การสอบ O-NET ซึ่งเป็นการสอบเชิงสาระ (Content based) เพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ในช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.4-6) จะจัดสอบให้กับนักเรียนที่กำลังจะจบมัธยมปีที่ 6 หรือผู้ที่ตกค้างจากปีการศึกษาก่อน ๆ เพียงครั้งเดียว โดยใช้ผลการสอบไปประกอบการพิจารณาในระบบแอดมิสชันส์ได้ตลอดเวลา

(5) การสอบ A-NET ซึ่งเป็นการสอบเชิงวิเคราะห์ (Analytical based) เพื่อวัดความสามารถ (Ability) สามารถสอบได้มากกว่า 1 ครั้ง โดยใช้ผลคะแนนครั้งที่ดีที่สุด ซึ่งจะมีอายุใช้งานไม่เกิน 3 ปี โดยจะเปิดให้สมัครเฉพาะ นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ ม. 6 หรือผู้ที่จบชั้น ม.6 ไปแล้ว แต่ในปีการศึกษา 2549 จะจัดสอบเพียงครั้งเดียว เนื่องจากเป็นปีแรก ของการดำเนินงาน

(6) ทั้งการสอบ O-NET และ A-NET จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนในสายอาชีวศึกษา และหลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนที่เทียบเท่าชั้น ม.6 มีสิทธิสมัครสอบ O-NET และ A-NET ซึ่งจะจัดสอบประมาณปลายเดือนกุมภาพันธ์ถึงต้นเดือนมีนาคมของทุก ๆ ปี

(7) กรณีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศที่สำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศไม่สามารถสมัครระบบแอดมิสชันส์ ในปีการศึกษา 2549 ได้เพราะค่า GPA ของเด็กกลุ่มนี้ไม่สามารถเทียบได้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้ 3-5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ที่ใช้ในระบบแอดมิสชันส์ เพราะมีการเรียนในรายวิชาที่แตกต่างกัน หากจะเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของไทย จะต้องเลียงไปสมัครในระบบรับตรง หรือโควต้าของแต่ละมหาวิทยาลัยโดยแต่ละปีจะมีเด็กกลุ่มนี้ไม่มาก

(8) เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่านักเรียนทุกคนจะไม่ได้เปรียบเสียเปรียบจากการให้เกรดของโรงเรียนที่มีมาตรฐานแตกต่างกัน คะแนน GPAX และ GPA ของแต่ละคนที่จะนำมาใช้ประกอบการพิจารณาในระบบแอดมิสชันส์ จะไม่นำมาใช้โดยตรง แต่จะถูกนำไปปรับมาตรฐานด้วยผลการสอบ O-NET ก่อน

ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยมีมติเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2548 รับรององค์ประกอบ และค่าร้อยละของกลุ่มสาขาวิชาต่าง ๆ ในระบบแอดมิสชันส์ที่จะใช้สำหรับการรับนิสิตนักศึกษาใน 9 กลุ่มสาขาวิชา ดังนี้

(1) กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

(1.1) กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ ประกอบด้วย องค์ประกอบผลการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษา หรือ GPAX 10% ,ผลการเรียนรู้จากกลุ่มสาระการเรียนรู้ในชั้นมัธยมศึกษา หรือ GPA 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ รวม 20 % ได้แก่ ภาษาไทย 4% ภาษาต่างประเทศ 4% คณิตศาสตร์ 4% วิทยาศาสตร์ 4% และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 4% แบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test) หรือ O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35 % และแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง (Advanced National Educational Test) หรือ A-NET 35% ได้แก่ภาษาอังกฤษ 2 10% คณิตศาสตร์ 2 10% และวิทยาศาสตร์ 2 15% ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(4)
2.2 คณิตศาสตร์	(4)
2.3 วิทยาศาสตร์	(4)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(4)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(4)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35

4. A-NET	35
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	(10)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	(15)

(1.2) กลุ่มสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา ประกอบด้วย GPAX, 10% GPA 2% ได้แก่ ภาษาไทย 2% คณิตศาสตร์ 3% วิทยาศาสตร์ 3% ภาษาต่างประเทศ 2% สุขศึกษาและพลศึกษา 10% และ O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 70 % ดังแสดงในตาราง 4
ตาราง 4 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของกลุ่มสาขาวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(2)
2.2 คณิตศาสตร์	(3)
2.3 วิทยาศาสตร์	(3)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(2)
2.5 สุขศึกษา และพลศึกษา	(10)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70

(1.3) กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา (วิทย์) ประกอบด้วย GPAX, 10% GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 2% คณิตศาสตร์ 3% วิทยาศาสตร์ 3% ภาษาต่างประเทศ 2% สุขศึกษาและพลศึกษา 10% และ O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 40 % A-NET 30% ได้แก่ ภาษาอังกฤษ 2 10% คณิตศาสตร์ 2 10% และวิทยาศาสตร์ 2 10% ดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา (วิทย์)

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(2)
2.2 คณิตศาสตร์	(3)

2.3 วิทยาศาสตร์	(3)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(2)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	40
4. A-NET	30
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	(10)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	(10)

(1.4) กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา (ศิลป์) ประกอบด้วย GPAX, 10% GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 2% คณิตศาสตร์ 3% วิทยาศาสตร์ 3% ภาษาต่างประเทศ 2% สุขศึกษาและพลศึกษา 10% และ O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 40 % A-NET 30% ได้แก่ ภาษาไทย 2 10% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 2 และภาษาอังกฤษ 2 10% ดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา (ศิลป์)

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(2)
2.2 คณิตศาสตร์	(3)
2.3 วิทยาศาสตร์	(3)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(2)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	40
4. A-NET	30
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	(10)
4.2 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 2	(10)
4.3 ภาษาอังกฤษ 2	(10)

(2) กลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ เทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม พลังงานทรัพยากร ประกอบด้วย GPAX, 10% GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 3% คณิตศาสตร์ 5% วิทยาศาสตร์ 6% ภาษาต่างประเทศ 3% และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 3%, O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35 % และ A-NET 35% ได้แก่ ภาษาอังกฤษ 2 5% คณิตศาสตร์ 2 10% และวิทยาศาสตร์ 2 20% ดังแสดงในตาราง 7 ตาราง 7 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ เทคโนโลยีสิ่งแวดล้อม พลังงานทรัพยากร

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(3)
2.2 คณิตศาสตร์	(5)
2.3 วิทยาศาสตร์	(6)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(3)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(3)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. A-NET	35
4.1 ภาษาอังกฤษ 2	(5)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	(20)

(3) กลุ่มสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย GPAX, 10% GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 4% คณิตศาสตร์ 4% วิทยาศาสตร์ 4% ภาษาต่างประเทศ 4% และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 4%, O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 40 % และ A-NET/วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด 30% ได้แก่ คณิตศาสตร์ 2 10% วิทยาศาสตร์ 2 10% และความถนัดทางวิศวกรรม 10% ดังแสดงในตาราง 8

ตาราง 8 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของกลุ่มสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(4)
2.2 คณิตศาสตร์	(4)
2.3 วิทยาศาสตร์	(4)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(4)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(4)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	40
4. A-NET/วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	30
4.1 วิชาความถนัดทางวิศวกรรม	(10)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	(10)
4.3 วิทยาศาสตร์ 2	(10)

(4) กลุ่มสาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย GPAX 10% ,GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 2.5 % สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 2.5 % ภาษาอังกฤษ 5% คณิตศาสตร์ 5% และ วิทยาศาสตร์ 5% ,O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 40% และ A-NET วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด 30 % ได้แก่ ความถนัดทางสถาปัตยกรรม 30% ดังแสดงในตาราง 9

ตาราง 9 แสดงองค์ประกอบและค้ำร้อยละของกลุ่มสาขาวิชาสถาปัตยกรรมศาสตร์

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(2.5)
2.2 คณิตศาสตร์	(5)
2.3 วิทยาศาสตร์	(5)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(2.5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	40
4. A-NET/วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	30
4.1 วิชาความถนัดทางสถาปัตยกรรม	(30)

(5) กลุ่มสาขาวิชาเกษตร ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่คณิตศาสตร์ 4% ภาษาต่างประเทศ 4% ภาษาไทย 3% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 3% วิทยาศาสตร์ 6%, O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 40% และ A-NET 30% ได้แก่ วิทยาศาสตร์ 2 20% และ คณิตศาสตร์ 2 10% ดังแสดงในตาราง 10

ตาราง 10 แสดงองค์ประกอบและค้ำร้อยละของกลุ่มสาขาวิชาเกษตร

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(3)
2.2 คณิตศาสตร์	(4)
2.3 วิทยาศาสตร์	(6)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(4)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(3)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	40
4. A-NET	30
4.1 วิทยาศาสตร์ 2	(20)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	(10)

(6) กลุ่มสาขาวิชาบริหารธุรกิจ พาณิชยศาสตร์ การบัญชี การจัดการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม

(6.1) สาขาบริหารธุรกิจ ประกอบด้วย GPAX 10 % ,GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 4% ภาษาต่างประเทศ 4% คณิตศาสตร์ 4% วิทยาศาสตร์ 4% และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 4%, O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% และ A – NET 35 % ได้แก่ ภาษาอังกฤษ 2 15% และ คณิตศาสตร์ 2 20% ดังแสดงในตาราง 11

ตาราง 11 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของสาขาบริหารธุรกิจ

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(4)
2.2 คณิตศาสตร์	(4)
2.3 วิทยาศาสตร์	(4)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(4)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(4)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. A-NET	35
4.1 วิทยาศาสตร์ 2	(15)
4.2 คณิตศาสตร์ 2	(20)

(6.2) สาขาวิชาการจัดการ การท่องเที่ยว ประกอบด้วย GPAX 10% ,GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% คณิตศาสตร์ 5% ภาษาต่างประเทศ 10% และ O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 70% ดังแสดงในตาราง 12

ตาราง 12 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของสาขาวิชาการจัดการ การท่องเที่ยว

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 คณิตศาสตร์	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	(10)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70

(7) กลุ่มสาขาวิชาครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ ประกอบด้วย GPAX 10 , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 4% ภาษาต่างประเทศ 4% คณิตศาสตร์ 4% วิทยาศาสตร์ 4% และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 4% ,O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 40% A-NET วิชาเฉพาะ / วิชาความถนัด 30% ได้แก่ ความถนัดทางวิชาชีพเป็นครู 10 % และวิชาเอกอื่น ๆ ให้มหาวิทยาลัยกำหนดไม่เกิน 2 วิชา ๆ ละ 10 % หากกำหนดวิชาเดียว 20% อาจเป็นวิชา A-NET หรือวิชาเฉพาะอื่น ๆ ที่สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษาจัดสอบ ดังแสดงในตาราง 13

ตาราง 13 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของกลุ่มสาขาวิชาครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(4)
2.2 คณิตศาสตร์	(4)
2.3 วิทยาศาสตร์	(4)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(4)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(4)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	40
4. A-NET/วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	30
4.1 ความถนัดทางวิชาชีพครู	(10)
4.2 วิชาชีพอื่น ๆ ให้มหาวิทยาลัยกำหนดไม่เกิน 2 วิชา ๆ ละ 10% หากกำหนดวิชาเดียว 20%	(20)

(8) กลุ่มสาขาวิชาศิลปกรรม วิจิตรศิลป์และประยุกต์ศิลป์ ประกอบด้วย GPAX 10%, GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 6% ภาษาต่างประเทศ 8% และสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 6%, O-NET 5กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% และวิชาเฉพาะ 35 % แบ่งเป็นกลุ่มสาระที่สอบปฏิบัติอย่างเดียว ได้แก่ การวาดเส้นและองค์ประกอบศิลป์ หรือสอบทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ ได้แก่ สอบทฤษฎีและ

ปฏิบัติด้านทัศนศิลป์การออกแบบ สอบทฤษฎีและปฏิบัติด้านการดนตรี สอบทฤษฎีและปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ และศิลปะการแสดง ดังแสดงในตาราง 14

ตาราง 14 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของกลุ่มสาขาวิชาศิลปกรรม วิจิตรศิลป์และประยุกต์ศิลป์

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(6)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(8)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(6)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. วิชาเฉพาะ	35
สอบกลุ่มสาระปฏิบัติอย่างเดี่ยว หรือ	(35)
กลุ่มทฤษฎีปฏิบัติ	

(9) กลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ แบ่งเป็น 6 กลุ่ม ดังนี้

(9.1) สาขานิเทศศาสตร์ /วารสารศาสตร์ แบ่งเป็น 3 รูปแบบ

รูปแบบที่ 1 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5%

ภาษาต่างประเทศ 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% ศิลปะ 5% , O-NET 5 กลุ่ม

สาระการเรียนรู้ 70% ดังแสดงในตาราง 15

ตาราง 15 แสดง องค์ประกอบและค้ำร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
2.4 ศิลปะ	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70

รูปแบบที่ 2 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% ภาษาต่างประเทศ 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% ศิลปะ 5% , O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 70% ดังแสดงในตาราง 16

ตาราง 16 แสดงองค์ประกอบและค้ำร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 คณิตศาสตร์	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
2.4 ศิลปะ	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70

รูปแบบที่ 3 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% ภาษาต่างประเทศ 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% ศิลปะ 5% , O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 70% ดังแสดงในตาราง 17

ตาราง 17 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 วิทยาศาสตร์	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
2.4 ศิลปะ	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70

(9.2) สังคมวิทยา/มานุษยวิทยา/สังคมศาสตร์ /จิตวิทยา/ภูมิศาสตร์ แบ่งเป็น 2 รูปแบบ

รูปแบบที่ 1 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 4%

ภาษาต่างประเทศ 4% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 4% คณิตศาสตร์ 4% วิทยาศาสตร์ 4%,

O-NET 5 กลุ่ม สาระการเรียนรู้ 70% ดังแสดงในตาราง 18

ตาราง 18 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(4)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(4)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(4)
2.4 คณิตศาสตร์	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	(4)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70

รูปแบบที่ 2 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 4%
ภาษาต่างประเทศ 4% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 4% คณิตศาสตร์ 4% วิทยาศาสตร์ 4%,
O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% ได้แก่ ภาษาไทย 10% ภาษาอังกฤษ 15% สังคมศึกษา ศาสนา
และวัฒนธรรม 10% , A-NET 35% ได้แก่ คณิตศาสตร์ 2 20 % , วิทยาศาสตร์ 2 15% ดังแสดงใน
ตาราง 19

ตาราง 19 แสดง องค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(4)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(4)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(4)
2.4 คณิตศาสตร์	(4)
2.5 วิทยาศาสตร์	(4)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70
4. A- NET	35
4.1 คณิตศาสตร์ 2	(20)
4.2 วิทยาศาสตร์ 2	(15)

(9.3) รัฐศาสตร์ แบ่งเป็น 3 กลุ่มได้แก่

(9.3.1) สาขาการปกครอง/บริหารรัฐกิจ แบ่งเป็น 2 รูปแบบ

รูปแบบที่ 1 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% สังคม
ศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 10% ภาษาต่างประเทศ 5% , o-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% และ
A-NET/วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด 35% เลือกสอบเพียง 1 วิชา สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม 2
หรือภาษาฝรั่งเศส หรือเยอรมัน หรือบาลี หรืออาหรับ หรือจีน หรือญี่ปุ่น ดังแสดงในตาราง 20

ตาราง 20 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. A- NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	35
เลือกสอบสังคมศึกษา ฯ 2/ภาษาฝรั่งเศส	(35)
/เยอรมัน /บาลี/ อาหรับ/ จีน /ญี่ปุ่น	

รูปแบบที่ 2 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 10% คณิตศาสตร์ 5% , O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% และ A-NET/วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด 35% เลือกสอบเพียง 1 วิชา สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม 2 หรือภาษาฝรั่งเศส หรือเยอรมัน หรือบาลี หรืออาหรับ หรือจีน หรือญี่ปุ่น ดังแสดงในตาราง 21

ตาราง 21 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. A- NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	35
เลือกสอบสังคมศึกษา ฯ 2/ภาษาฝรั่งเศส	(35)
/เยอรมัน /บาลี/ อาหรับ/ จีน /ญี่ปุ่น	

(9.3.2) ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แบ่งเป็น 2 รูปแบบ

รูปแบบที่ 1 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 10% ภาษาต่างประเทศ 5% , O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% และ A-NET/วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด 35% ได้แก่ สังคมศึกษา และวัฒนธรรม 2 17.50% ภาษาอังกฤษ 2 และเลือกสอบเพียง 1 วิชา ภาษาฝรั่งเศส หรือเยอรมัน หรือบาลี หรืออาหรับ หรือจีน หรือญี่ปุ่น 17.50% ดังแสดงในตาราง 22

ตาราง 22 แสดง องค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. A- NET	35
4.1 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(17.50)
4.2 เลือกสอบ ภาษาฝรั่งเศส /เยอรมัน /บาลี/ อาหรับ/ จีน /ญี่ปุ่น	(17.50)

รูปแบบที่ 2 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 10% , O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% และ A-NET/วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด 35% ได้แก่ สังคมศึกษา และวัฒนธรรม 2 17.50% และเลือกสอบเพียง 1 วิชา ภาษาฝรั่งเศส หรือเยอรมัน หรือบาลี หรืออาหรับ หรือจีน หรือญี่ปุ่น 17.50% ดังแสดงในตาราง 23

ตาราง 23 แสดง องค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 คณิตศาสตร์	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. A- NET	35
4.1 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(17.50)
4.2 เลือกลสอบ ภาษาฝรั่งเศส /เยอรมัน /บาลี/ อาหรับ/ จีน /ญี่ปุ่น	(17.50)

รัฐประศาสนศาสตร์ ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 10% คณิตศาสตร์ 5% , O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% และ A-NET 35% ได้แก่ คณิตศาสตร์ 2 ดังแสดงในตาราง 24

ตาราง 24 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของ รัฐประศาสนศาสตร์ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 คณิตศาสตร์	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. A- NET	35
4.1 คณิตศาสตร์ 2	(35)

(9.4) สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% ภาษาต่างประเทศ 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% คณิตศาสตร์ 2.5% วิทยาศาสตร์ 2.5%, O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 55% ได้แก่ ภาษาไทย 20% ภาษาอังกฤษ 20% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 20% , A-NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด15% เลือกสอบเพียง 1 วิชา คณิตศาสตร์2 วิทยาศาสตร์ 2 หรือภาษาฝรั่งเศส หรือเยอรมัน หรือบาลี หรืออาหรับ หรือจีน หรือญี่ปุ่น ดังแสดงในตาราง 25

ตาราง 25 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 คณิตศาสตร์	(2.5)
2.3 วิทยาศาสตร์	(2.5)
2.4 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.5 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	55
3.1 ภาษาไทย	(20)
3.2 ภาษาอังกฤษ	(15)
3.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(20)
4. A- NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	15
เลือกสอบคณิตศาสตร์ 2/วิทยาศาสตร์ 2	(15)
/หรือสอบภาษาฝรั่งเศส /เยอรมัน /บาลี/	
อาหรับ/ จีน /ญี่ปุ่น	

(9.5) นิติศาสตร์ ประกอบด้วย ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 7% ภาษาต่างประเทศ 7% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 6% O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 55% ได้แก่ ภาษาไทย 18% ภาษาอังกฤษ 18% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 19% , A-NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด15% เลือกสอบเพียง 1วิชา คณิตศาสตร์2 วิทยาศาสตร์2 หรือ ภาษาฝรั่งเศส หรือเยอรมัน หรือบาลี หรืออาหรับ หรือจีน หรือญี่ปุ่น ดังแสดงในตาราง 26

ตาราง 26 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของนิติศาสตร์ ประกอบด้วย ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(7)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(7)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(6)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	55
3.1 ภาษาไทย	(18)
3.2 ภาษาอังกฤษ	(18)
3.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(19)
4. A- NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	15
เลือกสอบคณิตศาสตร์ 2/วิทยาศาสตร์ 2 /ภาษาฝรั่งเศส/เยอรมัน /บาลี/ อาหรับ/ จีน /ญี่ปุ่น	(15)

(9.6) มนุษยศาสตร์ /ศิลปะศาสตร์ /อักษรศาสตร์ แบ่งเป็น 9 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% ภาษาต่างประเทศ 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% คณิตศาสตร์ 5% O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% ได้แก่ ภาษาไทย 10% ภาษาอังกฤษ 15% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 10%

, A-NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด35% ได้แก่ ภาษาไทย 2 10% , ภาษาอังกฤษ 2 10% และ เลือกสอบเพียง 1วิชา คณิตศาสตร์2 หรือวิทยาศาสตร์ 2 15%ดังแสดงในตาราง 27

ตาราง 27 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 คณิตศาสตร์	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.4 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
3.1 ภาษาไทย	(10)
3.2 ภาษาอังกฤษ	(15)
3.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
4. A- NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	15
4.1 ภาษาไทย 2	(10)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2	(10)
4.3 คณิตศาสตร์ 2 / วิทยาศาสตร์ 2	(15)

รูปแบบที่ 2 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% ภาษาต่างประเทศ 10% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% ,O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 35% ได้แก่ ภาษาไทย 10% ภาษาอังกฤษ 15% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 10% , A-NET / วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด35% ได้แก่ ภาษาไทย 2 10% , ภาษาอังกฤษ 2 10% และ เลือกสอบเพียง 1วิชา ภาษาฝรั่งเศส หรือเยอรมัน หรือบาลี หรืออาหรับ หรือจีน หรือญี่ปุ่น 15% ดังแสดงในตาราง 28

ตาราง 28 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(10)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
3.1 ภาษาไทย	(10)
3.2 ภาษาอังกฤษ	(15)
3.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
4. A- NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	15
4.1 ภาษาไทย 2	(10)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2	(10)
4.3 ภาษาฝรั่งเศส/เยอรมัน /บาลี/ อาหรับ/ จีน /ญี่ปุ่น	(15)

รูปแบบที่ 3 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5%
ภาษาต่างประเทศ 5% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% คณิตศาสตร์ 5% O-NET 3 กลุ่มสาระ
การเรียนรู้ 35% ได้แก่ A-NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด 35% ได้แก่ ภาษาไทย 2 10% ,
ภาษาอังกฤษ 2 10% และ เลือกสอบเพียง 1วิชา คณิตศาสตร์ 2 หรือวิทยาศาสตร์ 2 15% ดังแสดง
ในตาราง 29

ตาราง 29 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 คณิตศาสตร์	(5)
2.3 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.4 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. A- NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	35
4.1 ภาษาไทย 2	(10)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2	(10)
4.3 คณิตศาสตร์ 2 / วิทยาศาสตร์ 2	(15)

รูปแบบที่ 4 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5%
 ภาษาต่างประเทศ 10% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% ,O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้
 35% A-NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด35% ได้แก่ ภาษาไทย 2 10% , ภาษาอังกฤษ 2 10% และ
 เลือกสอบเพียง 1วิชา ภาษาฝรั่งเศส หรือเยอรมัน หรือบาลี หรืออาหรับ หรือจีน หรือญี่ปุ่น 15% ดัง
 แสดงในตาราง 30

ตาราง 30 แสดง องค์ประกอบและค้ำร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(10)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
4. A- NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	35
4.1 ภาษาไทย 2	(10)
4.2 ภาษาอังกฤษ 2	(10)
4.3 ภาษาฝรั่งเศส/เยอรมัน /บาลี/ อาหรับ/ จีน /ญี่ปุ่น	(15)

รูปแบบที่ 5 ประกอบด้วย GPAX 10% , GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5%
ภาษาต่างประเทศ 10% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% ,O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้
35% ได้แก่ ภาษาไทย 10% ภาษาอังกฤษ 15% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 10% , A-NET /
วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด 35% ได้แก่ ภาษาไทย 2 หรือสังคมศึกษา 2 หรือ ภาษาอังกฤษ 2 หรือ
ภาษาฝรั่งเศส หรือเยอรมัน หรือบาลี หรืออาหรับ หรือจีน หรือญี่ปุ่น ดังแสดงในตาราง 31

ตาราง 31 แสดง องค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(10)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	35
3.1 ภาษาไทย	(10)
3.2 ภาษาอังกฤษ	(15)
3.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(10)
4. A- NET /วิชาเฉพาะ/วิชาความถนัด	35
เลือกสอบภาษาไทย 2/สังคมศึกษา 2/ ภาษาอังกฤษ 2/หรือเลือกสอบภาษา ฝรั่งเศส/เยอรมัน /บาลี/ อาหรับ/ จีน /ญี่ปุ่น	(35)

รูปแบบที่ 6 ประกอบด้วย GPAX 10% ,GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% คณิตศาสตร์ 5% ภาษาต่างประเทศ 5% และ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% , O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 70% ได้แก่ ภาษาไทย 23% ภาษาอังกฤษ 24% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 23% ดังแสดงในตาราง 32

ตาราง 32 แสดงองค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
2.4 คณิตศาสตร์	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70
3.1 ภาษาไทย	(23)
3.2 ภาษาอังกฤษ	(24)
3.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(23)

รูปแบบที่ 7 ประกอบด้วย GPAX 10% ,GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% ภาษาต่างประเทศ 5% และ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% , O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 70% ได้แก่ ภาษาไทย 23% ภาษาอังกฤษ 24% สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 23% ดังแสดงในตาราง 33

ตาราง 33 แสดง องค์ประกอบและค้ำร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(10)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70
3.1 ภาษาไทย	(23)
3.2 ภาษาอังกฤษ	(24)
3.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(23)

รูปแบบที่ 8 ประกอบด้วย GPAX 10% ,GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5% คณิตศาสตร์ 5% ภาษาต่างประเทศ 5% และ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% , O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้ 70% ดังแสดงในตาราง 34

ตาราง 34 แสดง องค์ประกอบและค้ำร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(5)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
2.4 คณิตศาสตร์	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70

รูปแบบที่ 9 ประกอบด้วย GPAX 10% ,GPA 20% ได้แก่ ภาษาไทย 5%
ภาษาต่างประเทศ 5% และ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม 5% , O-NET 3 กลุ่มสาระการเรียนรู้
70% ดังแสดงในตาราง 35

ตาราง 35 แสดง องค์ประกอบและค่าร้อยละของ GPAX 10% , GPA 20%

องค์ประกอบ	ร้อยละ
1. GPAX	10
2. GPA	20
2.1 ภาษาไทย	(5)
2.2 ภาษาต่างประเทศ	(10)
2.3 สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	(5)
3. O-NET 5 กลุ่มสาระการเรียนรู้	70

1.1.6.3 ขั้นตอนการรับสมัคร/คัดเลือกในระบบแอดมิสชันส์รับตรง

วิธีการรับสมัครในระบบแอดมิสชันส์ กลาง และระบบแอดมิสชันส์รับตรงนั้นจะสมัครผ่านระบบ e-education ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ดังนั้น ผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในภูมิภาคต่าง ๆ จึงมีสิทธิสมัครได้ทั้งระบบแอดมิสชันส์กลาง และระบบแอดมิสชันส์รับตรง หรือแม้แต่วิทยาลัยรับตรง ระบบโควตา และโครงการพิเศษที่มหาวิทยาลัยหลายแห่งคัดเลือกเอง อาทิ ผู้ที่สมัครมีภูมิลำเนาอยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ หรืออีสาน สามารถสมัครในระบบแอดมิสชันส์รับตรงของมหาวิทยาลัยในพื้นที่ ควบคู่กับการสมัครเลือกคณะ/สถาบันผ่านระบบแอดมิสชันส์กลาง

ส่วนขั้นตอนการคัดเลือกในระบบแอดมิสชันส์รับตรงมหาวิทยาลัยต่าง ๆ จะนำผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน หรือ O-NET และผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง หรือ A-NET ที่จัดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติไปใช้ในการคัดเลือก โดยมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งจะกำหนดค่าน้ำหนักของ O-NET และ A-NET เอง รวมถึง กำหนดคุณสมบัติอื่น ๆ เพิ่ม เช่น คะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือ GPAX หรือคะแนนเฉลี่ยสะสมรายกลุ่มสาระการเรียนรู้หรือ GPA คุณสมบัติอื่น ๆ เป็นต้น

โดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ จะแจ้งผลการสอบ O-NET และ A-NET

ให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาภายในเดือนมีนาคม 2549 จากนั้น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะแจ้งผลคะแนนของผู้ที่สมัครในระบบแอดมิสชันส์โดยตรงไปยังมหาวิทยาลัยต่าง ๆ รวมถึง คะแนน GPAX และ GPA ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาระดับพื้นฐานส่งมอบให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

เมื่อมหาวิทยาลัยต่าง ๆ แจ้งรายชื่อผู้ที่ผ่านการคัดเลือกกลับมา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะประกาศรายชื่อผู้ที่ผ่านการคัดเลือกทางอินเทอร์เน็ต ประมาณกลางเดือนเมษายน โดยจะเว้นระยะประมาณ 7-10 วัน เพื่อให้ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกไปรายงานตัวที่มหาวิทยาลัยนั้น ๆ โดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะตัดสิทธิ์ในระบบแอดมิสชันส์กลางสำหรับผู้ที่ไม่ไปรายงานตัวและยืนยันสิทธิ์ในระบบแอดมิสชันส์โดยตรง แต่หากไม่ไปรายงานตัวก็ถือว่าสละสิทธิ์ในระบบแอดมิสชันส์ รับตรงและมีสิทธิ์เข้าสู่ขั้นตอนการคัดเลือกในระบบแอดมิสชันส์กลาง ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะประกาศรายชื่ออย่างเป็นทางการของผู้ที่ผ่านการคัดเลือกในระบบแอดมิสชันส์รับตรงในปลายเดือนเมษายน

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การเตรียมความพร้อมในสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา เป็นการเตรียมตนเองของนักเรียน เพื่อให้เกิดความมั่นใจและเกิดความพร้อม เพื่อนำไปสู่การสอบ ซึ่งถ้าหากมีความพร้อมทั้งในด้านความรู้ และทักษะต่างๆ แล้ว และมีสภาพจิตใจที่สมบูรณ์ และมีความเชื่อมั่น ก็จะทำให้สามารถสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

1.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อม

1.2.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

คอมเบอร์และดิฟส์ (วิเชียร เกตุสิงห์. 2522:36; อ้างอิงจาก Combers and Dift) พบว่า เวลาที่ใช้การทำงานบ้านและทบทวนบทเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

โรกอฟฟ์ (วิศิษฐ์ นิพิทพา. 2536:51; อ้างอิงจาก Rogoff.1961) พบว่า นักเรียนที่มีการวางแผนในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษานั้นส่วนใหญ่เป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถสูง และมีการเตรียมความพร้อมให้กับตนเองในการสอบสูง

ซีบัทซ์ (กนกวรรณ จันทรีไตร 2541:32; อ้างอิงจาก Seabaugh 1986) ได้ทำการศึกษาผลของการเตรียมความพร้อมในการเรียน การเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการทดสอบ พบว่า การเตรียมความพร้อมมีผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไกรเนอร์และแคโรไล (ปฐมาธิดา นาใจคง 2544:17; อ้างอิงจาก Greiner and Karoly 1976) ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพของการกำกับตนเอง เพื่อการเตรียมความพร้อมในการเรียนรู้ ผู้วิจัยแบ่งนักศึกษาออกเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยทำการจัดเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการอ่าน จำนวนงานที่ทำเสร็จตามที่ครูมอบหมาย และคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบ ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกทักษะการอ่าน ฝึกการสังเกต และการบันทึกพฤติกรรม และมีการวางแผนการเรียนรู้ มีการใช้เวลาในการอ่าน ทำงานตามที่ได้รับมอบหมายได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบสูง

สตีเฟน (ปฐมาธิดา นาใจคง 2544 : 48; อ้างอิงจาก Stephen 1996) ได้ทำการศึกษาผลของการกำกับตนเองเพื่อให้เกิดความพร้อมในการเรียน ของนักเรียนนานาชาติ มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อศึกษาการกำกับตนเองเพื่อให้เกิดความพร้อมในการเรียนของนักเรียนนานาชาติ จำนวน 27 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนสาขาประมง 27 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงปานกลาง ต่ำ ตามคะแนนเฉลี่ยสะสม และจำนวนหน่วยกิตที่เรียน กลุ่มตัวอย่างจะได้รับการสัมภาษณ์ คนละ 30 นาที ในอาทิตย์แรกของการเปิดภาคเรียน กลุ่มตัวอย่างจะต้องอธิบายวิธีที่ใช้ในการเตรียมตัวสอบ วิธีการที่นักเรียนใช้ในการเรียนรู้คำตอบต่างๆ จะถูกบันทึกไว้ในกระดาษบันทึกการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะรายงานการใช้วิธีการกำกับตนเอง เพื่อให้เกิดความพร้อมในการเรียนเหมือนกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง แต่จะต่างกันตรงที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะรายงานว่ามีการใช้วิธีการกำกับตนเองเพื่อให้เกิดความพร้อมในการเรียน เมื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายมากกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

1.2.1.2 งานวิจัยในประเทศ

สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2526:95-96) ได้ศึกษาการกวดวิชากับการรับเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา พบว่าคนที่เรียนกวดวิชาทุกระดับเป็นผู้ที่มีผลการเรียนดีอยู่แล้วและส่วนใหญ่ก็สามารถสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้และเห็นด้วยเกี่ยวกับการเรียนกวดวิชา เพราะช่วยทบทวนความรู้ แต่ผู้ที่ไม่ได้เรียนกวดวิชาให้เหตุผลว่าไม่เชื่อว่าการ กวดวิชาจะทำให้สอบคัดเลือกได้ ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการรับอย่างมีนัยสำคัญ คือ เพศ อาชีพ การศึกษาของบิดา มารดา รายได้ของครอบครัว โรงเรียนเดิม ผลการเรียนเดิม การเรียนกวดวิชา และประเภทของโรงเรียนกวดวิชา

วรรณา ปุณณโชติ (2532:19) ได้ทำการวิจัยซึ่งได้ผลการวิจัยที่สนับสนุนเรื่องนี้เกี่ยวกับการเรียนกวดวิชา พบว่า นักเรียนที่เรียนกวดวิชามีโอกาสสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ 6%

ในขณะที่นักเรียนที่ไม่เรียนกวดวิชามีโอกาสสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ 3% ซึ่งผู้ที่เคยเรียนกวดวิชาส่วนใหญ่มีโอกาสประสบความสำเร็จในการรับได้สูงกว่าผู้ที่ไม่เคยเรียนกวดวิชา อย่างมีนัยสำคัญ ในเกือบทุกประเภทว่าของแต่ละสถาบันและผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียนใน กรุงเทพมหานคร มีโอกาสประสบความสำเร็จในการสอบได้มากกว่าผู้เรียนจากโรงเรียนใน ภูมิภาค อย่างมีนัยสำคัญเกือบทุกประเภทวิชาของแต่ละสถาบัน

เสริมศรี สอนไพรินทร์ (2532:94 -101) ได้ศึกษาเรื่องการเลือกสาขาวิชาที่จะศึกษาต่อ ในสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ มุ่งเรียนต่อในมหาวิทยาลัยจำกัดรับของรัฐบาลมากที่สุด และในด้านการเตรียมตัวในการสอบ เอนทรานซ์ของนักเรียน จะมีการเรียนกวดวิชาสม่ำเสมอตลอดปี ซึ่งกระบวนการเรียนการสอนใน โรงเรียนกวดวิชามุ่งเน้นในเรื่องการรับเป็นสำคัญ มีการนำข้อสอบคัดเลือกลูกเก่ามาเฉลย ทำให้ ผู้เรียนคุ้นเคยกับข้อสอบและการทำข้อสอบคัดเลือกจึงทำให้นักเรียนให้ความสำคัญต่อการเรียน กวดวิชาสูงมาก

สุริย์พร วัชชัย (2538 :66-67) ได้ทำการศึกษาผลของการกำกับตนเองเพื่อสร้างความ พร้อมในการเรียนที่มีต่อความสามารถในการอ่าน เข้าใจภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดธรรมจริยาภิรมย์จำนวน 60 คน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่ ได้รับการฝึกการกำกับตนเองเพื่อสร้างความพร้อมในการเรียนมีความสามารถในการอ่านเข้าใจ ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

วัฒนา เตชะโกมล (2541:67-69) ได้ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่มีผลต่อการกำกับตนเองใน การเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวตัวอย่างเป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 จำนวน 800 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบจัดการกำกับ ตนเองในการเรียน แบบจัดการอบรมเลี้ยงดู ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลการเรียนสูง และอยู่ ในครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีการกำกับตนเองในการเรียนสูง

ธนาธิ เสือวรรณศรี และคณะ (2543: 3) ได้ทำการสำรวจข้อมูลและความคิดเห็น เกี่ยวกับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยของนักเรียนในปีการศึกษา 2543 จำนวน 2,260 คน โดยการ สํารวจ 4 ภาค ได้แก่ ภาคเหนือที่มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ภาคกลางที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาลัยเขตนครปฐม ภาคตะวันออกที่เชียงใหม่ ที่ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และภาคใต้ที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ พบว่า นักเรียนต้องมีการเตรียม ตัวให้พร้อมในการสอบมากขึ้นในการสอบระบบใหม่ และ พบว่ามีการเรียนกวดวิชาถึง 68.5% โดย ความจำเป็นในการเรียนกวดวิชาเพื่อให้ความรู้เพิ่มขึ้นจากในโรงเรียน และเพื่อทำให้มีความเครียด ในการแข่งขันน้อยลง

อัญญาณี ทิวทอง (2543:53-56) ได้ทำการศึกษาตัวแปรคัดสรรทางจิตวิทยา ที่มีสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 11 จำนวน 400 คน โดยนำแบบจัดการกำกับตนเอง ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ตัวแปรด้านการกำกับตนเอง ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และการรับรู้ความสามารถของตนเองทางภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

สุชาดา บวรกิตติวงศ์ และคณะ (2546:5) ได้ทำการศึกษาสภาพปัญหาผลกระทบและความพึงพอใจจากการใช้ระบบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบัน กลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย 7 กลุ่มคือ (1) นักเรียนที่เข้าสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ระบบใหม่ในเดือนเมษายน 2544 จำนวน 11,197 คน และนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ปีการศึกษา 2544 จำนวน 3,090 คน (2) ผู้ปกครองนักเรียนที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ระบบใหม่ในเดือนเมษายน 2544 จำนวน 220 คน และผู้ปกครองของนักเรียนที่กำลังศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในปีการศึกษา 2544 จำนวน 842 คน (3) ครูในโรงเรียนที่สอนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 จำนวน 545 คน (4) อาจารย์หรือผู้บริหารคณะวิชาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ จำนวน 90 คน (5) นิสิตหรือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สังกัดสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชน จำนวน 616 คน (6) ผู้ดำเนินการในสถาบันกวดวิชาที่เปิดสอนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คน และ (7) นักการศึกษา จำนวน 25 คน พบว่าในการสอบระบบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษานั้น ก่อให้เกิดผลทางบวก ทำให้เด็กมีการเตรียมตัวและลดความเครียด เนื่องจากการสอบ 2 ครั้งทำให้เด็กทราบผลคะแนนของตนในครั้งแรก และรู้จุดบกพร่องของตนเอง ทำให้เกิดการเตรียมตนเองให้พร้อมสำหรับการสอบครั้งต่อไป

จากเอกสารและงานวิจัย ดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่า การเตรียมความพร้อมในการเรียนส่งผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีและการเตรียมความพร้อมเป็นการฝึกฝน ควบคุมตนเอง ทั้งทางร่างกาย และจิตใจเพื่อให้เกิดทักษะในด้านต่างๆได้ และสามารถ เรียนรู้ ฝึกปฏิบัติได้ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ และกระตุ้นให้นักเรียนและบุคคลที่เกี่ยวข้องเกิดการตื่นตัวในการวางพื้นฐานให้กับนักเรียนโดยการเตรียมความพร้อมให้กับนักเรียน ในการรับเพื่อให้เด็กมีความเชื่อมั่นและลดความวิตกกังวลที่เกิดจากการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

2.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเพศ

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526:95) กล่าวว่า เพศหญิงมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงมากกว่าเพศชาย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากวัฒนธรรม ผู้หญิงมักเป็นคนที่ชอบประนีประนอมมากกว่าผู้ชาย

สุพัฒน์ เตชาวงศ์ ณ อุรุทยา (2526 : 7-8) กล่าวว่า ผู้ชายมีความสามารถในการก่อสร้างและสร้างสรรค์มากกว่าผู้หญิง มีความเชื่อมั่นในตัวเองมากกว่าและยังพบว่าผู้ชายมีความสามารถในการวิเคราะห์แยกแยะดีกว่าผู้หญิง แต่ผู้ชายก็สมยอมต่อเกณฑ์ต่างๆ ได้น้อยกว่าผู้หญิง

กันยา สุวรรณแสง (2532:161) กล่าวว่า ความแตกต่างในเรื่องเพศเป็นสาเหตุให้คนเราแตกต่างกันในเรื่องการเรียนรู้ ทักษะ เจตคติ ความสนใจ และการแสดงพฤติกรรม และจากการค้นคว้าปรากฏว่า เพศหญิงหรือเพศชาย สามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ทัดเทียมกัน แต่ชายและหญิงจะมีเจตคติหรือความสนใจที่ต่างกัน

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539:122) กล่าวว่าเมื่อช่วงวัยรุ่น วัยรุ่นชายและหญิงเริ่มมีความสนใจในอาชีพและเริ่มวางแผนเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต วัยรุ่นหญิงจะวางแผนเกี่ยวกับอาชีพน้อยกว่าวัยรุ่นชาย เพราะคิดว่าหลังจากแต่งงานมีครอบครัวแล้ว วิธีชีวิตความเป็นอยู่อาจจะเปลี่ยนไปรวมทั้งอาชีพของตนด้วย ในขณะที่วัยรุ่นชายคิดว่าอาชีพของเขาจะไม่ถูกขัดขวางจากการแต่งงาน

อารี พันธุ์ณี (2544 :33) กล่าวว่า ความแตกต่างทางเพศ หมายถึง ความแตกต่างในเรื่องต่างๆ ทางเพศชายและเพศหญิง ซึ่งวัฒนธรรมส่วนสำคัญในการกำหนดบทบาทของหญิงและชายให้แตกต่างกัน เช่น บางวัฒนธรรมถือว่า ชายเป็นช้างเท้าหน้า หญิงเป็นช้างเท้าหลัง หรือชายเป็นผู้นำ หญิงเป็นผู้ตาม เป็นต้น หรือในบางวัฒนธรรมเชื่อว่าผู้ชายต้องเข้มแข็งอดทนอ่อนแอไม่ได้ ผู้หญิงเป็นผู้ที่อ่อนแอกว่า หรือผู้ชายมีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานมากกว่าผู้หญิง เพราะในบางตำแหน่งไม่เปิดให้ผู้หญิงทำงานในตำแหน่งหน้าที่การงานสูงกว่า ซึ่งสิ่งเหล่านี้นั้นเป็นการแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างเพศ โดยมีเรื่องของวัฒนธรรมเข้ามาเกี่ยวข้อง

ชายและหญิงมีความแตกต่างกันหลายด้าน เช่น ในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เทอร์แมน และไทเลอร์ (นิลนารา จินาพร.2540:42; อ้างอิงจากTerman and Tyler. 1954)

ศึกษาพบว่า หญิงมีความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ การเขียน และศิลปะ มากกว่าชาย ส่วนชายมีความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ ภูมิศาสตร์ และวิทยาศาสตร์มากกว่าผู้หญิง

เบนเน็ต และโคเฮน (ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ.2541:30; อ้างอิงจาก Bennett and Cohen. 1959) ได้สรุปเกี่ยวกับธรรมชาติของความแตกต่างระหว่างเพศชายและเพศหญิงไว้ ดังนี้

- (1) เพศชายมีความคิดหนักแน่นมากกว่าความคิดของเพศหญิง
 - (2) เพศชายมีความคิดล่วงหน้าถึงรางวัล และการลงโทษที่เป็นผลของความเหมาะสมและไม่เหมาะสมที่เกิดขึ้นกับตนเอง ในขณะที่เพศหญิงคิดคาดการณ์ล่วงหน้าเกี่ยวกับรางวัล และการลงโทษ ในฐานะเป็นผลของความเป็นมิตรหรือความเป็นศัตรูกันของสิ่งแวดล้อม
 - (3) เพศชายมักคิดถึงสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จส่วนตัว ในขณะที่สิ่งที่หญิงคิดนั้นเกี่ยวข้องกับความสำเร็จด้านความรักทางสังคมและมิตรภาพมากกว่า
- จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ตัวแปรเพศนั้น เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีส่วนเกี่ยวข้องหรือมีอิทธิพลต่อการเกิดปัญหาทางการเรียน เพราะเพศชายและเพศหญิงมีส่วนแตกต่างกันทางด้านสรีระและทางด้านอื่น

2.1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.1.2.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ได้มีผู้ให้ความหมายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้หลายท่าน ดังนี้

อัจฉรา สุขารมณ์ และอรพินทร์ ชูชม (2530:3) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความสำเร็จที่รับจากการเรียนซึ่งได้ประเมินผลจากหลายวิธี ดังต่อไปนี้

(1) กระบวนการที่ได้จากแบบทดสอบ โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป (Published Achievement Test)

(2) กระบวนการที่ได้จากเกรดเฉลี่ยของโรงเรียน (School Grade) ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อน และช่วงเวลายาวนาน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2531:9) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง เป็นพฤติกรรมหรือความสามารถของบุคคลที่เกิดจากการเรียนการสอน และพัฒนางอกงามจากการเรียนการสอนโดยตรง

พีระยุทธ สันตะวัน (2533:36) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางเรียนว่า หมายถึง ความสำเร็จ ความสมหวังในด้านการเรียน ที่รวมทั้งด้านความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถและทักษะทางด้านวิชาการของแต่ละบุคคลที่ประเมินได้จากแบบทดสอบ หรือการทำงานที่ได้รับมอบหมาย และผลของการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นจะทำให้แยกกลุ่มของนักเรียนที่ถูกประเมินออกเป็นระดับต่างๆ เช่น สูง กลาง และต่ำ เป็นต้น

นิภา เมธาวิชัย (2536:65) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้และทักษะที่ได้รับและพัฒนาจากการเรียนการสอนวิชาต่างๆ ครูอาศัยเครื่องมือวัดผลช่วยในการศึกษาว่านักเรียนมีความรู้และทักษะมากน้อยเพียงใด

จิราภรณ์ เมืองพรวน (2538:24) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถ ทักษะ และสมรรถภาพด้านต่างๆ ของสมองที่พัฒนาขึ้นหลังจากการเรียนวิชาต่างๆ โดยพิจารณาจากคะแนนสอบหรือผลงานที่ครูมอบหมายให้หรือจากทั้งสองอย่าง

มาริษา นาคทับที (2541:28) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถที่ผู้เรียนได้รับหลังจากการเรียนวิชานั้นๆ แล้วซึ่งจะทราบว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆ

สันติพงษ์ เจริญศรี (2543:42) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถ ความรู้ ทักษะ หรือคุณลักษณะของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน การฝึกอบรม วัดได้โดยเครื่องมือวัดผลหรือที่เรียกทั่วไปว่าการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อดิเทพ ศรีสุอาร์ักษ์ (2545:48) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้นั้นๆ แล้วซึ่งจะทราบว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จด้านอื่นๆ ประกอบกัน

ศรินทิพย์ พงษ์ศาสด (2546:36) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ ความสามารถที่ผู้เรียนได้รับหลังจากการเรียนรู้นั้นๆ แล้ว ซึ่งจะทราบว่ามีปริมาณมากน้อยเพียงใด โดยพิจารณาได้จากคะแนนผลสอบแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือได้จากการสังเกตพฤติกรรม และความสำเร็จด้านอื่นๆ ประกอบ

จากเอกสารเกี่ยวกับความหมายเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จึงสามารถสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักเรียนในทุกกลุ่มวิชาโดยดูจากระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) โดยนับจากภาคเรียนที่1 ในชั้นม.4 ถึงภาคเรียนที่1 ในชั้นม. 6 (รวม5 ภาคเรียน) ซึ่งคำนวณได้โดยเอาผลคูณของหน่วยการเรียนกับระดับคะแนนของทุกวิชามารวมกันแล้วหารด้วยผลบวกของหน่วยการเรียนทุกวิชา

2.1.2.2 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

อัจฉรา สุขารมณ และอรพินทร์ ชูชม (2530:11-40) ได้กล่าวไว้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีดังต่อไปนี้

(1) องค์ประกอบด้านปัญหาส่วนตัวของนักเรียน จำแนกเป็นส่วนตัวย่อยๆ ดังนี้

- (1.1) ปัญหาส่วนตัวด้านสุขภาพร่างกาย
- (1.2) ปัญหาส่วนตัวด้านความสัมพันธ์กับบิดามารดา
- (1.3) ปัญหาส่วนตัวด้านความสัมพันธ์กับเพื่อน
- (1.4) ปัญหาส่วนตัวด้านความสัมพันธ์กับครู
- (1.5) ปัญหาส่วนตัวด้านการปรับตัว
- (1.6) ปัญหาส่วนตัวด้านความรู้สึกนึกคิดเกี่ยวกับตนเอง
- (2) องค์ประกอบด้านการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา ซึ่งแบ่งเป็น 3 ระดับ
 - (2.1) การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผล
 - (2.2) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
 - (2.3) การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน
- (3) องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน แบ่งเป็น 4 ด้าน
 - (3.1) ด้านความสัมพันธ์ในครอบครัว
 - (3.2) ด้านฐานะทางเศรษฐกิจ
 - (3.3) ด้านที่อยู่อาศัย
 - (3.4) ด้านความคาดหวังของบิดามารดา

เพรสคอตท์ (ศรีนทิพย์ พงษ์ศาสดา.2546:38;อ้างอิงจาก Prescott.1961) ได้สรุปองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนี้

- (1) องค์ประกอบด้านร่างกาย (Pysical Factors) ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตของร่างกาย สุขภาพร่างกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย และลักษณะท่าทางของร่างกาย
- (2) องค์ประกอบด้านความรัก (Love Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา ความสัมพันธ์ของบิดามารดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ และความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกภายในครอบครัว
- (3) องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมประกิต (Cultrural and Socialization Factors) ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ของครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การอบรมเลี้ยงดู และฐานะทางเศรษฐกิจทางบ้าน
- (4) องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน (Peer Group Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน ทั้งที่บ้านและโรงเรียน
- (5) องค์ประกอบด้านการพัฒนาตนเอง (Self-Development Factors) ได้แก่ สติปัญญาความสนใจ ทักษะการเรียนรู้

(6) องค์ประกอบด้านการปรับตัว (Adjustment Factors) ได้แก่ ปัญหาการปรับตัว การแสดงอารมณ์

จากเอกสารดังกล่าวจะเห็นได้ว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญา หรือความสามารถเพียงอย่างเดียว ยังอาศัยองค์ประกอบของลักษณะบุคลิกภาพ และองค์ประกอบภายนอกอื่นๆ ด้วย

2.1.2.3 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ได้มีผู้กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้มากมายดังนี้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540:96-97) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-made test) และแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน (Standardize test) แบบทดสอบทั้ง 2 ประเภทจะถามเนื้อหาเหมือนกัน คือ ถามสิ่งที่ผู้เรียนได้รับการเรียนการสอนซึ่งจัดเป็นกลุ่มพฤติกรรมได้ 6 ประเภท คือ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

รูปแบบของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้มี 3 รูปแบบ คือ

(1) แบบปากเปล่า (Oral test) เป็นการทดสอบที่อาศัยการซักถามเป็นรายบุคคล

(2) แบบเขียนตอบ (Paper-pencil test) เป็นการทดสอบที่เปลี่ยนแปลงมาจากการสอบปากเปล่า

(3) แบบปฏิบัติ (Performance test) เป็นการทดสอบที่ผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการกระทำหรือลงมือปฏิบัติจริง

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2543: 171-176) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้เป็น 2 พวก คือ

(1) แบบทดสอบของครู หมายถึง ชุดของคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้น ซึ่งเป็นข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนในห้องเรียนว่านักเรียนมีความรู้มากแค่ไหน บอกพร้อมที่ตรงไหน จะได้สอนซ่อมเสริม หรือเป็นการวัดดูความพร้อมที่จะเรียนบทเรียนใหม่ ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการครู

(2) แบบทดสอบมาตรฐาน แบบทดสอบประเภทนี้สร้างจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูที่สอนวิชานั้น แต่ผ่านการทดลองคุณภาพหลายครั้งจนกระทั่งคุณภาพดีพอจึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้น สามารถใช้เป็นหลักเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆ ก็ได้ แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบบอกวิธีสอบและยังมีมาตรฐานในการแปลคะแนนด้วย

ทั้งแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นและแบบทดสอบมาตรฐาน มีวิธีการในการสร้างข้อคำถามเหมือนกัน เป็นคำถามเหมือนกัน เป็นคำถามที่วัดเนื้อหาและพฤติกรรมที่สอนไปแล้วจะเป็นพฤติกรรม

ที่สามารถตั้งคำถามวัดได้ ซึ่งควรวัดให้ครอบคลุมพฤติกรรมต่างๆ 6 ด้าน ตามหลักของบลูม (Bloom) ดังนี้

- (1) ความรู้ หมายถึง ความสามารถระลึกถึงเรื่องราวประสบการณ์ที่ผ่านมา
- (2) ความเข้าใจ หมายถึง ความสามารถในการจับความสำคัญของเรื่องย่อใจความสำคัญ แปลความหมาย ตีความ และขยายความหมายของเรื่องได้
- (3) การนำไปใช้ หมายถึง ความสามารถในการนำความรู้ หรือหลักวิชาการที่เรียนมาแล้วในการสร้างสถานการณ์จริงๆ หรือสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันได้
- (4) การวิเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวต่างๆ ออกเป็นส่วนย่อยๆ ให้ได้ว่า สิ่งนั้นประกอบไปด้วยส่วนย่อยอะไรบ้าง แต่ละส่วนมีความสัมพันธ์อย่างไร ส่วนใดเป็นส่วนสำคัญที่สุด
- (5) การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถในการนำเอาความรู้มาจัดระบบใหม่ เป็นเรื่องใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม มีความหมายและประสิทธิภาพสูงกว่าเดิม
- (6) การประเมินค่า หมายถึง ความสามารถสูงสุดด้านสมองของผู้เรียนที่สามารถพิจารณาตัดสินเรื่องราว หรือเหตุการณ์ต่างๆ ว่าดีหรือไม่ดี เหมาะสมหรือไม่ ได้อย่างถูกต้อง พร้อมด้วยเหตุผล

2.1.3 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรแผนการเรียน

พรพาวมาศ นนทยาธร (นิตดา พงษ์พาชา ราชว.2535:54;อ้างอิงจาก พรพาวมาศ นนทยาธร.2520) ศึกษาความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2519 จำนวน 681 คน พบว่า นักเรียนแผนกวิทย์และแผนกทั่วไปมีความคาดหวังไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนแผนกศิลป์มีความคาดหวังแตกต่างจากแผนกอื่น ผู้มีความคาดหวังสูงส่วนใหญ่มาจากนักเรียนแผนกศิลป์และผู้มีความคาดหวังต่ำส่วนใหญ่มาจากแผนกทั่วไป

ปิยะวรรณ เลิศพานิช (2542: 62) ได้ศึกษาความเครียด สาเหตุของความเครียดและวิธีเผชิญความเครียดทางการเรียนของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ส่วนกลาง กลุ่มที่ 4 พบว่า นักเรียนที่มีแผนการเรียนต่างกัน มีระดับความเครียดทางการเรียนแตกต่างกัน และมีวิธีเผชิญความเครียดทางการเรียนจากสาเหตุบางข้อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ศุภิตา ต๊ะปิ่นตา ,นพวัน สุขสำราญ (2544: 53) ได้ทำการศึกษาเรื่องความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีสมุทรปราการ ปีการศึกษา 2544 กลุ่มตัวอย่างจำนวน 128 คน พบว่า นักเรียนที่มี

แผนการเรียนต่างกันมีความวิตกกังวลในการรับเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาแตกต่างกัน และพบว่า นักเรียนที่อยู่ในแผนการเรียนศิลป์ – คำนวณ มีความวิตกกังวลในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่เรียนอยู่ในแผนการเรียนวิทย์ – คณิต และนักเรียนที่อยู่ในแผนการเรียนศิลป์ – คำนวณมีความวิตกกังวลในการรับบุคคลเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น พบว่า นักเรียนที่อยู่ในแผนการเรียนศิลป์ – คำนวณ มีความวิตกกังวลในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาสูงกว่านักเรียนที่อยู่ในแผนการเรียนวิทย์ – คณิต และนักเรียนที่อยู่ในแผนการเรียนศิลป์ – ภาษา สามารถสรุปได้ว่านักเรียนที่อยู่ในแผนการเรียนต่างกันจะมีความวิตกกังวลในการรับ

นอกจากนี้ผู้วิจัยเชื่อว่านักเรียนที่อยู่ในแผนการเรียนต่างก็น่าจะมีการสอบที่ต่างกัน เหตุผลประการแรกได้แก่สาขาที่นักเรียนแต่ละแผนการเรียนมีสิทธิ์ในการเลือกสาขาวิชาในการรับนั้นมีไม่เท่ากัน ทำให้ผู้เรียนที่อยู่ในแผนการเรียนที่มีสิทธิ์ในการเลือกสาขาวิชาได้น้อยกว่าบางแผนการเรียน แผนการเรียนที่มีสิทธิ์ในการเลือกสาขาวิชาได้น้อยกว่าจะมีความวิตกกังวลได้มากกว่า ประการที่สอง ได้แก่ ความยากของเนื้อหามากกว่าน่าจะมีการเรียนมากกว่า ประการที่สามได้แก่แผนการเรียนที่มีจำนวนผู้เรียนเป็นจำนวนมาก เมื่อมีผู้เรียนเป็นจำนวนมากการแข่งขันก็จะมีสูงขึ้นด้วย และเมื่อมีการแข่งขันที่สูงแล้วก็จะทำให้นักเรียนมีความวิตกกังวลที่สูง

2.1.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.1.4.1 ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของคำว่า “แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์” ไว้แตกต่างกันดังนี้

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2523:17) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ว่า เป็นความต้องการของบุคคลที่จะฟันฝ่าอุปสรรคโดยไม่ย่อท้อ และต้องการทำงานให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ

สุชาติ สุธรรมรักษ์ (2531:186-187) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หรือความมุ่งหวังที่จะประสบผลสำเร็จ ความพยายามฟันฝ่าอุปสรรคในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เอาชนะคนอื่นหรือความต้องการที่จะเพิ่มศักดิ์ศรีของตนเอง ซึ่งความต้องการเหล่านี้เป็นแรงจูงใจให้เกิดการกระทำและนำมาซึ่งสัมฤทธิ์ผล

พระเทพเวที (2533: 48-50) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่ามี 2 แบบ คือแบบที่ 1 เป็นการใฝ่ความเป็นเลิศที่สนับสนุนระบบการแข่งขัน แบบที่ 2 คือ การใฝ่ความเป็นเลิศแท้ซึ่งประกอบด้วยลักษณะที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการที่ 1 ถ้าทำก็ทำให้ดีเลิศให้ได้ดีที่สุดเต็มที่แห่งงานนั้นๆ ประการ

ที่ 2 มีความเป็นเลิศเพราะดีที่สุดเต็มที่แห่งความสามารถของเรา และประการสุดท้าย คือ สิ่งนั้นมีความเป็นเลิศโดยเป็นสิ่งที่ดีที่สุดเกื้อกูลที่สุด เป็นประโยชน์ที่สุดแก่ชีวิตและสังคม

ประกายทิพย์ พิชัย (2539:12) ให้ความหมายแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะบรรลุถึงผลสำเร็จในงานที่ยากซับซ้อนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคที่ขัดขวาง พยายามหาวิธีการต่างๆ ในการแก้ปัญหาเพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ ต้องการอิสระในการทำงานและการแสดงออก ต้องการชัยชนะในการแข่งขันมุ่งมั่นจะทำให้ดีเลิศ มีความสบายใจเมื่อพบความสำเร็จ และวิตกกังวลเมื่อพบความล้มเหลว

แอทคินสัน (สวิตย์ วงศ์สุวรรณ. 2539:32; อ้างอิงจาก Atkinson.1966.) ได้กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงผลักดันที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลรู้ตัวว่า การกระทำของตนเองจะต้องได้รับการประเมินจากตัวเองหรือบุคคลอื่น โดยเทียบกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลจากการประเมินอาจเป็นสิ่งที่พอใจเมื่อกระทำได้สำเร็จ

ลินด์เกรน (นุศรา สรรพกิจกำจร.2539:10;อ้างอิงจาก Lindgren.1967.) เน้นความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในรูปแบบของความต้องการความสำเร็จ(Need for Achievement) หรือเขียนย่อเป็น(n-Ach) ความต้องการดังกล่าวเป็นความต้องการที่เปรียบเทียบได้กับความต้องการขั้นสูงของมาสโลว์(Maslow) เรียกว่า ความต้องการตระหนักในความสามารถแห่งตน (Self-Actualization) ซึ่งเป็นความต้องการที่จะเข้าใจตนเองด้านความสามารถ ความถนัด รวมถึงศักยภาพอื่นๆ และมีความปรารถนาที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นอย่างเต็มที่

ลินด์เกรน (นุศรา สรรพกิจกำจร.2539:10;อ้างอิงจาก Lindgren.1967.) เน้นความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในรูปแบบของความต้องการความสำเร็จ(Need for Achievement) หรือเขียนย่อเป็น(n-Ach) ความต้องการดังกล่าวเป็นความต้องการที่เปรียบเทียบได้กับความต้องการขั้นสูงของมาสโลว์(Maslow) เรียกว่า ความต้องการตระหนักในความสามารถแห่งตน (Self-Actualization) ซึ่งเป็นความต้องการที่จะเข้าใจตนเองด้านความสามารถ ความถนัด รวมถึงศักยภาพอื่นๆ และมีความปรารถนาที่จะใช้ความสามารถและศักยภาพนั้นอย่างเต็มที่

ฮิลการ์ด (พัชรภรณ์ เชียงแก้ว.2540:10; อ้างอิงจาก Hilgard.1967.) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าเป็นแรงจูงใจชนิดหนึ่งที่ทำให้บุคคลมีการกระทำเพื่อบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย ด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม

สุกัญญา แยมยัม (2541:22) ให้ความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาหรือความพยายามที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยอาศัยศักยภาพของตนเองมากระตุ้นหรือผลักดันให้กิจกรรมต่างๆ ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อบรรลุเป้าหมายที่จะมุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม

แมคเคลแลนด์(รุ่งทิศา ประสบสันติ.2543 :43 ; อ้างอิงจาก McClelland.1953.) ได้ให้นิยามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า หมายถึง ความปรารถนาที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี แข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยม (Standard of Excellence) หรือทำดีกว่าบุคคลอื่น พยายามเอาชนะอุปสรรคต่างๆ เกิดความรู้สึกลบสบายใจเมื่อประสบผลสำเร็จและมีความวิตกกังวลเมื่อทำไม่สำเร็จหรือประสบความล้มเหลว

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ความปรารถนาที่จะประสบผลสำเร็จในการเรียน ต้องการได้รับการยอมรับยกย่องเกี่ยวกับการเรียน มุ่งมั่นเรียนให้บรรลุผลสำเร็จ และภาคภูมิใจในผลการเรียนของตนเอง

2.1.4.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

เอทคินสัน (สถิต วงศ์สวรรค์.2539:42; อ้างอิงจาก Atkinson.1964.) ได้สร้างทฤษฎีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ขึ้นโดยกล่าวว่า ความเป็นไปได้ที่บุคคลจะประกอบพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผลนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว และความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ ซึ่งเขียนเป็นรูปสมการได้ดังนี้

$$T_a = (M_s - M_f) P_s (1 - P_s)$$

เมื่อ T_a แทน ความเป็นไปได้ที่จะประกอบพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผล

M_s แทน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

M_f แทน แรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว

P_s แทน ความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ

จากสมการข้างต้น จะเห็นว่า บุคคลจะประกอบพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผลเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่าง M_s กับ M_f กล่าวคือ ถ้าบุคคลใดมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว บุคคลนั้นก็จะมีพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผล และถ้าเป็นกรณีตรงกันข้าม บุคคลนั้นก็จะไม่มีพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผล นอกจากนี้พฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผลยังขึ้นอยู่กับความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จ ซึ่งมีค่าอยู่ระหว่าง 0.00 – 1.00 เพราะฉะนั้น $P_s (1 - P_s)$ จะมีค่ามากที่สุดเมื่อ $P_s = 0.50$ และถ้าให้ $M_s - M_f$ มีค่าคงที่ความเป็นไปได้ที่จะประกอบพฤติกรรมมุ่งสัมฤทธิ์ผลจะมีค่าสูงสุด เมื่อความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จมีค่า 0.50 นั่นคือ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าแรงจูงใจที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว มักจะเลือกทำงานที่มีความเป็นไปได้ที่จะประสบผลสำเร็จปานกลางมากที่สุด

2.1.4.3 ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (2522:47-48) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมที่แสดงว่ามีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ดังนี้

- (1) ทำสิ่งที่ยากๆ มีความมานะพยายาม สนุกสนาน และชอบที่จะทำกิจกรรมนั้น
- (2) ชอบการแข่งขัน ต้องการชัยชนะ
- (3) มีความทะเยอทะยาน
- (4) ต้องการปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้นเสมอ
- (5) มีจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมที่เด่นชัดและแน่นอน
- (6) พฤติกรรมที่แสดงออกจะมีเอกลักษณ์ของตัวเอง

แคนนตัน (ประกายทิพย์ พิชัย. 2539:15; อ้างอิงจาก ประสาท อิศรปริดา.2522.) ได้กำหนดพฤติกรรมของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 3 ลักษณะ ได้แก่

- (1) มีพฤติกรรมที่มีเป้าประสงค์
- (2) เป็นพฤติกรรมที่มีเอกลักษณ์ไม่เลียนแบบผู้อื่นทั้งหมด
- (3) เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ในสถานการณ์ที่มุ่งแข่งขันกับมาตรฐานอันดีเยี่ยมอย่าง

ใดอย่างหนึ่ง

เฮอร์แมน(นพรัตน์ เขี่ยมอดุง .2539:39; อ้างอิงจาก Herman.1970.) ได้รวบรวมลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 10 ประการดังนี้

- (1) มีระดับความทะเยอทะยานสูง (Aspiration Level)
- (2) มีความหวังอย่างมากว่าตนจะประสบผลสำเร็จ ถึงแม้การกระทำสิ่งนั้นจะขึ้นอยู่กับโอกาส (Risk-Taking Behavior)

- (3) มีความพยายามไปสู่สถานะที่สูงขึ้นไป (Upward Mobility)
- (4) อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน (Persistence)
- (5) เมื่อทำงานที่กำลังทำถูกขัดจังหวะ หรือถูกรบกวน จะพยายามทำต่อไปให้สำเร็จ

(Task Tension)

- (6) รู้สึกว่าเวลาเป็นสิ่งที่หายุดหนึ่งและสิ่งต่างๆ เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว (Time

Perception)

- (7) คำนึงถึงเหตุการณ์ในอนาคตมาก (Time Perspective)
- (8) เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก (Partner choice)
- (9) ต้องการให้เป็นที่รู้จักแก่ผู้อื่นโดยพยายามทำงานของตนเองให้ดีขึ้น

(Recognition Behavior)

- (10) พยายามปฏิบัติสิ่งต่างๆ ของตนให้ดีเสมอ (Achievement Behavior)

ดาร์ณี วงษ์อยู่น้อย (2525:73-74) ได้สรุปลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไว้ 2

พวก ดังนี้

(1) พวกที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีพฤติกรรมดังนี้

- (1.1) กล้าเสี่ยงพอสมควร
- (1.1) มีทักษะในการจัดระบบงาน
- (1.2) มีระดับความทะเยอทะยานสูง
- (1.3) มีระดับความคาดหวังไวสูง
- (1.4) อดทนทำงานที่ยากได้เป็นเวลานาน
- (1.5) เล็งการณ์ไกลและมีแผนระยะยาว
- (1.6) เลือกเพื่อนร่วมงานที่มีความสามารถเป็นอันดับแรก
- (1.7) ต้องการทราบแน่ชัดว่าการตัดสินใจของตน มีผลอย่างไร
- (1.8) ขยันขันแข็งในงานที่ต้องใช้สมองและไม่ซ้ำแบบใคร
- (1.9) ชอบทำงานให้สำเร็จตามความพอใจของตน ไม่ชอบให้ใครบงการ
- (1.10) มักเลือกในสิ่งที่เป็นไปได้และเหมาะสมกับความสามารถ
- (1.11) มุ่งที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ให้สำเร็จมากกว่าทำเพื่อหลีกเลี่ยงความล้มเหลว
- (1.12) เมื่อทำงานที่กำลังทำอยู่ถูกขัดจังหวะหรือถูกรบกวน จะพยายามทำต่อไป

จนสำเร็จ

- (1.13) จะทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุตามมาตรฐานของตน ไม่มุ่งรางวัลหรือ

ชื่อเสียง

- (1.14) คิดว่าทุกสิ่งจะทำสำเร็จลงได้ด้วยความตั้งใจจริงและการทำงานจริงของ

ตนไม่ใช่เกิดจากโอกาสและไม่เชื่อในสิ่งมหัศจรรย์

(2) บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ จะมีลักษณะพฤติกรรมดังนี้

- (2.1) มักผัดวันประกันพรุ่ง
- (2.2) มักขาดระบบในการทำงาน
- (2.3) ชอบทำงานตามคำสั่งของผู้อื่น
- (2.4) ทำงานไม่ค่อยเสร็จตามกำหนด
- (2.5) ขาดความตั้งใจจริงในการทำงาน
- (2.6) มักไม่ตั้งความคาดหวังจากผลสำเร็จในการทำงาน
- (2.7) ทำงานเพียงเพื่อสำเร็จไม่สนใจคุณภาพของงาน
- (2.8) ชอบขอรับความช่วยเหลือจากเพื่อนหรือบุคคลอื่น
- (2.9) ขณะทำงานถ้าถูกรบกวนจะไม่สามารถทำงานต่อไปได้
- (2.10) เชื่อบุญวาสนาจะทำให้งานที่อยู่ประสบความสำเร็จ

(2.11) มุ่งรางวัลหรือชื่อเสียงมากกว่าความสำเร็จของงาน

(2.12) เมื่อประสบอุปสรรคมักหลีกเลี่ยง ไม่กล้าเผชิญกับอุปสรรค

พรณี ชูทัย เจนจิต (2533:312) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงและลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ไว้ดังนี้

(1) ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง

(1.1) เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายามที่จะเอาชนะความล้มเหลวต่างๆ พยายามที่จะไปให้ถึงจุดหมายปลายทาง

(1.1) เป็นผู้ที่ทำงานมีแผน

(1.2) เป็นผู้ที่ตั้งระดับความคาดหวังสูง

(2) ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

(2.1) เป็นผู้ที่ทำงานแบบไม่มีเป้าหมาย

(2.2) ตั้งเป้าหมายในวิถีทางที่จะหลีกเลี่ยงความล้มเหลว อาจจะต้องตั้งเป้าหมายง่ายหรือยากเกินไป

(2.3) ตั้งระดับความคาดหวังไว้ต่ำ

แมคเคลแลนด์ (รุ่งทิวา ประสพสันต์.2543:18;อ้างอิงจาก McClelland.1953.) ได้กล่าวถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่า เป็นดัชนีชี้บ่งถึงคุณภาพของทรัพยากรมนุษย์อย่างหนึ่ง และได้กำหนดลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไว้ ดังนี้

(1) ทำกิจกรรมต่างๆ ให้สำเร็จ มากกว่าทำเพื่อเลี่ยงความล้มเหลว

(2) เลือกทำสิ่งที่เป็นไปได้และเหมาะสมกับความสามารถของตน

(3) มีความตั้งใจจริงในการทำงานเพื่อให้สำเร็จอย่างแท้จริง ไม่ใช่เกิดจากโอกาสและความเชื่อในสิ่งมหัศจรรย์

(4) ทำกิจกรรมเพื่อให้บรรลุมาตรฐานของตนเอง ไม่ใช่มีจุดหมายที่รางวัล

แมคเคลแลนด์ (รุ่งทิวา ประสพสันต์.2543:18;อ้างอิงจาก McClelland.1961.) กล่าวถึงลักษณะพฤติกรรมของผู้ประกอบการที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง ไว้ดังนี้

(1) กล้าเสี่ยงพอสมควร (Moderate Risk – Taking) มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ไม่พอใจทำสิ่งที่ยากๆ ซึ่งต้องใช้ความสามารถ หากแต่เลือกทำสิ่งที่ยากเหมาะสมกับความสามารถของตน และทำในสิ่งที่ยากได้สำเร็จ ทำให้ตนพอใจ ส่วนผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ มักไม่กล้าเสี่ยงเพราะกลัวไม่สำเร็จ หรือก็เสี่ยงจนเกินไปต่างๆ ที่รู้ว่าจะไม่สำเร็จแต่ก็หวังพึ่งโชค

(2) ความกระตือรือร้น (Energetic) หรือความขยันขันแข็งในการกระทำสิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงไม่ได้ขยันไปทุกกรณี แต่จะเอาใจใส่มานะพากเพียรต่อสิ่งที่ท้าทาย ย้ำความสามารถของตน เป็นงานที่ต้องใช้สมองคิดและจะทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกได้ว่าทำงาน สำคัญสำเร็จลุล่วงไปได้

(3) ความรับผิดชอบต่อตนเอง (Individual Responsibility) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะพยายามทำงานให้สำเร็จเพื่อความพึงพอใจของตนเอง มิใช่จะหวังให้คนอื่นยกย่องตน ต้องปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้น ไม่ชอบผู้อื่นมาบงการว่าตนควรจะทำอย่างนั้นอย่างนี้

(4) ต้องการทราบแน่ชัดในการตัดสินใจ (Knowledge of Result Decision) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะติดตามผลการกระทำของตนว่ามีผลอย่างไร ไม่ใช่คาดคะเนว่าเป็นอย่างนั้น อย่างนี้และเมื่อทราบผลการตัดสินใจหรือการกระทำแล้วยังพยายามทำให้อีกกว่าเดิมอีก

(5) คาดการณ์ล่วงหน้า (Anticipation of Future Possibilities) ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง เป็นผู้ที่มีการวางแผนระยะยาว (Long range planning) เพราะเล็งเห็นการณ์ไกลว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ

(6) มีทักษะในการจัดระบบงาน (Organizational Skill) ข้อนี้ยังไม่มีหลักฐานการค้นคว้าเพียงพอแต่เป็นลักษณะที่น่าจะให้เกิดสมรรถภาพในการจัดระบบงานยิ่งขึ้น แมคเคลนดได้อ้างถึงการค้นคว้าของเฟรนช์ (McCielland.1953:223;citing French.1955) ว่าในการเลือกผู้ร่วมงานนั้น ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเลือกที่มีความสามารถในงานนั้นมากกว่าที่จะเลือกเพื่อนฝูงที่มีคุณสมบัติอย่างอื่น

จากแนวคิดลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง สรุปได้ดังนี้ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงเป็นผู้ที่มีความพยายาม มานะ อดทนต่อกิจกรรมที่ยากทั้งปวง เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเองและยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น มีเป้าหมายในการทำงาน มีการวางแผนงานอย่างมีระบบ มีความรับผิดชอบต่อตนเอง และมีความทะเยอทะยานที่เหมาะสมกับสภาพของตน

2.1.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต

2.1.5.1 ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม (2520 :35) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า เป็นความสามารถในการควบคุมตนเองของบุคคล ซึ่งแสดงออกเป็นพฤติกรรมของการ อดได้รอได้ในสถานการณ์ต่างๆ เช่น การรอร่างวัลที่ยิ่งใหญ่ในอนาคตแทนการรับรางวัลเล็กน้อย ซึ่งจะได้รับในทันที หรือการงดบำบัดความต้องการในปัจจุบันของตนเองเพราะเล็งเห็นผลร้ายที่จะเกิดตามมา หรือการเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อจุดมุ่งหมายที่ยิ่งใหญ่ในอนาคต ลักษณะมุ่งอนาคตนี้ตรงข้ามกับลักษณะมุ่งปัจจุบัน และอาจถือว่าเป็นลักษณะบุคลิกภาพของบุคคลได้

จรรยา สุวรรณทัต (2531 :48) กล่าวถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า เป็นลักษณะของการมองสู่อนาคตข้างหน้า ซึ่งเป็นการมองที่ลึกซึ้งกว้างไกลที่จะมีผลไม่เพียงแต่ตัวผู้มองเท่านั้น หากครอบคลุมไปถึงบุคคลอื่น และสังคมมนุษย์ชาติที่บุคคลนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องด้วย และถือว่าเป็นจิตลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งที่เอื้อต่อการพัฒนาประเทศ

มิสเชล (กนกวรรณ อุ๋นใจ. 2535:24; อ้างอิงจาก Mischel.1974.) ให้ความหมายว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่า หรือมากกว่าผลที่จะได้รับในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติต่อจากนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลานานกว่าจะบรรลุผล หรือจะต้องทำเป็นจำนวนหลายครั้ง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่างในระยะเวลานี้ จนกระทั่งได้ผลตามต้องการ

จักรวาล ภูวนันท์(2537:38) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า หมายถึงเป็นลักษณะของการมองอนาคตของบุคคล การคาดการณ์ไกล การวางแผน เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายในอนาคต และสามารถตัดสินใจเลือกอย่างเหมาะสม มีความเพียรพยายาม เพื่อบรรลุเป้าหมายที่วางไว้และอดได้รอได้เพื่อความสำเร็จในอนาคต

มิด(ภัทรริชา วารินทร์.2538:29 ; อ้างอิงจาก Mead. 1971.) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถของบุคคลที่จะคาดการณ์ไกลกับตนเองในอนาคต

สุพิชชา กลิ่นบุหงา (2540:14) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่า หมายถึงความสามารถคาดการณ์ไกล มีการควบคุมตนเองเพื่อผลที่ดีกว่าในอนาคต มีการวางแผนเพื่อผลที่ดีกว่าในอนาคต มีการวางแผนและสามารถตัดสินใจในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ธิดา ชูอินทร์ (2540:12) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่าหมายถึงความสามารถในการคาดการณ์ไกล เป็นการคำนึงถึงอนาคต และสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนไปในทางที่ถูกต้องเหมาะสมเพราะเล็งเห็นผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นตลอดจนสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรอรับผลดีหรือป้องกันผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต สามารถอดได้รอได้ รู้จักห้ามใจตนเอง ควบคุมตนเองเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายปลายทางของความสำเร็จ ตลอดจนมีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรคเพื่อความเจริญแห่งตนในอนาคต

โรบินสัน (วรรณดี แก้วเก่า.2541:32 ; อ้างอิงจาก Robinson .1975.) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคต หมายถึง การวางแผนโครงการระยะยาวเกี่ยวกับอนาคตของบุคคล

พรทิพย์ เชนจิยานนท์ (2542:15) ให้ความหมายของลักษณะมุ่งอนาคตว่าเป็นลักษณะการมองอนาคตของบุคคล ซึ่งผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตนั้นจะเป็นผู้ที่สามารถคาดการณ์ไกล วางแผน

เพื่อเป้าหมายที่ต้องการในอนาคต มีแนวทางในการแก้ปัญหาและสามารถตัดสินใจเลือกกระทำได้อย่างเหมาะสม มีความเพียรพยายามและอดได้รอได้เพื่อความสำเร็จในอนาคต

เฮคควอนเซน(เกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ.2544:7; อ้างอิงจาก Heckhausen :1967.) กล่าวว่าถึงลักษณะมุ่งอนาคตไว้ว่า หมายถึงความสำคัญของการตั้งเป้าหมายในระยะยาวของการทำงาน การคาดการณ์ไกล การวางแผนระยะยาว การมองผลที่จะส่งไปยังอนาคต รู้จักอดได้รอได้ หรืออดเปรี้ยวไว้กินหวาน ลักษณะมุ่งอนาคตสูงนี้ปรากฏมากในผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในทุกๆ ด้าน

แลมม, ชมิทท์,และ ทรอมส์ตอร์ฟฟ์(เบญจพร บุณฑ.2544:51;อ้างอิงจาก Lamm,H; Schmidt,R;and Trommsdorff,G.1976.) ให้คำจำกัดความของลักษณะมุ่งอนาคต โดยประมวลความคิดเห็นจากนักจิตวิทยาหลายท่านว่าหมายถึง ความสามารถทางปัญญาของแต่ละบุคคลเกี่ยวกับความพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ การคาดคะเนฐานะได้เหมาะสม และความสามารถในการคลี่คลายเหตุการณ์ต่างๆ ได้ตรงปัญหาทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต และการมุ่งอนาคตยังเป็นสาเหตุหรือมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการ อดได้รอได้ต่อรางวัลที่ ล่อใจและเกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นการมองอนาคตของบุคคล ซึ่งผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตนั้นจะเป็นผู้ที่สามารถคาดการณ์ไกลและวางแผนเพื่อเป้าหมายที่ต้องการในอนาคต มีแนวทางการแก้ไขปัญหาและสามารถตัดสินใจเลือกกระทำได้อย่างเหมาะสม มีความเพียรพยายามและอดได้รอได้ เพื่อความสำเร็จในอนาคต

2.1.5.2 ความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต

ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ เนื่องจากประเทศที่กำลังพัฒนาจะต้องมีการปรับเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ระเบียบ ประเพณี ประชาชนของประเทศที่กำลังพัฒนาจะต้องเห็นความสำคัญของการวางแผน เพื่อประโยชน์ที่จะได้รับในอนาคต (ธิดา ชูอินทร์,2540; 50-51 อ้างอิงจาก Mischel.974)

โคเบ็ก,มิสเชล,และไรท์(ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2524:24 ; อ้างอิงจาก Kohlberg,Mischel,and Wright :1964,1974,1975) พบหลักฐานว่าลักษณะมุ่งอนาคตเป็นด้านหนึ่งของพลังอีโก้(Ego) ของบุคคล ซึ่งจะเป็นทางให้ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงสามารถระงับ หรือชะลอการบำบัดความต้องการต่างๆ ของตนเองได้ ฉะนั้นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงคือผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับ กาละเทศะและไม่ใช่ผู้ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย จึงเห็นได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจัดเป็นผู้มีจริยธรรมสูงด้วย

มิสเชล (สมดุล ชาญนุวงศ์. 2533:51 ; อ้างอิงจาก Mischel 1974.) กล่าวถึงลักษณะของบุคคลที่มุ่งอนาคตและมีการควบคุมตนเองสูงไว้ดังนี้

(1)สามารถวางแผนล่วงหน้าได้ และสามารถคาดการณ์ถึงผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

(2) สามารถอดได้รอได้ “สามารถอดเปรี้ยวไว้กินหวาน”

(3) มีความเชื่อถือผลในการกระทำว่า ดีย่อมได้ดีตอบแทน

(4) เป็นบุคคลที่สามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่างๆ อย่างสมเหตุสมผล

(5) สามารถงดเว้นจากการกระทำบางชนิดที่สังคมไม่ยอมรับ หรือเป็นผลเสียต่อ

สุขภาพได้

ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเชิงจริยธรรม โดย ไรท์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจุบัน.2520: 36-37 ; อ้างอิงจาก Wight :1975.) ได้รวบรวมผลการศึกษา ค้นคว้าซึ่งแสดงว่าเด็กที่มีความอดได้รอได้จะไม่โกงในการเล่นเกมมากเท่าเด็กที่ขาดลักษณะนี้ ส่วน มิสเชล และกิลลิแกน(ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจจุบัน.2520 : 36-37; อ้างอิงจาก Mischel and Gilligan :1964.) ได้ทำการวิจัยซึ่งแสดงว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะโกงน้อยและถ้าเด็กประเภทนี้โกงก็จะใช้เวลานานก่อนที่จะกระทำเช่นนั้น ส่วนการวิจัยอาชญากรวัยรุ่น พบผลว่า เด็กเหล่านี้จะมีลักษณะมุ่งปัจจุบันมาก และจะไม่ยอมรับคอยรางวัลใหญ่ แต่ขอรับรางวัลเล็กที่จะได้ทันที เด็กเหล่านั้นยังไม่สามารถชะลอการบำบัดความต้องการของตนได้ ส่วนเด็กที่ทำผิดกฎหมายและผ่านการอบรมนิสัยในสถานบันกันมาแล้วจะเป็นผู้ที่มีมุ่งอนาคตมากขึ้นกว่าก่อนที่จะเข้ารับการอบรม

ดวงเดือน พันธุมนาวิน เพ็ญแข ประจันปัจจุบัน (2520 :38) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดี และ เป็นลักษณะหนึ่งที่จะทำให้บุคคลมีความเพียรพยายามต่อสู้อุปสรรคเพื่อความเจริญของตนเอง และส่งผลต่อประเทศชาติ ฉะนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงเป็นลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศด้วย

เรเนอร์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ 2530:167; อ้างอิงจากRaynor.1982) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แตกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดได้ว่า เขามีพลังผลักดันให้กระทำ กิจกรรมต่างๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุด ถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะเวลา เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดีมีชีวิตก้าวหน้า และสุขสบายในอนาคต

จรรยา สุวรรณทัต(2531:50) กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคตว่าเป็นลักษณะทางจิตใจที่สำคัญยิ่งอย่างหนึ่งและเกี่ยวข้องกับการพัฒนาสัมฤทธิ์ผลในตัวบุคคลและสังคม ซึ่งลักษณะนี้ยังมีความสัมพันธ์กับลักษณะ ทางจิตอื่นๆ ของบุคคลด้วย ที่สำคัญคือ เขาวินิจฉัยและจริยธรรม

บุญรับ ศักดิ์มณี (2532:7-8) ได้กล่าวถึงความสำคัญของลักษณะมุ่งอนาคต โดยมีสาระว่าบุคคลที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะส่งผลให้บุคคลทำงานอย่างขยันขันแข็งในปัจจุบัน เพื่อที่จะรองรับผลดีในอนาคต โดยลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการทำงานความสำเร็จในแต่ละขั้นจะเป็นแรงจูงใจให้คนพยายามในขั้นต่อไปให้สำเร็จ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายสุดท้าย การมุ่งอนาคตเป็นการคำนึงถึงอนาคตและควบคุมพฤติกรรมไปสู่แนวทางนั้น ทำให้บุคคลสามารถปรับวิธีการและเป้าหมายให้ถูกต้องสัมพันธ์กัน การมุ่งอนาคตจึงเป็นการวางโครงสร้างของปรากฏการณ์หรือพฤติกรรมในอนาคตของบุคคล นอกจากนี้ การมุ่งอนาคตยังเป็นลักษณะที่สำคัญที่แสดงถึงการที่บุคคลมีความเข้าใจเรื่องเวลา สามารถคาดหวังเกี่ยวกับเหตุการณ์ข้างหน้าได้ ผู้ที่มุ่งอนาคตจะสามารถวางแผน และมองเห็นความเป็นไปได้ในอนาคตจากสภาพการณ์ในปัจจุบัน ดังนั้น บุคคลบางคนจึงอาศัยความสามารถของตนและเวลาในปัจจุบันเป็นรากฐานที่จะคาดการณ์เกี่ยวกับตนเองในอนาคตได้

ธิดา ชูอินทร์.(2540:12) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตปลูกฝังให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ฝึกให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในสังคมตลอดจนเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคต และให้รู้จักวางแผนล่วงหน้าได้

สุพิชชา กลิ่นบุหงา(2540:15) กล่าวว่า บุคคลที่ขาดสำนึกในอนาคตหรือมองอนาคตในแง่ร้าย มักจะสร้างปัญหา ก่อความยุ่งยากให้สังคม และขาดแรงจูงใจที่จะสร้างอนาคตของตนเอง

นักจิตวิทยาหลายท่านเชื่อว่าความสามารถ อดได้รอได้อย่างพอเพียง ทำให้เกิดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของสังคม และอาชญากรรม ตลอดจนความล้มเหลวในการทำงาน การมุ่งอนาคตจะเป็นสิ่งที่ทำให้พฤติกรรมที่พึงปรารถนา และขจัดพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาได้ Mischel (สุพิชชา กลิ่นบุหงา 2540:15; อ้างอิงจากMischel 1974) นับว่าลักษณะมุ่งอนาคตนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง ถือว่าเป็นจิตลักษณะที่ควรส่งเสริมโดยเฉพาะกับนักเรียนชนบทยากจน ซึ่งเป็นด้อยโอกาสทางสังคม

2.1.5.3 ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคต

ลักษณะมุ่งอนาคตนั้นเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องยาวนาน โดยมีอิทธิพลของวัฒนธรรม ประเพณี การเรียนรู้ทางสังคมจากการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในสังคม โดยเฉพาะพ่อแม่ และปัจจัยทางจิตวิทยา เช่น การรู้ การคิด และพัฒนาการทางสังคมของบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้อง (อัมพร วงศ์ใหญ่.2541:27) ปัจจัยที่ส่งเสริมลักษณะมุ่งอนาคตที่จะกล่าวต่อไปนี้จำแนกเป็น 2 ด้าน คือ การอบรมเลี้ยงดูและสิ่งแวดล้อม และด้านพัฒนาการ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.1.5.3.1 ปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดู และสิ่งแวดล้อม

ลักษณะมุ่งอนาคตมีรากฐานจากเรียนรู้ทางสังคมที่ว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากความคิด ความคาดหวังว่าพฤติกรรมที่ตนกระทำนั้นจะนำไปสู่ผลตามมาบางอย่างในสถานการณ์ที่กำหนดได้รวมกับความคิดความคาดหวังเกี่ยวกับคุณค่าของผลตอบแทนที่ตามมา มิสเชล (Mischel, 1974:253 อ้างอิงจาก สุพจน์ พันธ์นิยะ. 2535.)

เคย์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม. 2520 :37; อ้างอิงจาก Kay. 1950) เชื่อว่า เกิดของลักษณะมุ่งอนาคตนั้นอยู่ที่ลักษณะความมั่นคงทางสังคมของบุคคล การที่เด็กจะเรียนรู้ว่าควรอดใจรอ นั้น ส่วนมากจะเกิดในฐานะปานกลางและฐานะสูงเท่านั้น เพราะครอบครัวฐานะยากจนย่อมไม่สามารถจะหาสิ่งของให้เด็กตามสัญญาได้มากนัก ทำให้เด็กขาดความเชื่อถือเกี่ยวกับอนาคตนอกจากนั้น การประสบความสำเร็จด้านต่างๆ ในชีวิตก็เป็นสิ่งที่ เคย์เชื่อว่าจะช่วยให้บุคคลนั้นมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง ทำให้บุคคลเกิดความมานะพยายามในการที่จะกระทำสิ่งต่างๆ เพราะมีความหวังว่าจะทำให้สำเร็จดังที่เคย์ประสบมาแล้ว ฉะนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงเกิดการเรียนรู้ทางสังคมเท่านั้นเอง

มิสเชลและคณะ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม. 2520:36 ;อ้างอิงจาก Mischel and others. 1966,1974) กล่าวว่า การเลือกที่จะชะลอการบำบัดความต้องการของบุคคลนั้น เกิดจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ในอดีต และการเลียนแบบจากผู้อื่นด้วยนอกจากนี้ยังมีความสัมพันธ์กับลักษณะอื่นๆ ของบุคคลอีกมาก เช่น ความรับผิดชอบทางสังคม วัฒนธรรม และครอบครัว ลักษณะมุ่งอนาคตนี้จะเพิ่มมากขึ้นตามอายุ

วิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่มีอิทธิพลต่อนิสัยของบุตรในการกำหนดเป้าหมายการใช้วิธีการที่แน่นอนต่อการแก้ปัญหาและกลยุทธ์การเผชิญปัญหา และประเมินความต้องการของตนเองในอนาคตข้างหน้า พ่อแม่ที่มีเป้าหมายความต้องการจะปลูกฝังสิ่งเหล่านี้ในระหว่างการอบรมเลี้ยงดูบุตรของเขา ซึ่งจะมีความสำคัญในการพัฒนาการเกี่ยวกับลักษณะนิสัยแบบที่มี การจูงใจที่ถาวร เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ระดับของการกำหนดเป้าหมายและความคงอยู่ในความเป็นจริงของเป้าหมาย ความต้องการที่สูงเกินไปจะทำให้เกิดความรู้สึกไร้ความสามารถตามมา ในทางตรงกันข้ามระดับความต้องการที่ต่ำจะไม่เป็นสิ่งเหมาะสมในการเพิ่มนิสัยใฝ่สัมฤทธิ์ การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ยังคงมีอิทธิพลต่อนิสัยของเด็กๆ ในเวลาถัดมาต่อการมีรูปแบบเฉพาะของการแก้ปัญหา และกลยุทธ์การเผชิญปัญหา เมื่อความพยายามเพื่อให้เป้าหมายการมุ่งอนาคตของพวกเขาสัมฤทธิ์ผล คุณสมบัติของกลยุทธ์ในการสอนของพ่อแม่ เช่นการเห็นจริงเห็นจัง การยืดหยุ่นในสถานการณ์ที่แตกต่าง และระดับของความอิสระที่ให้แก่เด็กสามารถคาดหวังต่อผลที่ได้ในช่วงปลายของการวางแผนของเด็ก สุดท้ายการประเมินผลย้อนกลับต่อพฤติกรรมของบุตรที่พ่อแม่ให้แก่บุตรของตน คาดว่ามีอิทธิพลต่อ

การประเมินพฤติกรรมของตนเองของเด็กในเวลาถัดไป ตัวอย่างเช่น การประเมินผลย้อนกลับในทางบวก และการให้กำลังใจจากพ่อแม่คล้ายกับการเพิ่มความเชื่อมั่นภายใน และการมองโลกในแง่ดีของเด็ก ซึ่งความเชื่อมั่นเหล่านี้มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาการของมโนภาพแห่งตน และรูปแบบเฉพาะของเด็ก

มังคส์ (เกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ.2544:28;อ้างอิงจาก Nurmi .1991:2-10) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะที่ซับซ้อนที่พัฒนาขึ้นในตัวบุคคลอย่างเป็นกระบวนการ ประกอบด้วยขั้นตอนดังต่อไปนี้

(1) .Future-oriented motives,interests,and goals. ในขั้นนี้บุคคลจะมีการตั้งเป้าหมาย หรือสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต โดยอาศัยความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคตซึ่งบุคคลมีอยู่

(2) Future-oriented planning ในขั้นนี้บุคคลจะมีการวางแผนปฏิบัติการเพื่อที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ได้กำหนดไว้ในขั้นตอนแรก มีการตัดสินใจเลือกวิธีการหรือแนวทางที่เหมาะสมตลอดจนมีการตรวจสอบว่าวิธีการหรือแนวทางนั้นจะนำไปสู่เป้าหมายได้หรือไม่ หากพบว่าแผนหรือวิธีการที่เลือกไว้ไม่สามารถนำไปสู่เป้าหมายได้ก็มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการเสียใหม่

(3) Evaluation of the future เป็นขั้นการประเมินถึงความเป็นไปได้ของจุดมุ่งหมายหรือความต้องการในอนาคต ตลอดจนแผนปฏิบัติการที่ได้วางไว้ว่าจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด ผลตอบแทนที่ได้รับจากกระบวนการนี้จะส่งผลต่อการมีลักษณะมุ่งอนาคตของบุคคล กล่าวคือ หากสิ่งที่เกิดขึ้นกับบุคคลเป็นไปตามที่คาดหวังหรือต้องการบุคคลก็จะมีลักษณะมุ่งอนาคตเพิ่มมากขึ้น แต่หากว่าสิ่งที่คาดหวังได้ไม่เกิดขึ้นบุคคลก็จะขาดความเชื่อถือในอนาคต

แบนดูรา (ปิยาภรณ์ กิจอุดมทรัพย์ 2539:15-16 อ้างอิงจาก; Bandura.1977.) ให้ความสนใจ เรื่อง “ ความคาดหวังของบุคคลในอนาคต” และได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับความคาดหวังซึ่งมีผลต่อการตัดสินใจที่จะกระทำพฤติกรรมใดหรือไม่นั้นมี 2 ชนิด คือ

(1) ความคาดหวังเกี่ยวกับผลกรรม(Outcome Expectancy) เป็นการประมาณของบุคคลว่าพฤติกรรมใดนำไปสู่ผลกรรมใด

(2) ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนในการกระทำพฤติกรรมที่จะนำไปสู่ผลกรรมที่คาดหวังไว้

นอกจากนี้ แบนดูรา ยังได้เสนอองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของตนดังนี้

(1) ความสำเร็จในการทำงาน (Performance Accomplishment) เป็นประสบการณ์ตรงจึงมีผลต่อความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของบุคคล และการไม่ประสบผลสำเร็จ

ในการทำงานจะเป็นตัวเพิ่มความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของบุคคล และการไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานหลายครั้งซ้ำกัน จะเป็นตัวลดความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนในกรณีที่ความคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถเกิดจากการประสบความสำเร็จหลายครั้ง จะทำให้บุคคลไม่ท้อถอยในการทำงานนั้นเมื่อไม่สำเร็จในบางครั้ง ซึ่งถ้าการไม่ประสบความสำเร็จนั้นสามารถแก้ไขความผิดพลาดด้วยความพยายามจะเป็นแรงเสริมในการทำงานต่อไป แม้งานจะยากเพียงใดบุคคลจะเพิ่มความพยายามเพื่อให้งานนั้นสำเร็จ

(2) การได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่น (Vicarious Experience) เป็นสิ่งแนะหรือตัวแบบที่บุคคลนำมาพิจารณาความสามารถของตนเมื่อบุคคลสังเกตเห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จในการทำงานยากโดยไม่มีผลเสียตามมาทำให้เกิดความคาดหวังว่าตนก็สามารถทำงานนั้นได้ถ้าตั้งใจและพยายาม

(3) การพูดชักจูงจากผู้อื่น (Verbal Persuasion) เป็นการรับเอาคำแนะนำชักจูงของผู้อื่นมาเป็นข้อมูลเพื่อพิจารณาความสามารถของตนทำให้บุคคลเกิดความเชื่อมั่นว่าตนมีความสามารถที่จะทำงานได้สำเร็จถึงแม้ว่าจะเคยทำงานไม่สำเร็จมาแล้ว เป็นการเพิ่มกำลังใจและความมั่นใจ

(4) ความตื่นตัวทางอารมณ์ (Emotional Arousal) บุคคลจะรับรู้ที่ตนตื่นเต้นมีความวิตกกังวลหรือความกลัวจากอาการกระตุ้นของร่างกาย ให้สภาวะที่ร่างกายถูกกระตุ้นมากมักจะทำให้การทำงานได้ผลไม่ดี หากบุคคลรับรู้ที่ตนมีความวิตกกังวลในระดับสูงบุคคลจะคาดหวังในอนาคตเกี่ยวกับความสามารถของตนในการทำงานนั้นในระดับต่ำ

ประสาร มาลากุล ณ อยุธยา (2523: 7- 10) ได้แบ่งความคาดหวังในอนาคตของเยาวชนไทยซึ่งมีผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตไว้เป็นด้านต่างๆดังนี้คือ

(1) ด้านการศึกษา คือ คาดหวังว่าตนจะสามารถสำเร็จการศึกษาในระดับสูงที่สุดตามที่ตนต้องการ

(2) ด้านครอบครัว คือ คาดหวังว่าตนจะได้แต่งงานและสร้างฐานะของครอบครัวให้มั่นคงในอนาคต

(3) ด้านการประกอบอาชีพ คือ คาดหวังว่าตนจะประกอบอาชีพตามความถนัด ความสนใจ และความสามารถของตน

(4) ด้านสังคม คือ คาดหวังว่าตนจะได้มีส่วนร่วมช่วยแก้ปัญหาสังคม และเสียสละบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมได้เป็นอย่างดี

(5) ด้านส่วนตัว คือ คาดหวังว่าตนเองจะเป็นคนใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

(6) ด้านศาสนา คือ คาดหวังว่าศาสนามีคุณค่า และมีความสำคัญต่อมนุษย์และสังคมต่อไปในอนาคต และคาดหวังว่าจะได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางศาสนา

2.1.5.3.2 ปัจจัยด้านพัฒนาการ

ลักษณะมุ่งอนาคต จะมีพัฒนาการขึ้นในตัวบุคคลหนึ่งๆ ได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นกับปัจจัยหลายๆ อย่าง ได้แก่ พัฒนาการทางสังคม พัฒนาการทางเชาวน์ปัญญา และการเปลี่ยนแปลงของอายุ

2.1.5.3.3 ลักษณะมุ่งอนาคตกับพัฒนาการด้านสังคม

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีอายุระหว่าง 12 – 15 ปีตามทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของ Erikson (นวลลออ สุภาพล. 2527:90-95 อ้างอิงมาจาก; Erikson.) เด็กวัยนี้จะอยู่ในพัฒนาการระหว่างขั้นที่ 4 ตอนปลาย และในขั้นที่ 5 ตอนต้น

ทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของ Erikson มีพัฒนาการ 8 ขั้น ดังนี้

- (1) ขั้นไวใจกับขั้นไม่ไวใจผู้อื่น
- (2) ขั้นความมีอิสระ ความอายและความแคลงใจ
- (3) ขั้นความคิดริเริ่มและความละอายใจ
- (4) ขั้นความพากเพียร และปมด้อย
- (5) ขั้นเอกลักษณ์แห่งตนและความสับสนใจตน
- (6) ขั้นความใกล้ชิดหรือความสนิทสนมและการแยกตัว
- (7) ขั้นการก่อกำเนิดและการอยู่นิ่งและการแยกตัวเองออกจากผู้อื่น
- (8) ขั้นความสมบูรณ์ ความสิ้นหวังและความขยะแขยง

โดยมีรายละเอียดขั้นที่ 4 และขั้นที่ 5 ซึ่งเกี่ยวกับลักษณะมุ่งอนาคต ดังนี้

ขั้นที่ 4 ขั้นความพากเพียรและปมด้อย อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 6-12 ปี

เป็นช่วงวัยเด็กตอนปลาย เป็นระยะที่เด็กมีความเจริญเติบโตและมีความอยากรู้อยากเห็นในสิ่งแวดล้อมต่างๆ มากขึ้น เขาคิดว่าสิ่งใดที่เขาต้องการเขาจะต้องแสวงหาให้ได้ตามความปรารถนา จึงเป็นระยะที่เด็กเริ่มไตร่ตรองถึงอนาคต การที่เด็กได้พิสูจน์ว่ามีความสามารถในการกระทำต่างๆ ในขอบเขตของเขา ทำให้เด็กวัยนี้มีความเชื่อมั่นว่าเขาจะประสบความสำเร็จในอนาคต Erikson เน้นว่าความรู้สึกและนิสัยในการทำงานของแต่ละคนขึ้นอยู่กับความรู้สึกลุคสาหะขยันหมั่นเพียรซึ่งกำลัง พัฒนาในช่วงนี้ ในการแสวงหาหรือพัฒนาความรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่าและจัดความรู้สึกเป็นปมด้อย ขอบเขตความสามารถของตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญ และพัฒนาการระยะนี้จะมีผลต่อระยะวัยรุ่นโดยทั่วไป เด็กวัยรุ่นมักชอบทำกิจกรรมต่างๆ เกินความสามารถของตนเอง ทำให้เกิดความกลัว ความผิดพลาด หรือความล้มเหลว ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้เขาพยายามทำกิจกรรมนั้นๆ ให้สำเร็จ เด็กวัย

นี้จะพยายามเอาชนะเพื่อความสำเร็จซึ่งเป็นแนวทางไปสู่ความเชื่อมั่นในตัวเองเมื่อเขาเติบโตเป็นผู้ใหญ่

ขั้นที่ 5 ขั้นเอกลักษณ์แห่งตนและความสับสนในตน อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 13 – 17 ปี การที่เด็กวัยนี้เข้าใจในเอกลักษณ์ของตนเองช่วยให้เด็กวัยนี้เกิดความเข้าใจในปัญหาต่างๆ และช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับอนาคต เช่น การเลือกอาชีพ การเลือกคู่ครอง เป็นต้นเด็กวัยนี้จะค่อยๆ พัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง เขาจะแสวงหาตนตามอุดมคติ และค้นหาเอกลักษณ์ของตัวเองเพื่อบทบาทใหม่ในสังคม

อิริคสัน (นวลลออ สุภาพล. 2527: 90-95 ; อ้างอิงจาก Erikson.1974) กล่าวว่า วัยรุ่นแต่ละคนย่อมต้องการเวลาในการปรับตัวเองเพื่อการเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่และให้สังคมยอมรับ ซึ่ง Erikson ได้เสนอแนวทางการปรับตัวไว้ 7 ขั้นตอนดังนี้

- (1) เด็กวัยนี้ต้องการเวลาที่เหมาะสมเพื่อการเตรียมตัวและการปรับตัวต่อความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
- (2) มีความมั่นใจในตนเองที่จะแสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองอย่างถูกต้อง มีความสนใจเกี่ยวกับตนเองและความคิดเห็นของคนอื่นที่มีต่อตนเอง
- (3) มีการตรวจสอบคัดเลือกรูปแบบที่เหมาะสมกับตัวเองมากที่สุด โดยอาจจะทดลองหรือตรวจสอบหลายๆ รูปแบบจนกว่าจะพบบทบาทที่ตนเองพอใจ
- (4) มีการคาดการณ์ล่วงหน้าในผลสัมฤทธิ์ ซึ่งการทำงานใดๆ เด็กวัยนี้มีความต้องการที่จะให้งานนั้นประสบความสำเร็จลงด้วยดี การคาดการณ์ว่างานจะประสบผลสำเร็จเป็นแรงกระตุ้นให้เขาเกิดความพึงพอใจ มีความสนใจและมีความเพียรพยายามเพื่อไปสู่เป้าหมายนั้นๆ การคาดการณ์ล่วงหน้าในผลนั้นๆ จึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่จะพัฒนาความมั่นใจในตนเอง และความเป็นตัวของตัวเอง
- (5) วัยนี้ต้องการประสบการณ์ที่จะทำให้เขารู้ในบทบาททางเพศของตน และแสดงลักษณะและบทบาททางเพศของตนให้ถูกต้องเป็นที่ยอมรับของสังคม ขณะเดียวกันก็ต้องการจะเป็นเพื่อนกับเพศตรงข้าม
- (6) ความเป็นผู้นำ เด็กวัยนี้มีความสามารถเป็นผู้นำหรือผู้ตามพร้อมๆ กับการฝึกให้เป็นตัวของตัวเอง มีความมั่นใจในตนเองซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้เขาพัฒนาความเป็นผู้นำให้เกิดขึ้น
- (7) อุดมคติ วัยนี้จะเลือกปรัชญาหรือมีอุดมคติเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจซึ่งจะนำทางให้เขาอยู่ในสังคมได้ จะช่วยให้เขาไปสู่ความเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง และมีแนวทางชีวิตของเขาว่าเขาจะเป็นอะไรต่อไป เมื่อมีสิ่งที่ไม่ถูกต้องกับอุดมคติ เขาก็จะไม่ยอม หรือต่อต้านกับสิ่งเหล่านั้น

สรุปได้ว่า ทฤษฎีพัฒนาการทางสังคม Erikson ในขั้นที่ 4 และขั้นที่ 5 ซึ่งเป็นช่วงอายุเด็กก่อนวัยรุ่นและวัยรุ่น เป็นระยะของพัฒนาการที่เด็กเริ่มแสวงหาประสบการณ์ใหม่ๆ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการทำงาน ค้นหาเอกลักษณ์ของตนเอง มีความคิดเกี่ยวกับอนาคต ลักษณะต่างๆ ดังกล่าวเกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต

2.1.5.3.4 ลักษณะมุ่งอนาคตกับพัฒนาการทางปัญญา

การมุ่งอนาคตจะเกิดได้ต้องอาศัยพื้นฐานด้านความคิด และเชาวน์ปัญญา เนื่องจากบุคคลที่มีการมุ่งอนาคตจะต้องเป็นผู้ที่คาดการณ์ได้ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคต เห็นคุณค่าของสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต จะต้องเป็นผู้ที่มีพัฒนาการทางการคิดที่เป็นนามธรรม ซึ่งตามทฤษฎีพัฒนาการรู้คิดของ Piaget ขั้นพัฒนาการดังกล่าวคือ ขั้นปฏิบัติการคิดแบบนามธรรม (Formal Operation) ซึ่งอยู่ในช่วงอายุระหว่าง 11- 15 ปี ทั้งนี้เพราะการคาดว่าอะไรจะเกิดขึ้นในอนาคตนั้น สิ่งที่เป็นสิ่งที่ยังไม่มีตัวตน ต้องอาศัยการอ้างอิงซึ่งอยู่ในรูปของนามธรรมหรือสัญลักษณ์ (สุรพงษ์ ชูเดช.2526 ;อ้างอิงจากสุพิชชา กลิ่นบุหงา.2540)

2.1.5.3.5 ลักษณะมุ่งอนาคตกับอายุ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉนิก (2520 : 106-110) ได้ศึกษา ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนป.6 ถึงม.ศ.5 โดยใช้แบบวัดลักษณะมุ่งอนาคต พบผลการวิจัยว่า เพศหญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าเพศชาย ผู้ที่มีอายุน้อยมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ที่มีอายุมาก โดยผู้ที่เรียนชั้นม.ศ.1 มีคะแนนเฉลี่ยลักษณะมุ่งอนาคตสูงสุด ส่วนผู้ที่เรียนชั้นม.ศ. 5 มีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตต่ำที่สุด

นอกจากนี้ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉนิก ได้อภิปรายผล โดยอ้างอิงจากงานวิจัยของ มิสเชล (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉนิก . 2520 : 179-180 ; อ้างอิงจาก Mischel 1961,1966 และ 1981) ลักษณะมุ่งอนาคตเพิ่มมากขึ้นตามอายุ ซึ่ง Mischel และคณะ ได้ศึกษาเด็กตั้งแต่ชั้นอนุบาลถึงชั้นเกรด6 ซึ่งเป็นขั้นต่ำสุดที่ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะศึกษา ดังนั้น ดวงเดือน พันธุมนาวิน และ เพ็ญแข ประจันปัจฉนิก (2520) จึงสรุปว่า ลักษณะมุ่งอนาคตในคนไทยนั้นมีความสัมพันธ์เป็นเส้นโค้งกับอายุตั้งแต่บุคคลยังเป็นทารกจนกระทั่งถึงวัยรุ่นตอนต้น และลดลงเมื่อบุคคลย่างเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลาง

2.1.5.4 การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต

แนวทางการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคต นักจิตวิทยามีความเห็นว่าลักษณะมุ่งอนาคตเกิดจากการสะสมผลของการเรียนรู้จากประสบการณ์ตั้งแต่เกิดของบุคคล เกี่ยวกับลักษณะความมั่งคั่งของสภาพแวดล้อม ความสามารถที่จะทำนายสิ่งที่จะเกิดในอนาคตได้แม่นยำพอสมควร ลักษณะมุ่งอนาคตมีมากในบุคคลในสังคมที่เจริญ ส่วนในสังคมที่แล้งแค่นั้นบุคคลมักมุ่งปัจจุบัน

มากกว่าการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตนั้น ส่วนใหญ่มักกระทำในเด็กซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้านนี้น้อย เช่น ฝึกให้เก็บเงินวันละเล็กละน้อยใส่กระปุกออมสิน ฝึกให้ปลูกต้นไม้แล้วคอยดูแลเอาใจใส่จนได้รับประทานผลของมัน เป็นต้น (ดวงเดือน พันธุมนาวิน.2530:106)

รัตนา ประเสริฐสม (2526:36) ได้เสนอแนวทางใน การพัฒนาให้บุคคลมุ่งอนาคตว่าต้องพิจารณาองค์ประกอบ 3 ประการคือ

- (1) แรงจูงใจที่จะก่อให้เกิดการมุ่งเวลาในอนาคต
- (2) การอดได้รอได้ และความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้วิธีการควบคุมการกระทำและยับยั้งสิ่งที่ต้องการกระทำให้ทันทีทันใด
- (3) ความสามารถที่จะใช้สัญลักษณ์ที่จะเข้าใจในอนาคต (เช่น ความเข้าใจในภาษาเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ได้)

พนิดา สินสุวรรณ (2527:34) ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นคุณสมบัติที่สำคัญควรส่งเสริมให้เด็กมีทุกคน เด็กที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงด้วย

เพ็ญแข ประจักษ์ปัจฉิม (2527: 15-37) เสนอแนะบทบาทในการปลูกฝังลักษณะนิสัยมุ่งอนาคต สำหรับครอบครัวและโรงเรียน โดยสรุปได้ดังนี้

(1) บทบาทของครอบครัว บิดามารดา ต้องทำตนเป็นตัวอย่างที่ดี เช่น การรู้คุณค่าของเวลา มีการวางแผนการกำหนดการใช้เวลา เช่น ควรทำอะไรในวันหยุด และอาจใช้วิธีปลูกฝังวัยรุ่นให้เป็นผู้มุ่งอนาคต โดยการใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสม ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบการรัก สนับสนุน แบบใช้เหตุผล และแบบใช้วิธีควบคุมแบบปานกลางอย่างสม่ำเสมอคงเส้นคงวา นอกจากนี้การฝึกหัดการใช้เหตุผลและการคาดการณ์ ควรเริ่มจากสิ่งที่เป็นเรื่องง่ายๆ จนถึงเรื่องง่ายๆ จนถึงเรื่องยาก เช่นการให้วัยรุ่นวางแผนเกี่ยวกับการเรียนต่อหรือการวางแผนเกี่ยวกับอาชีพของตนเอง เป็นต้น

(2) บทบาทของโรงเรียน ครูสามารถปลูกฝังลักษณะมุ่งอนาคตให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้โดยใช้วิธีสนับสนุนให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มในการทำงาน และมีความเพียรพยายามที่จะทำงานให้ลุล่วงไปได้ยกย่องนักเรียนที่ทำตนเป็นผู้มุ่งอนาคตใช้วิธีการสอนที่กระตุ้นให้นักเรียนคิดค้นหาคำตอบเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ ด้วยตนเอง นักเรียนจะได้เรียนรู้วิธีการทำงานเป็นขั้นตอน และสามารถวางแผนได้ ได้เรียนรู้เรื่องเหตุ และผลสามารถคาดคะเนผลของเหตุการณ์ได้ นอกจากนี้ครูก็ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการเป็นผู้มุ่งอนาคตด้วย นั่นคือต้องเป็นผู้มีความเพียรพยายามและมีการวางแผนการกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้ มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาหาความจริงในเรื่องต่างๆ เป็นต้น

ไรท์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ 2530: 107 – 108; อ้างอิงจาก Wright. 1975) กล่าวว่า วิธีการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตนั้น ได้มาจากวิธีการวัดลักษณะมุ่งอนาคตที่ใช้ในการ

วิจัยทางจิตวิทยา เช่น ให้เขียนเรื่องราว หรือ นวนิยาย และวิเคราะห์ระยะเวลาที่ใช้ในการเขียนเนื้อเรื่องนั้น ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมากจะใช้ระยะเวลาในการเขียนเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้ดำเนินไปโดยระยะเวลาที่มากกว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อยจะใช้

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2530:107-108) กล่าวถึงวิธีการกระตุ้นลักษณะมุ่งอนาคตของบุคคลไว้ดังนี้

(1) ให้เขียนเรื่องราวของตนเองเกี่ยวกับปัจจุบัน และอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการกระตุ้นให้บุคคลรู้จักคิดถึงสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ และไกลอย่างมีเหตุผล ยกตัวอย่างให้เห็นแบบอย่างของการคิดประเภทนี้ และฝึกการรู้จักคิดในทำนองนี้ เพื่อให้เข้าใจความหมายการมุ่งอนาคตในกาลเทศะต่างๆ

(2) ให้เห็นความสำคัญของการมุ่งอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการให้เห็นตัวอย่างของผลดีที่เกิดจากการกระทำกิจกรรมที่มุ่งอนาคต

(3) ให้รู้จักคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคต วิธีฝึกทำได้โดยการทำให้บุคคลเห็นตัวอย่างของการวางแผนในอนาคตของผู้มีลักษณะมุ่งอนาคต ฝึกวางแผนเกี่ยวกับชีวิตและการทำงาน ฝึกเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับความคาดหวังของตนเอง

บุญรับ ศักดิ์มณี(2532:16-17) เสนอแนวทางในการพัฒนาการมุ่งอนาคตไว้เป็นลำดับขั้นตอนในแนวเดียวกับชุดฝึกอบรมของดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2530) ไว้ดังนี้คือ

(1) ให้รู้จักความหมายของการมุ่งอนาคต การมุ่งอนาคต หมายถึง ความสามารถทางความรู้ และการคิด ตลอดจนการรับรู้ถึงสิ่งที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในอนาคต ทั้งที่เป็นเวลาใกล้ปัจจุบันหรือห่างไกลปัจจุบันออกไปทุกที สิ่งที่จะเกิดในอนาคตนั้นในขณะที่คิดยังมีลักษณะเป็นนามธรรมยังไม่ปรากฏเป็นรูปธรรม ฉะนั้นผู้ที่มิเชี่ยวชาญและการรู้การคิดที่พัฒนาแล้วจึงจะสามารถคิดถึงอนาคตได้ชัดเจน และเห็นความสำคัญ of อนาคต วิธีฝึกให้บุคคลรู้จักความหมายของการมุ่งอนาคตนี้กระทำโดยการกระตุ้นให้บุคคลรู้จักคิดถึงสิ่งที่อาจจะเกิดในอนาคตอันใกล้และไกลอย่างมีเหตุผล โดยการยกตัวอย่าง ให้แบบอย่างของการคิดประเภทนี้ และให้ฝึกการรู้การคิดในทำนองนี้ เพื่อให้เข้าใจความหมายของการมุ่งอนาคตในกาลเทศะต่างๆ

(2) ให้เห็นความสำคัญของการมุ่งอนาคต หมายถึงการแจ้ง หรือแสดงให้ทราบถึงประโยชน์ของการมุ่งอนาคต และโทษของการไม่มุ่งอนาคต ที่เคยปรากฏมาแล้ว หรืออาจจะเกิดขึ้นต่อไปโดยจะชี้ให้เห็นถึงประโยชน์และโทษ อันจะเกิดกับบุคคลและสังคมในแง่มุมต่างๆ เช่นผลเสียอันเกิดจากการไม่มุ่งอนาคต อาจทำให้บุคคลไม่ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิตในขณะที่บุคคลที่มุ่งอนาคตนั้นสามารถประสบความสำเร็จได้ เป็นต้น วิธีฝึกให้บุคคลเห็นความสำคัญของการมุ่งอนาคต กระทำโดยการให้เห็นตัวอย่างของผลดีที่เกิดจากการกระทำกิจกรรมที่มุ่งอนาคต

(3) ให้รู้จักคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคต การรู้จักคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคต หมายถึง ความสามารถที่จะวางแผนการและขั้นตอนการดำเนินการ หรือเข้าใจการเกิดและการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ หรือความคาดหวังเกี่ยวกับเหตุการณ์ข้างหน้า และมองเห็นความเป็นไปได้ในอนาคตจากสภาพการณ์ในปัจจุบัน การรู้จักคาดการณ์ในอนาคต จะทำบุคคลรู้จักวางแผนในการทำงาน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตนต้องการ ดังนั้น การฝึกให้บุคคลรู้จักคาดการณ์เกี่ยวกับอนาคต จะช่วยให้บุคคลรู้จักที่จะแลกเปลี่ยนประโยชน์ที่จะได้รับเพียงเล็กน้อยในปัจจุบันกับประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า ที่จะมีมาในอนาคต และตั้งเป้าหมายเกี่ยวกับอนาคตได้ วิธีการฝึกนั้นอาจจะทำได้โดยวางแผนเกี่ยวกับชีวิตและการทำงาน ฝึกเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับความคาดหวังของตน เป็นต้น

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตด้วยเทคนิคการพยากรณ์ ปรากฏว่าเป็นเทคนิควิธีการเชิงอนาคตที่สามารถพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตได้ดี เพราะเป็นวิธีพิจารณาความเป็นไปได้ในอนาคตอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยข้อมูลในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต เพื่อคาดคะเนเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นช่วยให้นักเรียนมองเห็นผลกระทบที่เกิดจากการกระทำของบุคคลในปัจจุบันที่มีต่ออนาคต ซึ่งเป็นแนวทางให้นักเรียนตัดสินใจเลือกกระทำหรือหลีกเลี่ยงการกระทำที่ไม่เหมาะสม เพราะคำนึงถึงผลที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

2.1.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรการควบคุมตนเอง

2.1.6.1 ความหมายของการควบคุมตนเอง

อะเวอร์ริลล์ (Averill.1973:286) ได้วิเคราะห์ความหมายของคำว่า “ความสามารถของตนในการควบคุม” ว่ามีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือทางพฤติกรรม ทางด้านการรับรู้และทางด้านการตัดสินใจซึ่งครอบคลุมตั้งแต่ความสามารถในการทำนายว่าอะไรเกิดขึ้น ตนจะทำอะไรได้บ้างและทำอะไรไม่ได้ ตนจะสามารถทำงานได้สำเร็จหรือไม่ จะมีใครมาขัดขวางบ้าง ตลอดถึงความสามารถที่จะกระทำให้เกิดผลตามที่ต้องการ ในเวลาและสถานที่ที่ตนต้องการ ความสามารถในการเลือกรับการกระตุ้นและการเลือกการกระทำ ตลอดจนความสามารถในการทำนาย และควบคุมผลการกระทำ ซึ่งความสามารถดังกล่าวถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการควบคุม และรับรู้ในการควบคุมโดยตนเอง เป็นลักษณะที่สำคัญที่สุด การควบคุมตนเองจึงมีความเกี่ยวข้องกับสภาพจิตใจและพฤติกรรมของบุคคล (Averill.1973:286-303;Schmidt.1983:221-239)

โซโลมอน และโอเบอร์แลนเดอร์ (Solomon and Oberlander.1974:123) ได้ศึกษาวิจัยโดยมุ่งไปที่การควบคุมผลได้ คือการศึกษาเกี่ยวกับความคาดหวังของบุคคลว่า พฤติกรรมที่เขากระทำลงไป จะก่อให้เกิดผลตอบแทนที่ต้องการหรือไม่ ถ้าบุคคลใดเห็นว่าผลตอบแทนที่ได้รับนั้นมิได้เกิดจากการกระทำของเขา หรือมองเห็นความไม่สอดคล้องกันระหว่างผลตอบแทนกับความพยายาม

ไรท์(Wright.1976:92) อธิบายการควบคุมตนเองว่าเป็นความสามารถของบุคคลที่ บังคับนิสัยของตนเอง พฤติกรรมของตนเอง เมื่อเผชิญกับสิ่งยั่วยุและสถานการณ์กดดัน โดยปราศจาก รางวัลหรือการสนับสนุนจากภายนอกและเน้นด้วยว่า การควบคุมตนเองเป็นลักษณะสำคัญอย่างหนึ่งของพฤติกรรมทางสังคมและจริยธรรม

มิสเชล และไมเคิล (Mischel and Michle.1981:84) มีความเห็นว่าพฤติกรรม การควบคุมตนเองเกี่ยวข้องกับกระบวนการและพฤติกรรมที่สัมพันธ์กับการได้รับสิ่งที่ดีและหลีกเลี่ยงสิ่งที่ ไม่ดี โดยอธิบายความหมายการควบคุมตนเองว่า เป็นความสามารถที่จะละเว้นการกระทำบางชนิด หรือเป็นความสามารถที่จะกระทำพฤติกรรมที่ต้องใช้ความอดทน และความคิดตัดสินใจอย่างมีเหตุผล ในปริมาณและคุณภาพที่เหมาะสม เพื่อให้ได้รับผลดีตามที่ตนต้องการ และหลีกเลี่ยงสิ่งไม่ดีอันอาจ เกิดขึ้นกับตนเอง ของตนแล้ว บุคคลนั้นจะรับรู้ ว่า สถานการณ์ดังกล่าวเกิดจากอำนาจภายนอก และมี แนวโน้มว่า บุคคลจะลดประสิทธิภาพในการควบคุมตนเอง ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลได้รับการ กระทำของเขาเป็นสิ่งที่ทำให้เขาได้รับหรือไม่ได้รับผลตอบแทนตามที่ต้องการ บุคคลนั้นจะรับรู้ ว่า สถานการณ์ดังกล่าวเกิดจากการกระทำของตนเอง และมีแนวโน้มว่าบุคคลนั้นจะมีการควบคุมตัวเอง สูงขึ้น การควบคุมตนเองจึงประกอบด้วย การรับรู้ การตัดสินใจ และพฤติกรรมของบุคคล

ทอร์เซน และมานอนี (Thoresen and Manoney.1974:178) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ พฤติกรรมการควบคุมตนเอง ตามแนวกระบวนการเรียนรู้ของสังคม และได้อธิบายถึงการควบคุม ตนเองว่า เป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งของบุคคลที่เกิดขึ้นโดยมีกระบวนการภายในเป็นสื่อ ได้แก่ ความเชื่อ ในการควบคุมภายในและภายนอก โดยเฉพาะสื่อสำคัญ คือความเชื่ออำนาจในตนซึ่งหมายถึง การที่ บุคคลเชื่อว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขาเป็นผลมาจากการกระทำ หรือความสามารถของตนเอง นอกจากนี้ความคาดหวังและการรับรู้ความสัมพันธ์ระหว่างผลกรรม และการกระทำของบุคคลในการ ควบคุมสิ่งแวดล้อม ยังเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้บุคคลเรียนรู้ และพัฒนาทักษะการควบคุมตนเอง และ ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่ควบคุมตนเองได้ ต้องประกอบด้วย

- (1) มีความสามารถในการเลือกกระทำ หรือมีลักษณะการแสดงออกทางอารมณ์ และการกระทำอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์
- (2) รู้จักการหาแนวทางในการแก้ปัญหา และวางแผนการดำเนินงาน เพื่อเป้าหมาย ในอนาคต
- (3) รู้จักปฏิบัติตนการยับยั้งชั่งใจ และอดทนเมื่อต้องเผชิญความยากลำบาก
- (4) สามารถรับรู้ถึงผลการกระทำของตน รู้จักให้รางวัล และลงโทษตนเองในผลการ กระทำนั้น

แบนดูรา (Bandura.1990:140) ได้ให้ความหมายการควบคุมตนเองว่าเป็นความสามารถในการกำหนดตนเองของบุคคล ด้านความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และการกระทำให้เป็นไปในทิศทางที่บุคคลต้องการ ไม่ว่าจะเผชิญปัญหาหรืออุปสรรคใดๆ หรืออยู่ในสถานการณ์ที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในใจ

โรเซนบัม (Rosenbaum.1980:109-121) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมควบคุมตนเอง โดยอาศัยแนวคิดพื้นฐานมาจากหลักการควบคุมพฤติกรรมด้วยความคิด (Cognitive Control) ตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ตลอดจนแนวคิดและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเอง เพื่อสร้างแบบวัดการควบคุมตนเอง และได้สรุปความหมายการควบคุมตนเองว่า เป็นความสามารถของบุคคลที่จะเว้นการกระทำบางชนิด หรือความสามารถที่จะกระทำ พฤติกรรมด้วยเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการหรือหลีกเลี่ยงสิ่งไม่ดีที่อาจเกิดขึ้น ตลอดจนความสามารถในการจัดสภาพแวดล้อม เพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามที่บุคคลมุ่งหวังไว้ แม้เมื่อบุคคลนั้นต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรืออยู่ในภาวะที่เกิดความขัดแย้งในจิตใจ ความสามารถดังกล่าวประกอบด้วย

- (1) การใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลและคำพูดบอกตนเองในการควบคุมการแสดงออกทางอารมณ์และการกระทำ
- (2) การประยุกต์วิธีการมาใช้แก้ปัญหาอย่างเป็นลำดับขั้น เช่น การวางแผน การให้คำจำกัดความของปัญหา การประเมินตัวเลือก การคาดหมายถึงสิ่งที่จะเกิดตามมา
- (3) ความสามารถที่จะยับยั้งการกระทำตามอำเภอใจ
- (4) การรับรู้ถึงประสิทธิภาพในผลการกระทำของตนเอง (Self Efficacy) เช่น สามารถสังเกตเห็นถึงคุณสมบัติ และความสามารถของตนในการควบคุมสิ่งแวดล้อม หรือควบคุมผลการกระทำด้วยตน

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสรุปความหมายของการควบคุมตนเองตามนิยามของ โรเซนบัม หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่จะเว้นการกระทำบางชนิด หรือความสามารถที่จะกระทำด้วยเหตุผลและความอดทน เพื่อให้เกิดผลดีตามที่ต้องการ หรือหลีกเลี่ยงสิ่งไม่ดีที่อาจเกิดขึ้น ตลอดจนความสามารถในการจัดการสิ่งแวดล้อม เพื่อให้เกิดพฤติกรรมตามที่บุคคลมุ่งหวังไว้ แม้เมื่อบุคคลนั้นต้องเผชิญกับปัญหา อุปสรรค หรืออยู่ในภาวะที่เกิดปัญหาความขัดแย้งในจิตใจ บุคคลจะมีความสามารถใน 4 ประการตามที่กล่าวมาข้างต้นนี้

2.1.6.2 ความสำคัญของการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเองเกิดจากการสะสมผลของการเรียนรู้จากประสบการณ์ ตั้งแต่อดีตของบุคคลเกี่ยวกับลักษณะความมั่นคงสภาพสังคม การคาดหวังในการกระทำ ความพยายามกับผลกรรมที่ได้รับและผลจากการฝึกตั้งแต่วัยเด็ก โดยเริ่มจากการฝึก ในเรื่องการขับถ่ายเป็นเวลาในที่ๆ กำหนด

และการฝึกอบรมวินัย เมื่อเติบโตสังคมจะเรียกร้องให้บุคคลในสังคมควบคุมตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะในสังคมประชาธิปไตย สังคมจะเรียกร้องให้บุคคลควบคุมพฤติกรรมของตนเองมากกว่า สังคมประเภทอื่น

สภาพสังคมไทยในปัจจุบันกำลังอยู่ในระยะการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ความก้าวหน้าของเทคโนโลยี และวัฒนธรรม การพัฒนาดังกล่าวก่อให้เกิดความไม่สมดุลระหว่าง ความเจริญทางด้านวัตถุกับสภาพวิถีการดำเนินชีวิตของประชากร ดังที่ นอร์แมนและท่านพุทธทาส ภิกขุ (นิยพรรณ วรณศิริ.2525:7-9;อ้างอิงจาก Norman.1977;พุทธภิกขุ.2531)ได้กล่าวใน เรื่องเดียวกันถึงความทันสมัยแต่ไม่พัฒนาของสังคมไทยว่าสังคมไทยมีการพัฒนาทางด้านวัตถุ ซึ่งดูเหมือนจะเป็นสังคมที่ศิวิไลซ์เหลือเกิน แต่คนในสังคมไทยยังมีสภาพทางด้านความรู้ จิตใจ และพฤติกรรมที่ไม่ เข้ากับวัตถุที่พัฒนาเลย จึงทำให้สังคมสับสนวุ่นวาย และเกิดปัญหาต่างๆ มากมายทั้งในด้านการ ปรับตัว สุขภาพจิต การเบี่ยงเบนของพฤติกรรม การประพฤติดีศีลธรรมและกฎหมาย ฯลฯ สาเหตุ ประการหนึ่งคือ คนในสังคมขาดการควบคุมตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของมิสเชล (Mischel.1981:250) ที่ว่าปัญหาต่างๆ ของสังคมในปัจจุบัน เช่นความล้มเหลวในการทำงาน ปัญหา สุขภาพจิต ตลอดจนปัญหาอาชญากรรมต่าง ๆ ล้วนแต่เกิดเพราะบุคคลในสังคมไม่สามารถควบคุม ตนเองได้ การพัฒนาจิตใจและคุณภาพประชากรจึงเป็น เป้าหมายหลักของการพัฒนาประเทศใน ปัจจุบัน

จากการประมวลความคิดเห็นและผลงานวิจัยต่างๆ ของนักจิตวิทยา พบว่า การควบคุม ตนเองเป็นลักษณะที่แสดง ถึงความมีวุฒิภาวะ และคุณภาพของประชากรมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับ คุณธรรม จริยธรรม และพฤติกรรมที่พึงปรารถนาหลายประเภท เช่น พฤติกรรมรักษาสภาพ อนามัย พฤติกรรมซื่อสัตย์ และพฤติกรรมการทำงานของข้าราชการ ฯลฯ จึงเป็นลักษณะสำคัญที่เอื้อต่อการ พัฒนาประเทศ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน.2529) โดยเฉพาะในระยะที่ประเทศกำลังพัฒนาจะต้องมีการ ปรับเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ระเบียบ ประเพณี สังคมจึงมุ่งหวังให้ประชาชนรู้จักถ่วงและบังคับความ ต้องการในสิ่งที่ถูกที่ควร ต้องการให้ประชาชนเห็นความสำคัญของการวางแผน และการดำเนินงาน ตามแผน เพื่อประโยชน์ที่ดีต่อตนเองและส่วนรวม (จินตนา บิลมาศ.2529:24) การศึกษาจึงเป็น กระบวนการหนึ่งที่ใช้วางแนวทางในการพัฒนาการควบคุมตนเอง

ตามทฤษฎีของนักการศึกษา การควบคุมตนเองเป็นเป้าหมายหนึ่งของกระบวนการทาง การศึกษา ดังที่ ดิวอี้ (Dewey.1933:17) ได้กล่าวไว้ว่า “การคิดเป็นกระบวนการทางการศึกษาซึ่งเป็น เครื่องมือที่จะช่วยมนุษย์เห็นการณ์ไกล และสามารถควบคุมการกระทำของตนเองให้เป็นไปตาม เจตนารมณ์ การไตร่ตรองถึงทางเลือกและผลที่จะเกิดขึ้นเป็นการช่วยให้มนุษย์มีสติไม่เผลอเรอ รู้อยู่ทุก ขณะเวลาว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ การคิดไตร่ตรองจึงเป็นการช่วยเปลี่ยนการกระทำของมนุษย์ที่มี

แต่ความอยาก งามาย และหุ่นหัน ให้กลายเป็นการกระทำที่เฉลียวฉลาดบุคคลจึงควรคิดไตร่ตรองพิจารณาถึงผลได้ผลเสียก่อนจะกระทำบางสิ่งบางอย่าง” ลักษณะการคิดของดิโอมีลักษณะใกล้เคียงความหมายของควมมีสติ และการใช้วิธีคิดอย่างถูกต้องตามแนวพุทธศาสนาที่เรียกว่า “โยนิโสมนสิการ”ซึ่งเป็นกระบวนการที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน แนวคิดดังกล่าวปัจจุบันนักการศึกษาไทยได้นำมาใช้เป็นเป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษา ซึ่งได้แก่ การพัฒนาเยาวชนให้มีความสามารถในการคิดเป็นทำเป็นและแก้ไขปัญหาเป็น (อุ้นตา นพคุณ.2528)

จากการศึกษาถึงคุณลักษณะของประชากรตามเป้าหมายการศึกษาในสภาพปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคตของ อุ้นตา นพคุณ และคนอื่น ๆ (2526 :64-66) ผลการวิจัยพบว่า การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างทางสังคมในปัจจุบัน จำเป็นอย่างยิ่งที่การศึกษาจะต้องเน้นถึงการนำไปใช้และการปฏิบัติจริงในสังคมโดยการส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนมีลักษณะของการคิดเป็นทำเป็นและแก้ไขปัญหาเป็น

การคิดเป็น หมายถึง การรู้จักใช้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สังคม และวิชาการ มาวิเคราะห์อย่างมีระเบียบวิธีการ ไตร่ตรอง วางแผน หรือคิดหาแนวทางในการแก้ปัญหา รวมถึงการวางแผนเป้าหมายในชีวิต

การทำเป็น หมายถึง การประยุกต์วิธีการ และประสบการณ์ที่ได้รับมาใช้ในการตัดสินใจเลือกกระทำ การดำเนินงานตามเป้าหมาย และรู้จักปรับปรุงวิธีการดำเนินชีวิตของตนเอง

การแก้ปัญหาเป็น หมายถึง การรู้จักแก้ปัญหามีหลักการและเหตุผล รู้จักประยุกต์นำวิธีการในการแก้ปัญหาไปใช้กับชีวิตประจำวัน

คุณลักษณะดังกล่าวจึงเป็นสิ่งจำเป็นในสภาพสังคม ทั้งในปัจจุบันและแนวโน้มในอนาคตเพราะในอนาคตจะมีการต่อสู้แย่งชิง มีความขัดแย้งซับซ้อนวุ่นวายในสังคมยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ทุกฝ่ายต้องร่วมกันส่งเสริม ทั้งสถาบันครอบครัว โรงเรียน ฯลฯ เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนให้เป็นคนมีเหตุผล รู้จักคิดไตร่ตรองที่ควรกระทำ หรือควรหลีกเลี่ยง มีสติยั้งคิด รู้จักกำหนดเป้าหมาย และการวางแผนการดำเนินงาน ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กพัฒนาการควบคุมตนเองดังที่พุทธทาสภิกขุ (2531) ได้เขียนในหนังสือ “การศึกษาคืออะไร” ว่า การจัดการศึกษาที่ดีย่อมพัฒนาคนในสังคมให้รู้จักควบคุมตนเองทั้งกาย วาจา ใจ มีสติยั้งคิด ไม่เบียดเบียนผู้อื่น รู้จักนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาตนเองและสังคม ตลอดจนสามารถดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

ตามแนวความคิดของนักการศึกษาไทยในปัจจุบัน การจัดการศึกษามีแนวโน้มที่จะเน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง และเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ทางสังคมมากขึ้น การควบคุมตนเองตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมจึงเป็นลักษณะพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาจิตใจและคุณภาพของประชากร และเป็นเป้าหมายหมายหนึ่งของกระบวนการทางการศึกษา

จากการควบคุมพฤติกรรมด้วยความคิดตามแนวทางทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม ได้มีผู้ประยุคนำหลักการไปใช้กำหนดขั้นตอนสำหรับฝึกการควบคุมตนเอง เพื่อบำบัด และปรับพฤติกรรมของเด็ก (Mischel, 1981 : 241) พฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน (Kalish. 1981 : 258-305) โดยวิธีการควบคุมตนเองนั้น จะต้องจัดการกับสาเหตุของพฤติกรรม ตัวพฤติกรรมและผลของพฤติกรรม ผลของการทดลองฝึกการควบคุมตนเอง พบว่า สามารถลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ หรือเพิ่มพฤติกรรมที่พึงประสงค์ (Sturat. 1972 : 130 ; Citing Bandura and Walter n.d.) นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลที่มีการควบคุมตนเองสูง จะเป็นผู้มีลักษณะด้านอื่นของบุคลิกภาพสูงด้วย เช่น การมุ่งผลสัมฤทธิ์ ความรับผิดชอบต่อสังคม การปรับตัว การต่อต้านความเบี่ยงเบน สถิติปัญญา และการรับรู้สถานะทางสังคม (Mischel. 1981: 253 ; Wall and Smith. 1970 : 118) การควบคุมตนเองจึงมีความสำคัญกับบุคคลใน 2 ประการ คือ

- (1) ลดหรือกำจัดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้น้อยลง หรือหมดไป
- (2) สร้างพฤติกรรมหรือส่งเสริมจิตลักษณะหรือบุคลิกภาพที่ดีงามที่ยังขาดให้มากยิ่งขึ้น

สำหรับในทางพุทธศาสนาเองก็มีวิธีสอนการควบคุมตนเองให้แก่บุคคล เช่น การทำสมาธิการฝึกหัดให้มีสติสัมปชัญญะ คือ รู้ตัวว่ากำลังทำอะไร อยู่ที่ไหน เพื่อให้เกิดความสุขสงบหรือสมาธิ และปัญญา เข้าใจสาเหตุของปัญหา และวิธีการแก้ไขปัญหาที่ตามมา เมื่อบุคคลเกิดปัญหาความขัดแย้งทางจิตใจ ปัจจุบันได้มีผู้เสนอแนะให้นำเอาวิธีการทำสมาธิมาใช้ในการฝึกการควบคุมตนเองทางวิชาการ และนำเอาวิธีการควบคุมตนเองทางวิชาไปใช้ประกอบในการทำสมาธิ เพื่อให้เกิดผลดียิ่งขึ้นในกิจกรรมแต่ละประเภท (จิตนา บิลมาศ. 2529 : 26 ; อ้างอิงจาก Shapiro and Zifferblatt. 1976) นอกจากนี้หลักธรรมทางศาสนาเกี่ยวกับการควบคุมตน ได้แก่ “ทมะ” คือการรู้จักข่มใจตนเอง ซึ่งเป็นหลักธรรมข้อหนึ่งในฆราวาสธรรม หรือธรรมสำหรับบุคคลทั่วไป และเป็นหนึ่งของคุณธรรม 4 ประการที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ได้พระราชทานให้ประชาชนน้อมนำไปปฏิบัติเนื่องในโอกาสครบรอบ 200 ปี ของกรุงรัตนโกสินทร์ จึงเป็นหลักธรรมสำคัญที่บุคคลยึดถือปฏิบัติ รู้จักข่มใจตนเองอย่าเผลอและประมาท (พระราชนันท์มุนี. 2528 : 23)

การควบคุมตนเอง เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเช่นเดียวกับพฤติกรรมอื่น ๆ ของมนุษย์ คือเกิดจากการเรียนรู้ตามกระบวนการถ่ายทอดทางสังคม เกิดจากการเรียนรู้เงื่อนไขต่าง ๆ ของสังคม โดยเรียนรู้จากประสบการณ์การทำงานของตน เรียนจากตัวอย่างที่พบเห็น เรียนจากคำบอกเล่าและอื่น ๆ ซึ่งแตกต่างกันไปตามความเชื่อของแต่ละทฤษฎี ในที่นี้เป็นการศึกษาการควบคุมตนเองตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

2.1.6.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

นักจิตวิทยาการเรียนรู้ทางสังคมที่สำคัญ คือ แบนดูรา (Bandura. 1990 : 16-22) ได้อธิบายแนวคิดที่สำคัญในการเรียนรู้ทางสังคมไว้ ดังนี้

- (1) พฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์ (รวมทั้งพฤติกรรมต่อตนเอง) ที่นอกเหนือจากปฏิกิริยาสะท้อน (Elementary reflexes) ล้วนเป็นผลจากการเรียนรู้
- (2) สิ่งที่มีมนุษย์เรียนรู้คือ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ โดยเรียนรู้จากผลที่จะเกิดตามมา(Response Consequence) คือ เรียนรู้ว่าการกระทำหนึ่งเกิดขึ้นเหตุการณ์ใดจะเกิดขึ้นตามมาเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์กับเหตุการณ์ หรือเมื่อกระทำพฤติกรรมใดแล้วผลกรรมที่จะตามมาเป็นเช่นไรเป็นความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและผลที่เกิดจากพฤติกรรมความรู้ที่มนุษย์เรียนรู้เหล่านี้จะกลายเป็นความเชื่อที่มีผลในการควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์
- (3) การเรียนรู้ความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดจากการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรง (Direct Experience) และเรียนรู้จากการสังเกต (Observational Learning) การเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง เช่น การประสบเหตุการณ์ต่าง ๆ ด้วยตนเอง การได้รับผลที่เกิดจากการกระทำต่าง ๆ ด้วยตนเองแต่เนื่องจากการเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ตรงที่มีข้อจำกัดอยู่มาก เพราะสิ่งที่เรียนรู้มีมากเกินไปกว่าที่เวลาและโอกาสของผู้เรียนจะอำนวย นอกจากนี้ผลการกระทำบางอย่างก็เป็นอันตรายถ้าจะต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง
- (4) การเรียนรู้ทางสังคมที่แบนดูราเน้นคือ การเรียนรู้จากแบบอย่าง (Learning Through Modeling) โดยเฉพาะตัวแบบใกล้ชิด ได้แก่ พ่อแม่ และพฤติกรรมของพ่อแม่ในการเลี้ยงดูบุตร และการเรียนรู้โดยกระบวนการสังเกต (Process of Observational Learning) ได้แก่ การสังเกตพฤติกรรมและผลรวมที่ตามมาจากการกระทำของผู้อื่น การได้ยินได้ฟัง คำบอกเล่าการได้อ่านข่าวสาร บันทึกของผู้อื่น ซึ่งเป็นการเรียนรู้ทางอ้อม และจะเป็นข้อมูลที่บุคคลนำมาพิจารณา สำหรับการกระทำพฤติกรรมในอนาคตต่อไป
- (5) ความเชื่อ ผลของการเรียนรู้ของมนุษย์จะพัฒนาเป็นความเชื่อ ความเชื่อของมนุษย์มีบทบาทในการกำหนดพฤติกรรมและควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ให้สอดคล้องกับความเชื่อ
- (6) การควบคุมพฤติกรรมด้วยความคิด (Cognitive Control) ได้แก่ การคิดในเชิงประเมินโดยตั้งอยู่บนสมมุติฐานความเชื่อที่เกิดจากการเรียนรู้ของมนุษย์ การคิดในเชิงประเมินเช่นนี้นำไปสู่การตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมหนึ่งพฤติกรรมใด และนำไปสู่การควบคุมตนเองให้ประพฤติปฏิบัติที่ตนตั้งใจไว้
- (7) ภายหลังการเรียนรู้ มนุษย์จะเลือกเลียนแบบเฉพาะพฤติกรรมที่เขาเห็นคุณค่ามากกว่าพฤติกรรมที่ถูกลงโทษ หรือมิได้รับรางวัล การเห็นผลกรรมที่ได้รับย่อมมีผลจูงใจให้มนุษย์

กระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรม และเกิดความคาดหวังต่อแรงเสริมที่จะได้รับ (Anticipation of Reinforcement) ความคาดหวังนี้เองทำให้มนุษย์ตัดสินใจทำหรือไม่ทำพฤติกรรม เพื่อให้เกิดผลตามที่ตนปรารถนา นั่นคือมนุษย์จะต้องมีการควบคุมตนเองและประเมินตนเอง นั่นเอง

โดยสรุปตามความเชื่อของแบนดูรา พฤติกรรมของบุคคลรวมทั้งพฤติกรรมต่อตนเอง เป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้ความเข้าใจ (Cognition) พฤติกรรม (Behavior) และสิ่งแวดล้อมภายนอก (Extrenal Environment) โดยมีใช้เกิดขึ้นจากองค์ประกอบอย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว องค์ประกอบทั้ง 3 จะมีผลกระทบซึ่งกันและกัน และสามารถอธิบายได้ถึงเหตุและผล พฤติกรรมจะเกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลได้ตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม ภายหลังที่ได้ประเมินถึงผลกระทบที่ได้รับจากการตอบสนองนั้น

2.1.6.4 การควบคุมตนเองตามแนวทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

การควบคุมตนเองในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของแบนดูรา พัฒนามาจากการเรียนรู้กฎเกณฑ์ในการประเมินพฤติกรรม โดยที่มนุษย์มีความนึกคิดและสามารถใช้สัญลักษณ์แทนสิ่งต่างๆ ที่เรียนรู้ ดังนั้นมนุษย์จึงสามารถที่จะนำสัญลักษณ์ต่างๆ เหล่านี้มาคิดไตร่ตรองทำให้สามารถมองเห็นการที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่างๆ ที่ตนปรารถนา และมองเห็นวิธีการที่จะหลีกเลี่ยงผลกระทบที่เลวร้ายต่างๆ มนุษย์สามารถคิดในเชิงประเมินว่าพฤติกรรมหนึ่งๆ จะทำให้เกิดผลกระทบอะไรบ้าง และผลกระทบต่างๆ มีความปรารถนามากน้อยเพียงใด การคิดในเชิงประเมินเช่นนี้นำไปสู่การตัดสินใจที่จะทำหรือไม่ทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง และนำไปสู่การควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามที่ตั้งใจไว้

การพิจารณารายละเอียดของการพัฒนาการควบคุมตนเอง ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการประเมินตนเอง และการปฏิบัติต่อตนเองของบุคคล ในลักษณะของพฤติกรรมต่อตนเอง (Self Directed Behavior) 3 ประเภท ตามแนวการเรียนรู้ทางสังคมมีดังนี้

(1) การควบคุมตนเอง (Self Control)

เป็นความสามารถในการกำหนดตนเองในด้านความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และการกระทำไปในทิศทางที่ต้องการ ไม่ว่าจะเผชิญปัญหา หรืออุปสรรคใดๆ ที่ก่อให้เกิดปัญหา หรือความขัดแย้งในใจ (Bandura.1990:335) ได้แก่ ความสามารถในการเลือกกระทำ การควบคุมอารมณ์ การควบคุมความคิด การยับยั้งใจในสิ่งที่ยั่ววน เป็นต้น การควบคุมตนเองนี้เกิดเช่นเดียวกับพฤติกรรมอื่นๆ ของมนุษย์คือ เป็นผลทั้งจากประสบการณ์ตรง และการเรียนรู้จากการสังเกตมนุษย์จะควบคุมตนเองให้กระทำพฤติกรรมที่ได้เรียนรู้ว่าเป็นพฤติกรรมที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้น และมีผลกระทบที่ได้จากกระทำเป็นที่พึงพอใจแก่ตนเอง

ในการควบคุมตนเองนี้ บุคคลจำเป็นต้องมีการตั้งมาตรฐานพฤติกรรมสำหรับตนเองไว้ ประพฤติปฏิบัติ มีการประเมินการปฏิบัติของตนตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ และมีความรู้สึกซึ่งเป็นปฏิริยาตอบสนองตามผลการประเมิน (Bandura. 1990:336) ซึ่งมาตรฐานพฤติกรรมที่บุคคลตั้งไว้นี้เองจะเป็นสิ่งที่ช่วยในการตัดสินใจ และชี้แนะแนวทางในการกระทำของบุคคล เช่นการกำหนดปริมาณของงานที่ตนควรทำได้ก่อนลงมือ หรือการกำหนดคุณภาพของผลงานที่ควรทำได้ไว้ล่วงหน้า การตั้งมาตรฐานพฤติกรรมของบุคคลนั้นมีการพัฒนามาจากข้อมูลต่างๆ ที่บุคคลได้รับอิทธิพลจากสังคม เช่น อาจจะได้จากการสั่งสอนโดยตรง ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูจากพ่อแม่จากปฏิริยาทางสังคมในการประเมินพฤติกรรมของคนในสังคม และจากการแสดงการประเมินมาตรฐานพฤติกรรมที่ได้ตั้งไว้ของตัวแบบต่างๆ (Bandura. 1990:340) การที่ผู้ใหญ่แสดงตัวอย่างในการตั้งมาตรฐานพฤติกรรมไว้สูงและแสดงความพึงพอใจตนเองต่อเมื่อเขาทำได้ดีเท่ากับหรือมากกว่ามาตรฐานที่ตั้งไว้ ก็จะมีผลให้เด็กเห็นบางอย่าง และถ้าผู้ใหญ่มีเงื่อนไขที่จะให้แรงเสริมแก่เด็ก ก็ต่อเมื่อเด็กตั้งมาตรฐานค่อนข้างสูง และพยายามกระทำตามมาตรฐานนั้น ตลอดจนมีเงื่อนไขที่จะไม่แสดงปฏิริยาต่อเด็กเมื่อเด็กตั้งมาตรฐานต่ำ หรือเมื่อเด็กขาดความพยายาม สิ่งเหล่านี้เองจะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่จะควบคุม ควบคุมตนเอง ด้วยการตั้งมาตรฐานการพฤติกรรมที่ค่อนข้างสูงให้กับตนเอง ควบคุมตนเองด้วยการประเมินพฤติกรรมตนเอง และควบคุมตนเองด้วยการรู้สึกมีปฏิริยาตอบสนอง

การวิจัยเกี่ยวกับตัวแบบที่มีผลต่อพฤติกรรมการควบคุมตนเอง แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าตัวแบบที่ไม่ควบคุมตนเอง ไม่อาจสอนให้ผู้อื่นมีการควบคุม ตัวแบบที่สอนผู้อื่นแต่ตนเองไม่ทำหรือทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับคำสอน ก็ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมตามที่ตนสอน และ ตัวแบบที่มีความแตกต่างจากผู้เรียนถือว่าเป็นกรณียกเว้น ก็จะไม่ส่งผลต่อผู้เรียน (Bandura. 1990: 134-137)

(2) การประเมินตนเอง (Self Evaluation)

เป็นการสำรวจ ทบทวน ตัดสินใจ และลงความเห็น ว่า พฤติกรรมของตนเองที่ได้กระทำลงไปนั้นมีความถูกต้องเหมาะสมเพียงใด การประเมินตนเองนี้เป็นผลจากการได้สังเกตตัวแบบประเมินพฤติกรรมของเขาสอง และ เป็นผลจากการที่บุคคลกระทำพฤติกรรมแล้วได้รับปฏิริยาจากผู้อื่น เช่น พ่อ แม่ หรือผู้ใหญ่จะมีการตั้งมาตรฐานพฤติกรรมว่า อะไรเป็นสิ่งที่ดีหรืออะไรเป็นสิ่งที่เลว จะรู้สึกพอใจเมื่อเด็กทำได้ถึงมาตรฐาน และจะรู้สึกผิดหวังเมื่อเด็กทำไม่ได้ถึงมาตรฐาน ผลจากปฏิริยาของผู้อื่นในรูปแบบต่างๆ นี้ ทำให้เด็กมีความรับผิดชอบในพฤติกรรมของตนเองโดยจะมีการประเมินตนเองออกมาในรูปการรู้สึกพึงพอใจ ในตนเองหรือการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองซึ่งจะมีมากน้อยในการประเมินแค่นั้นขึ้นกับ การนำมาตรฐานการประเมินตนเองไปเปรียบเทียบกับมาตรฐานการแสดงผลพฤติกรรมของบุคคลอื่น (Bandura. 1990:340) ผลที่ตามมาคือ ปฏิริยาตอบสนอง (Self – reaction) ซึ่งมีทั้งในด้านบวกและด้านลบปฏิริยาตอบสนองด้านบวกเกิดขึ้นเมื่อสามารถบรรลุ

ถึงมาตรฐานที่ตนได้ตั้งไว้ อาทิเช่น ความรู้สึกภาคภูมิใจ ความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น ส่วน
 ปฏิกริยาทางลบ เป็นผลจากการกระทำที่ล้มเหลว ไม่บรรลุตามมาตรฐานที่ตั้งไว้ เช่น ความรู้สึกผิด
 ความเสียใจ และความละอายใจ เป็นต้น

การเกิดการเปลี่ยนแปลงของการประเมินตนเอง ก็เช่นเดียวกับการเกิดและการ
 เปลี่ยนแปลงการควบคุมตนเอง ดังกล่าวคือ เกิดจากการเรียนรู้ เป็นการเรียนรู้กฎเกณฑ์ในการประเมิน
 ตนเอง ซึ่งอาจเกิดจากการเรียนรู้ทั้งโดยตรงและการสังเกตจากตัวอย่างแล้วจึงมีปฏิกริยาต่อตนเอง
 ดังนั้น การประเมินตนเองของแต่ละคนจึงแตกต่างกันไปตามเกณฑ์ที่ยึดถือหรือความเชื่อตลอดจน
 ประสบการณ์ของแต่ละคน อย่างไรก็ตามการประเมินตนเองก็ยังนับว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่าง
 หนึ่งของการควบคุมตนเอง

การพิจารณาการประเมินตนเองในแง่พฤติกรรมมโนกรรม ก็พบว่า การประเมินตนเอง
 นั้นเป็นอารมณ์ ความรู้สึก และความนึกคิดของบุคคลที่มีต่อตนเอง ก่อนหรือหลังกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด
 และมักจะเกิดขึ้นเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับผู้อื่น ซึ่งได้แก่ ความรู้สึกสมหวังและความรู้สึกผิดหวัง
 ความรู้สึกภาคภูมิใจและต่ำต้อย ความรู้สึกดีใจและเสียใจ เป็นต้น

ผลการประเมินตนเอง โดยเฉพาะปฏิกริยาในด้านบวกที่เกิดขึ้น มีส่วนสำคัญในการ
 กระตุ้นให้มิมีมนุษย์มีกำลังใจ และมีความกระตือรือร้นในการทำงานต่างๆ เนื่องจากมีความรู้สึกภูมิใจ
 และเชื่อมั่นในตนเอง แต่ในขณะเดียวกัน หากบุคคลใดได้รับเอามาตรฐานของการกระทำที่สูงเกินไป
 มาไว้เป็นของตน ก็จะมีผลในด้านลบเกิดขึ้นด้วย กล่าวคือ บุคคลนั้นจะมีความรู้สึกไม่พอใจในตนเอง
 ตลอดเวลา เนื่องจากไม่สามารถบรรลุถึงมาตรฐานที่ตนตั้งไว้สูงเกินไปนั้นได้และความไม่พอใจนี้จะ
 นำไปสู่การลงโทษ หรือประณามตนเองเกินสมควร จะมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนผิดปกติออกไปหรือมี
 ความผิดปกติทางจิตใจ (Bandura.1990:140-141)

ผลการประเมินตนเองนี้ถือว่ามีความสำคัญเด่นชัดในการจูงใจให้บุคคลทำพฤติกรรมที่
 ถูกต้อง พฤติกรรมส่วนใหญ่ของคนเราจะถูกควบคุมโดยผลที่ตามมาจากการประเมินตนเอง ซึ่งมีทั้ง
 ด้านบวกและด้านลบ เช่น ความพึงพอใจในตนเอง ความไม่พึงพอใจในตนเอง ทำให้บุคคลรับรู้ตนเอง
 ในด้านต่างๆ แตกต่างกัน การประเมินตนเองนี้จึงทำให้บุคคลสามารถที่จะควบคุมตนเองให้กระทำ
 พฤติกรรมที่เหมาะสมได้ (Bandura.1990:139)

(3) การปฏิบัติต่อตนเอง (self Treatment)

เป็นพฤติกรรมหรือการกระทำที่บุคคลกระทำต่อตนเอง อันเนื่องมาจากการประเมิน
 ตนเองและจากปฏิกริยาต่อตนเองทั้งทางด้านบวกและลบ ได้แก่ การให้รางวัลตนเอง การตำหนิตนเอง
 และการปรับปรุงตนเอง เป็นต้น การกระทำดังกล่าวนี้เป็นผลมาจากการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง
 และการมีแบบอย่าง

แบนดูรา(Bandura.1990:129) ได้ให้ความสำคัญของการกระทำตนเองว่าพฤติกรรมส่วนใหญ่ของมนุษย์จะอยู่ภายใต้การควบคุมตนเอง จากการให้แรงเสริมต่อตนเองในกระบวนการนี้ บุคคลจะมีการตั้งมาตรฐานในการกระทำของเขาและจะมีการตอบสนองการกระทำนั้น ในรูปแบบของการให้รางวัลแก่ตนเอง หรือการลงโทษตนเอง การให้รางวัลตนเองนี้เมื่อสามารถกระทำพฤติกรรมได้บรรลุเป้าหมาย จะมีผลให้บุคคลสามารถพัฒนาทักษะในการควบคุมตนเอง สามารถปรับปรุงและคงพฤติกรรมนั้นไว้ต่อไป (Bandura.1990:144) ในด้านการลงโทษตนเองนั้นทำให้บุคคลสามารถลดความทุกข์ใจจากการทำผิดของตน และช่วยบรรเทาการลงโทษจากภายนอกได้ตามแนวคิดของแบนดูรา พฤติกรรมต่อตนเองทั้ง 3 ด้าน นับว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะหากบุคคลใดมีพฤติกรรมต่อตนเองอย่างถูกต้องและเหมาะสมแล้ว ย่อมเป็นปัจจัยให้มีการปฏิบัติต่อผู้อื่น และสิ่งแวดล้อมในลักษณะที่ดีด้วย

2.1.6.5 การฝึกฝน และแนวทางพัฒนาการควบคุมตนเอง

สำหรับในด้านการฝึกฝนตนเอง นักจิตวิทยาและนักพฤติกรรมศาสตร์ได้ศึกษากระบวนการและวิธีการเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการควบคุมตนเองไว้ดังนี้

ทอร์เรนเซน และมานอนี่ (Thorensen and Manony.1974:16-22) ได้สรุปกระบวนการที่บุคคลสามารถใช้ในการควบคุมตนเองนั้น โดยทั่วไปแล้วมี 2 กระบวนการ ได้แก่

(1) การควบคุมสิ่งเร้า (Stimulus Control)

(2) การควบคุมผลกรรม (Self – Presented Consequence) (Thoresen and Manony.1974:17-21)

การควบคุมสิ่งเร้า (Stimulus Control) คือการที่บุคคลวางแผนเพื่อเปลี่ยนแปลงตัวแปรในสิ่งแวดล้อมก่อนที่จะทำพฤติกรรมเป้าหมาย (Thoresen and Manony.1974:16) เป็นการจัดสภาพแวดล้อมที่เป็นสิ่งเร้าของบุคคลเสียใหม่ เพื่อที่จะกระตุ้นหรือลดพฤติกรรมของบุคคลนั้น เนื่องจากพฤติกรรมบางอย่างมีสิ่งเร้าเป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นการควบคุมพฤติกรรมจึงต้องควบคุมสิ่งเร้า

(3) การควบคุมผลกรรม (Self – Presented Consequence) คือการให้ผลกรรมตนเอง หลังจากได้ทำพฤติกรรมเป้าหมายแล้ว ผลกรรมอันนี้อาจจะเป็นการเสริมแรงหรือการลงโทษ แต่โดยปกติแล้วมักจะใช้การเสริมแรงเป็นหลัก เนื่องจากการลงโทษมักจะก่อให้เกิดปัญหาทางอารมณ์ เช่น โกรธ ไม่พอใจ หรือกลัว และเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวหรือเบี่ยงเบนได้

เพอร์รี และริชาร์ด (Perri and Richard.1977:177-183) ศึกษาการควบคุมตนเองของบุคคลในสภาพแวดล้อมทั่วไป ผลการวิจัยพบว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จในการควบคุมตนเอง จะมีวิธีการที่ระบบในการควบคุมตนเองมากกว่าผู้ที่ประสบความสำเร็จล้มเหลวในการควบคุมตนเอง นอกจากนี้

การใช้วิธีการในการควบคุมตนเองยังขึ้นอยู่กับสถานการณ์และพฤติกรรมที่จะใช้อีกด้วยและได้เสนอวิธีการควบคุมตนเองเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาการควบคุมตนเองไว้ดังนี้

(1) การตั้งเป้าหมาย (Goal Setting) คือการกำหนดเกณฑ์ในการแสดงพฤติกรรมหนึ่งด้วยตนเอง ซึ่งการตั้งเป้าหมายของพฤติกรรม เช่น “ฉันจะอ่านหนังสือให้ได้ 20 หน้าก่อนเข้านอน” หรือ “ฉันจะทำการบ้านให้เสร็จในคืนนี้” เป็นต้น แต่เป้าหมายที่ตั้งนั้น ต้องเป็นเป้าหมายที่เป็นจริงและสามารถทำได้ เพราะถ้าไม่สามารถทำได้เกิดความผิดหวัง และก่อให้เกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้

(2) การสังเกตตนเอง (Self Monitoring) เป็นกระบวนการที่บุคคลสังเกตหรือจำแนกลักษณะของพฤติกรรมของตนเอง พิจารณาว่าตนได้ทำพฤติกรรมตามเป้าหมายแล้วหรือยัง เพราะถ้าบุคคลรับรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นกับตนเอง จะเกิดความคิดที่จะเปลี่ยนแปลงหรือมีการตั้งเป้าหมายที่เหมาะสมที่จะกระทำพฤติกรรม และเพื่อที่บุคคลจะได้ทราบว่าตนเองได้ทำตามความคาดหวังไว้แล้วหรือยัง ถ้ายังจะได้พยายามไปสู่เป้าหมายนั้น การสังเกตตนเองจึงเป็นสื่อกระตุ้นให้เกิด ให้การประเมินตนเอง และมีการเสริมแรงตนเองตามมา (Wilson and O-Leary.1980:226) ซึ่งการกระทำเช่นนี้เท่ากับบุคคลได้เกิดการควบคุมตนเองแล้ว

(3) การประเมินตนเอง (Self Evaluation) หมายถึงการที่บุคคลตัดสินพฤติกรรมของตนโดยการประเมินคุณค่าของ พฤติกรรมจากข้อมูลที่ได้รับจากการสังเกตตนเอง ซึ่งทำให้เขาได้พิจารณาถึงพฤติกรรมที่กำลังทำอย่างถี่ถ้วน (Wilson and O-Leary.1980:224) การประเมินตนเองมีความสำคัญในกระบวนการควบคุมตนเอง เนื่องจากการประเมินตนเองอาจก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาหลาย ๆ ครั้ง พบว่าการประเมินตนเองจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ ขึ้นอยู่กับว่าการประเมินตนเองนั้นเกิดจากแรงจูงใจภายในของผู้ประเมินเอง หรือเกิดจากผู้อื่นให้คำชี้แนะ ถ้าเกิดจากแรงจูงใจของผู้ประเมินเองก็จะให้ผลที่ดีกว่าจากคำแนะนำของผู้อื่น

(4) การเสริมแรง (Self Reinforcement) คือการจัดผลกรรมที่เป็นแรงเสริมให้แก่พฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้วยตนเอง เพื่อให้พฤติกรรมนั้นเพิ่มขึ้น การเสริมแรงตนเองมักเกิดร่วมกับการตั้งเป้าหมาย คือมีการตั้งเป้าหมายหรือกำหนดเกณฑ์เสียก่อนแล้วจึงมีการเสริมแรงตาม

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาการควบคุมตนเอง เป็นผลจากการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งสามารถปลูกฝังได้ตั้งแต่วัยเด็ก สำหรับวิธีการฝึกควบคุมตนเองนั้นเป็นสิ่งที่ต้องใช้ความพยายาม และใช้เวลา แต่เป็นสิ่งที่บุคคลสามารถพัฒนาได้ (Wilson and O-Leary.1980:214)

2.1.7 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

เคย์ (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉนิก.2520 :19;อ้างอิงจาก Kay.1975) ได้ให้ความสำคัญอย่างยิ่งเกี่ยวกับฐานะทางเศรษฐกิจ และสังคมครอบครัว โดยเห็นว่า

ฐานะทางเศรษฐกิจจะเป็นตัวเพิ่มหรือลดความเร็วของพัฒนาการทางบุคลิกภาพทางจริยธรรมของบุคคลได้ และนักสังคมวิทยา พบว่า บุคคลที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำและปานกลางมีค่านิยมเกี่ยวกับความซื่อสัตย์แตกต่างกัน เช่น การเก็บของตกได้แล้วคืนให้เจ้าของนั้นเป็นความดีควรสรรเสริญในสังคมของบุคคลฐานะปานกลางและสูง แต่เป็นสิ่งที่โง่เขลาและไม่ควรทำอย่างยิ่งในสังคมของคนระดับต่ำ

โสภา ชูพิชัยกุล (2529:108) กล่าวว่า สาเหตุที่ฐานะทางเศรษฐกิจมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพจิตนี้ อาจเป็นเพราะฐานะทางเศรษฐกิจดีย่อมหมายถึงการมีความรู้สึกมั่นคงในตัวเอง จึงทำให้ความกดดันน้อย บุคคลไม่ต้องทนทุกข์อยู่กับภาวะตึงเครียด หรือมีข้อขัดแย้งในใจมากมายนัก

2.1.8 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

บิดามารดานับเป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับตัวเด็กนักเรียนมากที่สุด และเป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือแก่บุตรของตน ดังจะเห็นจากการศึกษาของนักวิจัยหลายท่าน

วิศิษฐ์ นาคำปา (2521:70-71) ได้ศึกษาวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดามีการศึกษาแตกต่างกัน โอกาสเรียนต่อก็จะแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีบิดามารดามีการศึกษาสูงกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 มีโอกาสเรียนต่อมากกว่านักเรียนที่บิดามารดาจบต่ำกว่าชั้นประถมศึกษาปีที่

7

เพ็ญศรี จินดาศักดิ์ (2535:93-94) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดา ของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการเลือกอาชีพของนักเรียน ทั้งนี้ เนื่องจากผู้ปกครองร้อยละ 74.0 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาเท่านั้น

จากการศึกษาผลงานวิจัยดังกล่าวสรุปว่า ระดับการศึกษาบิดามารดาส่วนใหญ่จะสัมพันธ์กับการเลือกศึกษาต่อของบุตร ซึ่งผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำส่วนใหญ่จะไม่ต้องการให้บุตรหลานเรียนหนังสือ ถึงแม้ว่าการศึกษาเป็นสิ่งที่จำเป็นก็ตาม และบางครั้งก็ไม่เห็นความสำคัญของการศึกษาต่อมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่จะส่งเสริมให้เรียนต่อทางสายอาชีพ เพื่อจบออกมาแล้วจะได้ช่วยเหลือครอบครัวได้อย่างรวดเร็ว ยกเว้นผลงานวิจัยของ เพ็ญศรี จินดาศักดิ์ พบว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดาของนักเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับการเลือกอาชีพของนักเรียนทั้งนี้เนื่องจากผู้ปกครองส่วนใหญ่จะจบการศึกษาระดับประถมศึกษาเท่านั้น

2.1.9 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

วาสนา พิทักษ์สาธิต (ประกายทิพย์ พิชัย. 2539:24-25; อ้างอิงจาก วาสนา พิทักษ์สาธิต. 2527)

(1) องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ซึ่งได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา หรือผู้ปกครองของเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างญาติผู้ใหญ่กับเด็ก ระหว่างพี่น้องกับเด็กและสภาพทั่วไปของครอบครัว

(2) องค์ประกอบด้านฐานะเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ได้แก่ รายรับ รายจ่ายของครอบครัว ภาระของผู้ปกครอง การเงินของนักเรียนที่จะใช้จ่ายในเรื่องการศึกษาและส่วนตัวและความจำเป็นที่ต้องขอความช่วยเหลือทางการเงินทางผู้อื่น

(3) องค์ประกอบด้านที่อยู่อาศัย ได้แก่ สภาพของบ้าน ที่ตั้งของบ้าน สิ่งแวดล้อมในบริเวณบ้าน ตลอดจนอาชีพ ขนบธรรมเนียมประเพณีและความเป็นอยู่ของคนในชุมชนเดียวกัน

กุหลาบ รัตนจักรธรรม และคนอื่นๆ (2541 :13-15) ได้สรุปแนวคิดของสัมพันธภาพในครอบครัวไว้ว่า ครอบครัวที่มีสัมพันธภาพที่ดีจะต้องมีพฤติกรรมที่แสดงความรัก และความผูกพันกันในลักษณะดังต่อไปนี้

(1) ต้องเอาใจใส่ดูแลและเอื้ออาทรต่อกัน หมายถึง การดูแลสุขภาพของกันและกัน อาหารการกิน การเล่าเรียนของบุตร ความทุกข์และความสุขที่ต้องการระบาย เป็นต้น

(2) ต้องรู้จักคนที่เรารัก สำหรับบุตร บิดา มารดา ก็ต้องเข้าใจและมีความรู้เกี่ยวกับบุตร อุปนิสัยบุตร จุดเด่นจุดด้อยเป็นอย่างไร

(3) ต้องเคารพซึ่งกันและกัน หมายถึง การเคารพที่มาจากใจซึ่งมีพฤติกรรมการแสดงออกหลายอย่าง เช่น การรับฟัง การเกรงใจกัน การเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่างกัน เป็นต้น

(4) ต้องมีความรับผิดชอบ หมายถึง การยอมรับความผิดหรือความชอบ

(5) ต้องมีความไว้วางใจกัน ควรมีต่อกันทั้งทางกายและใจ

(6) ต้องให้กำลังใจกันและกัน อาจเป็นคำพูดหรือท่าทางที่ให้การสนับสนุน

(7) ต้องให้อภัยกันและกัน

(8) ต้องรู้จักสื่อสารกันในครอบครัว ควรใช้ปิยะวาจา ระหว่างบิดามารดาและบุตร

(9) ต้องมีการปรับตัวตามภาวะที่เปลี่ยนแปลงของบุคคลในครอบครัว

(10) ต้องใช้เวลาด้วยกันอย่างมีคุณค่าและคุณภาพ มีกิจกรรมร่วมกัน ช่วยกันแก้ปัญหาต่างๆ ที่มี

(11) ต้องรู้จักภาระหน้าที่ในครอบครัวและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การอยู่ด้วยกัน

ทุกคนต้องมีบทบาทหน้าที่ที่ต่อตัวเองและต่อสมาชิกในครอบครัว

(12) มีความใกล้ชิดสัมผัส เช่น การโอบกอดกันบ้างเป็นการแสดงความรัก
ความ

อบอุ่นที่มีต่อกันในครอบครัว

เท็อน ทองแก้ว (2539:40) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมในครอบครัวมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้
เกือบที่จะอยู่ในระดับเดียวกันกับความถนัดทางการเรียนของนักเรียน การสอนและบรรยากาศในชั้น
เรียน สภาพแวดล้อมดังกล่าวประกอบไปด้วยสภาพแวดล้อมทางบ้านหรือการสนับสนุนจากผู้ปกครอง
ต่อการศึกษา สิ่งที่ได้รับจากการสนับสนุนต่อการศึกษาจากทางบ้านจะช่วยปรับปรุงคุณลักษณะทาง
วิชาการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนและลดการขาดเรียนและการออกจากการเรียนกลางคัน

กันยา สุวรรณแสง (2544:99) กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมทางบ้านมีอิทธิพลมากทั้งด้านการ
อบรม การควบคุมดูแลเอาใจใส่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว จำนวนสมาชิกในครอบครัว ลำดับ
การเกิด การตั้งจุดมุ่งหวังของบิดามารดา ซึ่งความคาดหวังของบิดามารดา ที่สูงเกินไปจะมีผลทำให้
ผู้เรียนเกิดความคับข้องใจได้

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมในครอบครัว การสนับสนุนต่อการศึกษา
ของผู้ปกครอง มีอิทธิพลต่อความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของผู้เรียน

2.1.10 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

2.1.10.1 ความหมายของความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง หมายถึง
การรับรู้ข้อมูลที่นักเรียนได้รับเกี่ยวกับรายละเอียดในเรื่องของการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ได้แก่ ความรู้ในเรื่องของ แบบทดสอบ วันเวลา สถานที่ในการสอบ ข้อมูล
คะแนนของแต่ละคน และมหาวิทยาลัยกำหนดรวมทั้งค่าน้ำหนักคะแนนที่ได้จากผลการเรียน GPAX และ
ผลการเรียนรู้จากกลุ่มสาระการเรียนรู้ GPA ที่ทางสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา กำหนดซึ่ง
นักเรียนจะได้รับข้อมูลข่าวสาร ได้หลากหลายทาง เช่น หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต คู่มือการสมัครสอบ
รวมทั้งบริการแนะแนวการศึกษาต่อของโรงเรียน เป็นต้น

2.1.10.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการให้บริการการแนะแนวในเรื่องความเข้าใจในระบบการ
รับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

งานบริการแนะแนวการศึกษาต่อในโรงเรียนก็เป็นแหล่งสำคัญในการให้ข้อมูลความรู้
เกี่ยวกับการความเข้าใจในระบบการรับเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา รวมทั้งได้มีการเตรียมความ

พร้อมให้กับนักเรียนเพื่อเตรียมตัวสำหรับการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ซึ่งขอบข่ายของบริการแนะแนวการศึกษาต่อมีดังนี้

การสอบเอนทรานซ์ มีให้นักเรียนเท่านั้นที่ต้องเรียนหนัก เตรียมตัวอย่างหนัก แต่ครูแนะแนวก็ต้องทุ่มเทมากกว่ากันหลายเท่าตัว เพื่อเตรียมความพร้อมให้นักเรียน ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญเพราะเตรียมตัวดีย่อมมีชัยไปกว่าครึ่ง (ไทยโพสต์. 2542:13)

ผลการเปลี่ยนแปลงเป็นเอนทรานซ์ระบบใหม่นี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่โรงเรียนและครูจะต้องปรับปรุงระบบการแนะแนวใหม่ ผู้บริหารจะต้องให้ความสำคัญกับบุคลากร อุปกรณ์ ตลอดจนการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน และควบคุมการให้เกรดของครูผู้สอนไม่ให้เพ้อเจ้อเกินไป เพราะอาจกลายเป็นสิ่งที่วิพากษ์วิจารณ์ของสังคมไปในทางลบได้ การให้ความสำคัญของกิจกรรมแนะแนวแก่เด็กได้เป็นอย่างดี (“ครูกับการเอนทรานซ์ระบบใหม่” สสวท. 2539:39) ซึ่งจากการสำรวจแนวรบเจาะกลยุทธ์โรงเรียนดังในบทความของหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ พบว่าแต่ละโรงเรียนมีการให้บริการทางการศึกษาต่อที่แตกต่างกันไป ดังนี้

มอริกา อธิปัญญา (ไทยโพสต์ .2542:13) หัวหน้างานแนะแนวของโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษานานาชาติชื่อดังที่มีจำนวนนักเรียนเอนทรานซ์ติดในระดับหัวแถวของประเทศ กล่าวว่า ที่เตรียมอุดมต้องมีชั่วโมงแนะแนวสัปดาห์ละ 1 ครั้ง แล้วเตรียมมาตั้งแต่สมัยนักเรียนอยู่ ม.4 เพื่อให้เด็กได้รู้จักตนเอง คุุความถนัด ความสนใจ และบุคลิกภาพ พร้อมทั้งให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถาบันต่างๆ เพื่อให้ นักเรียนได้ตัดสินใจซึ่งเป็นกิจกรรมต่อเนื่องปฏิบัติมาอย่างสม่ำเสมอ และเตรียมความพร้อมในเด็กตลอด 3 ปี

ส่วนการรองรับระบบเอนทรานซ์ใหม่นั้น จะเน้นเพื่อเตรียมความพร้อมด้านจิตใจมากกว่า เพราะความไม่แน่นอนของระบบ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง ฝ่ายแนะแนวต้องทันสมัย จะต้องช่วยปรับจิตใจของนักเรียนให้พร้อมกับระบบนี้ โดยพูดคุยและสร้างความเข้าใจกับนักเรียน

ผ่องจิต เถนจิต (ไทยโพสต์ .2542:13) หัวหน้างานแนะแนวโรงเรียนสวนกุหลาบ ได้เล่าถึงการเตรียมตัวให้นักเรียนว่า ตลอดเวลาจะมีการประสานงานกับทบวงมหาวิทยาลัย เพื่อขอข้อมูล ซึ่ง จะสร้างความเข้าใจเรื่องระบบใหม่ และช่วยอำนวยความสะดวกให้กับนักเรียน เช่น การสมัครสอบ

ส่วนการแนะแนว ได้เตรียมการมาตั้งแต่ชั้น ม.4 โดยให้ความรู้เรื่องสอบ การสำรวจตัวเอง ให้รู้จักตัวเองก่อน และให้เด็กเตรียมการเรื่องคะแนนสะสมเฉลี่ย (จีพีเอ) 10% ก่อน เพราะช่วงนี้เด็กจะยังไม่คิดถึงเรื่องการสอบเอนทรานซ์ จึงต้องเน้นไปที่การสำรวจและให้รู้จักตนเองก่อน เมื่อถึง ม. 6 ก็จะให้ ข้อมูลเรื่องสถาบันต่างๆ นอกจากนี้จะเชิญวิทยากรและศิษย์เก่ามาพูด เช่นอย่างที่ผ่านมา ก็จัดบรรยาย เรื่อง “เรียนในโรงเรียนอย่างไร จึงจะเข้ามหาวิทยาลัยอย่างมีความสุข” โดยจัดหลังเลิกเรียน ส่วนมากจะเป็นศิษย์เก่ารุ่นพี่ ที่จะให้ความรู้แก่รุ่นน้อง เรื่องการเรียน และบรรยากาศในสถาบัน

เมื่อมีการนำระบบเอนทรานซ์แบบใหม่มาใช้ ก็ไม่ทำให้บรรยากาศการเรียนเปลี่ยนไปมากเพราะเด็ก ๆ จะตั้งใจเรียนกันอยู่แล้วทั้งที่โรงเรียนและที่เรียนกวดวิชา แต่จะเริ่มมีความกังวลเรื่องค่าฟิอาร์มากขึ้น เพราะไม่อยากอยู่ในตำแหน่งรั้งท้าย ซึ่งอาจารย์ก็ได้แนะแนวกันไปว่า ฟิอาร์ก็เป็นผลมาจากจีพีเอ หากค่า จีพีเอ ต่ำ ก็จะได้ ฟิอาร์ ต่ำไปด้วย

จุฑารส ตันวงศ์วาล (ไทยโพสต์ .2542:13) หัวหน้างานแนะแนวของโรงเรียนศึกษานารี ย่านฝั่งธนบุรี กล่าวว่า สำหรับปีนี้ เน้นให้ความรู้เรื่อง เอนทรานซ์ระบบใหม่แบบเข้มข้น โดยแนะแนวกันมาตั้งแต่ ม. ต้น ถ้าต้องการจะเอนทรานซ์ อีกทั้งจะต้องทำคะแนนให้ดีที่สุด เพราะเกรดเฉลี่ยไม่ถึง 2.00 ก็ไม่สามารถเรียนต่อ ม.ปลายที่โรงเรียนได้เช่นกัน

สำหรับคำแนะนำที่ให้กับก็คือ นักเรียนที่เรียนม.4 ให้เรียนให้เก่งทุกวิชา พยายามให้ได้เกรด 4 ทุกตัว จะได้นำคะแนนไปเป็นค่า จีพีเอ นอกจากนี้ยังนำแนวข้อสอบ 10 ปีมาให้นักเรียนทบทวนเอง ทำให้เด็กได้เห็นและจับจุดข้อสอบได้ถูกต้อง และเมื่อรู้แนวเอนทรานซ์เช่นนี้ เด็กก็จะรู้ว่าจะต้องอ่านเพิ่มหรือเน้นบทเรียนที่จุดใดบ้าง จะทำให้เกิดความจำ ความใส่ใจเพิ่มขึ้น ซึ่งจะเกิดประโยชน์ 2 ด้าน คือ หากตั้งใจเรียนในห้อง ก็จะได้คะแนน จีพีเอ และคะแนนสอบเอนทรานซ์ด้วย

ส่วนการเปลี่ยนแปลง เพื่อรองรับเอนทรานซ์ระบบใหม่ ทางโรงเรียนจะช่วยเหลือนักเรียนหาอาจารย์เก่ง ๆ มาสอนกวดวิชาในโรงเรียนตัวให้ในวิชาหลัก โดยนักเรียนไม่เสียค่าใช้จ่าย ซึ่งจะสร้างพื้นฐานตั้งแต่ ม.4 – ม.6 เทอม 1 แต่เรื่องการกวดวิชานั้น ก็ได้อธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่า หากเตรียมตัวแค่เฉพาะสอบเอนทรานซ์ให้ได้แล้ว เข้าไปก็ไม่สามารถเรียนต่อได้ เพราะพื้นฐานไม่แน่นการเรียนกวดวิชาเป็นค่านิยม ซึ่งจริงๆ แล้วต้องขยันทบทวนและอ่านหนังสือ ถึงจะเป็นจุดสำคัญ

สำหรับการให้บริการแนะแนวด้านการศึกษาในต่างประเทศจะมีวิธีการให้บริการแตกต่างกัน ดังนี้ (อภิชาติ เศรษฐวิชัยกิจการ.2537:36-37)

ประเทศสิงคโปร์ มีครูแนะแนว 2 คนประจำโรงเรียนแต่ละแห่ง ซึ่งได้ผ่านการอบรมด้านการแนะแนวจากกระทรวงศึกษาธิการเท่านั้น และมีโครงการหรือกิจกรรมที่จัดทำขึ้นในการแนะแนวในโรงเรียน เช่น การบรรยายแนะแนวอาชีพ การทัศนศึกษา การจัดนิทรรศการ การให้คำปรึกษา เป็นต้น ส่วนวัสดุและอุปกรณ์แนะแนวที่โรงเรียนจัดให้ ได้แก่ ห้องสมุดอาชีพ ป้ายสนทนา เป็นต้น

ประเทศมาเลเซีย โรงเรียนระดับประถมศึกษาไม่มีครูแนะแนวโดยเฉพาะ ครูประจำชั้นทำหน้าที่เป็นครูแนะแนว แต่โรงเรียนระดับมัธยมศึกษามีครูแนะแนวดำเนินกิจกรรมแนะแนวต่างๆ มากมาย ซึ่งบทบาทที่เด่นชัดของครูแนะแนว ได้แก่ แนะนำนักเรียนให้ตัดสินใจเลือกวิชาเรียน แนะนำให้นักเรียนเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียน และแนะนำนักเรียนในการตัดสินใจเลือกทางประกอบอาชีพโดยจัดให้มีกิจกรรมต่างๆ มาพูดคุยกับนักเรียน เป็นต้น(กิ่งกาญจน์ เหล่ารักวงศ์. 2545:42)

ประเทศญี่ปุ่น กระทรวงศึกษาธิการได้วางเงื่อนไขของการแนะแนวไว้ดังนี้
(เริงชัย หมิ่นชนะ.2535:12)

1.โรงเรียนมัธยมจะต้องจัดให้มีบริการแนะแนวและบริการให้คำปรึกษาแก่บุคคลตั้งแต่กรรมการจนกระทั่งผู้ที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย โรงเรียนมัธยมศึกษาจะต้องมีหน้าที่จัดบริการแนะแนวแก่ผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา และผู้ที่กำลังจะจบการศึกษาจากโรงเรียนไปมีครอบครัว

2.โรงเรียนจะต้องจัดให้มีเวลาโฮมรูมและกิจกรรมแนะแนวแบบกลุ่ม ซึ่งในการจัดบริการแนะแนวทางการศึกษาและอาชีพที่โรงเรียนมัธยมศึกษาจัดขึ้นนั้น มีวัตถุประสงค์ที่เหมือนกัน คือ จะต้องเน้นไปที่ลักษณะของแต่ละอาชีพในท้องถิ่นที่นำเอาหลักสูตรไปใช้

การให้บริการแนะแนวการศึกษาต่อ ก็มีผลสำคัญที่จะทำให้ให้นักเรียนมีโอกาสเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาได้มากขึ้นเพราะครูแนะแนวจะมีการให้ข้อแนะนำและให้ข้อมูลแก่เด็กในการตัดสินใจเลือกคณะ และเลือกมหาวิทยาลัยโดยเรียงลำดับคะแนนได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับความสามารถของตัวนักเรียนเอง ซึ่งแต่ละโรงเรียนก็จะมีเทคนิคและวิธีการในการให้บริการแนะแนวการศึกษาแตกต่างกันไป

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรอิสระที่ใช้ในการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง (Admissions)

2.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเพศ

2.2.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มังคส์ (Nurmi. 1991 :21; citing Momks.1968) ศึกษาการมองอนาคตของนักศึกษาชาวต่างชาติ จำนวน 1,424 คน ที่มีอายุระหว่าง 14 – 21 ปี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมีความสนใจในเรื่องการเรียน การประกอบอาชีพ และอนาคตของครอบครัวที่อาศัยอยู่มาก โดยเด็กชายสนใจในเรื่องการเรียนและการประกอบอาชีพมาก ในขณะที่เด็กหญิงสนใจเกี่ยวกับอนาคตของครอบครัวและการแต่งงานมาก และเด็กชายยังมีความสนใจเกี่ยวกับนโยบายและความเปลี่ยนแปลงทางสังคมอีกด้วย

ไรท์และรอสต์ (Nurmi.1991 :26; citing Wright & Rauste. 1977) ได้ศึกษาเกี่ยวกับอนาคตของวัยรุ่นชาวฟินแลนด์ จำนวน 209 คน คนที่มีอายุระหว่าง 17 – 18 ปี ผลการศึกษาพบว่า เด็กชายสนใจในอนาคตยาวไกลกว่าเด็กหญิง และเด็กหญิงสนใจในเรื่องการเรียนและการประกอบอาชีพมากเมื่อเปรียบเทียบกับเด็กชาย

คาร์ตรอน และเลวี (Nurmi. 1991:18; citing Cartron Guerin & Levy.1980) ได้ศึกษาการมองอนาคตด้านครอบครัวและอาชีพของวัยรุ่นชาวฝรั่งเศส จำนวน 80 คน ที่มีอายุระหว่าง 12 – 15 ปี ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นที่มีอายุมากกว่ามีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อย วัยรุ่นชายมีการวางแผนอนาคตยาวไกลกว่าวัยรุ่นหญิง วัยรุ่นที่มีอายุมากกว่าให้ความสำคัญ กับอนาคตของครอบครัวมากกว่าวัยรุ่นที่มีอายุน้อยกว่า และวัยรุ่นหญิงให้ความสำคัญกับอนาคตของครอบครัวมากกว่าวัยรุ่นชาย

เมฮาน (จุฑามาศ ต้นศิริตันโอภาส.2547:20 ; อ้างอิงมาจาก Mehan.1972) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวางแผนการศึกษาต่อและการวางแผนการประกอบอาชีพของนักเรียนที่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในรัฐแอริโซนา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ที่วางแผนการศึกษาต่อเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง เช่นเดียวกับโทมัส และอเล็กซานเดอร์ (Thomas and Alexader.1979:138-154) พบว่า เพศชายมีโอกาสได้เรียนมากกว่าเพศหญิงในอัตราส่วน 41.4 และ 31.8 นอกจากนี้ความแตกต่างกันของแรงจูงใจของนักเรียน รวมทั้งความมุ่งมั่นในการเรียน สถานะครอบครัว มีอิทธิพลต่อการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาด้วย

2.2.1.2 งานวิจัยในประเทศ

พรพิมล เจียมนาครินทร์ (2539: 122) กล่าวว่าเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น วัยรุ่นชายและหญิงเริ่มมีความสนใจในอาชีพและเริ่มวางแผนเกี่ยวกับอาชีพในอนาคต วัยรุ่นหญิงจะวางแผนเกี่ยวกับอาชีพน้อยกว่าวัยรุ่นชาย

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 110-112) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี จำนวน 1,370 คน พบว่า ตัวแปรเพศหญิง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน การใช้เวลาในการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียนและความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์กับการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ระดับ.05 ขนาดของโรงเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและตัวแปรที่ส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ การใช้เวลาในการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน เพศหญิง ทักษะคิดต่อการเรียน ตามลำดับ โดยเรียงจากตัวแปรที่ส่งผลมากที่สุดไปยังน้อยที่สุด

สุกัญญา แยมยิ้ม (2541:63-65) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพฯ โดยศึกษานักเรียนจำนวน 205 คน พบว่าตัวแปรด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับความตั้งใจเรียนของนักเรียนโดยบุคลิกภาพ ทักษะคิดต่อการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมี

ความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ส่วนตัวแปรเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับความตั้งใจเรียนของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยนักเรียนเพศหญิงมีความตั้งใจเรียนอยู่ในระดับสูง ส่วนนักเรียนเพศชายมีความตั้งใจเรียนอยู่ในระดับต่ำ

จากการศึกษาส่วนใหญ่พบว่าเพศหญิงและเพศชายมีความวิตกกังวลที่แตกต่างกันและโดยพบว่าเพศหญิงจะมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย (ฐิติชัย ปรีชา. 2544:33) และพบว่าเพศหญิงจะเป็นโรควิตกกังวลมากกว่าเพศชายถึงเท่าตัวดังเช่น ที่ กุลสิริ ไคว์สุวรรณ (2543:บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความวิตกกังวลในการรับเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย พบว่าเพศหญิงจะมีความวิตกกังวลมากกว่าเพศชาย ซึ่งสอดคล้องกับนิดา พงษ์พานานาญเวช (2535:บทคัดย่อ) ศึกษาความวิตกกังวลในการศึกษาต่อและการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6 พบว่านักเรียนหญิงจะมีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชาย , วัลลภ กันทรทรัพย์ (2513:111) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนระดับความปรารถนาในการสอนและความวิตกกังวลในการเรียนกับผลสำเร็จในการเรียน พบว่านักศึกษาหญิงมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลมากกว่านักศึกษาชาย, สุเทพ สันติวรานนท์ (2536:85-86) ได้ศึกษาสภาพความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เขตการศึกษา 2 พบว่าในด้านการเรียน นักเรียนหญิงจะมีความวิตกกังวลแต่ละด้านสูงกว่านักเรียนชาย

2.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

สแกนเนลล์(วิเชียร เกตุสิงห์. 2522: 31; อ้างอิงจาก Sagannall.1945) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการเรียนในวิทยาลัยการเรียน ในระดับประถมและมัธยม โดยใช้นักศึกษา มหาวิทยาลัยในมลรัฐไอโอวา จำนวน 3,202 คน ในระหว่างปี 1945-1953 เป็นกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าผลเรียนตั้งแต่ชั้นประถมปีที่สี่ (เกรดสี่) จนถึงเกรด 12 มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนในวิทยาลัย ($R = .45$ ถึง $.63$) โดยพบว่าตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด ได้แก่ผลการเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา คือ ได้ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยในโรงเรียนมัธยมกับเกรดเฉลี่ยกับเกรดเฉลี่ยปีที่หนึ่งและเกรดเฉลี่ยปีในวิทยาลัยเท่ากับ.67และ .59 ตามลำดับ

สตอดท์ (จิราภรณ์ กุลสิทธิ.2541:32;อ้างอิงจาก Staudt,1995.) ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ลักษณะรายวิชา ลักษณะของนักเรียนและการรับรู้ความสามารถของตนเอง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรดที่ 11 จำนวน 248 คน ที่ศึกษาในระดับสูงและชั้นทั่วไป โดยนักเรียนตอบแบบสอบถามกลวิธีในการเรียนวิชาเคมี ภาษาอังกฤษ และวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนในชั้นสูงจะใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียนมากกว่านักเรียนที่เรียนชั้นทั่วไป การเลือกกลวิธีในระดับสูง

มีสหสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนในชั้นสูง และกลุ่มนักเรียนที่เรียนในชั้นต่ำไปพบว่า การใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียน 9 ชนิดมีสหสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษและเคมี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และนักเรียนหญิงใช้กลวิธีการกำกับตนเองในการเรียนมากกว่านักเรียนชายและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

บิคคาร์ เจมส์และอิงวาร์ (ปฐมาธิดา นาใจคง.2544:41;อ้างอิงจาก Bikkar,James and Ingvar,1993) ทำการวิจัยเรื่อง"บทบาทของการรับรู้ความสามารถของตนเองที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์" เพื่อศึกษาอิทธิพลของการรับรู้ความสามารถของตนเอง ที่สนใจต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 225 คน ที่เรียนในวิชาพีชคณิต กลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ 3 แบบวัด แบบวัดทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ 2 และแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองในวิชาคณิตศาสตร์ทั้ง 3 แบบวัดจะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์(r) อยู่ระหว่าง0.24 -0.40 ($p<.05$) และทัศนคติทั้ง 2 แบบวัดมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ มีค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)อยู่ระหว่าง 0. 03 – 0.39 ($p<.05$)

จอห์นตัน (อดิเทพ ศรีสุภาภักษ์.2545:32;อ้างอิงจาก Johnston.1975.) ได้ศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความมุ่งหวังทางการศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาของประชากร 2 กลุ่ม คือ นักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลแลชาวเวอร์มอนต์ ที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป พบว่ารายได้ของครอบครัวเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลทางการเรียนมีผลโดยตรงต่อการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

2.2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

จันทร์เพ็ญ ธนาศุภกรกุล(2526 :65-68) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ ความคิดสร้างสรรค์ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 580 คน ผลปรากฏว่าเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ. 0.4149

สิริวรรณ อัสวกุล (2527 :70-73) ได้ศึกษาการรับรู้ความสามารถในการทำงานที่กำหนดของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน120 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มนักเรียนชาย กลุ่มนักเรียนหญิง ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และกลุ่มนักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ให้ทำงานเปลี่ยนตัวเลขเป็น

สัญลักษณ์แล้วให้คาดหวังว่า ตนสามารถทำงานที่กำหนดให้ได้ก็คะแนน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีการรับรู้ความสามารถในการทำงานที่กำหนดให้สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จำเนียร สังข์ทอง (2540:87-97) ศึกษาความต้องการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงสาขาวิชาช่างยนต์ สังกัดวิทยาลัยเทคนิค กลุ่มสถานศึกษาภาคใต้ กรมอาชีวศึกษา พบว่า ตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลหรือมีความสัมพันธ์กับความต้องการศึกษาต่อของนักศึกษา คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวแปรที่ไม่มีอิทธิพลหรือไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการศึกษาต่อของนักศึกษา ได้แก่ สถานภาพการอยู่รวมกันของผู้ปกครอง อาชีพของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง และรายได้ของผู้ปกครอง

พรทิพย์ คำชาย (2543 :75-77) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเลือกสาขาวิชาของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันราชภัฏราชชนครินทร์ ผลการศึกษาพบว่า การเลือกสาขาวิชาของ นักศึกษามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมในการทำงาน แต่ไม่พบความสัมพันธ์กับอาชีพของผู้ปกครอง รายได้ของครอบครัว

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีการรับรู้ความสามารถในการทำงานที่กำหนดให้สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

2.2.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซอง (Song.1971:2571-A) ได้ศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในทุกวิชาที่เรียนของกลุ่มนักเรียนเกษตรกรรมในเกาหลีใต้

เทอร์แมน และโอเดน (ประหยัดศรี เกื้อนศิริ.2536:48;อ้างอิงจาก Terman and Oden.1974. The Gifted Child Grow Up) ได้ศึกษาพบว่า ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ จะมีลักษณะต่อไปนี้เป็นคือ ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่มีความมานะพยายาม ไม่มีแรงจูงใจ ไม่มีความมุ่งมั่นไปสู่เป้าหมาย ไม่มีความมั่นคงทางอารมณ์ ส่วนผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีลักษณะที่ต้องการจะประสบความสำเร็จ มีแรงจูงใจสูง มีความพากเพียรและมีความสามารถในการปรับตัวทางสังคม

2.2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

อรพินท์ ชูชม (2522:25) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากสามโปรแกรม คือ โปรแกรมวิทย์ – คณิต โปรแกรมศิลป์ – ภาษา และโปรแกรมศิลป์ – คณิต ผลการศึกษาพบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการ

เรียน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโปรแกรมศิลป์ – ภาษา และโปรแกรมศิลป์ – คณิตได้

บุญชม ศรีสะอาด (2524:180-182) ได้ศึกษารูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า การที่นักเรียนแต่ละคนมีความตั้งใจเรียนต่างกัน สาเหตุหนึ่งมาจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนแตกต่างกัน นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะตั้งใจเรียนและประสบผลสำเร็จในการเรียน ซึ่งตรงกันข้ามกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำจะขาดความมั่นใจ ไม่ตั้งใจเรียน

วันชัย ดนัยตโมนุท (2536:82-84) ได้ศึกษาคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความมานะพยายามในการศึกษาเล่าเรียนในบรรลุผลไปได้ด้วยดีและมีความเพียรพยายามสูงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรลักษณะมุ่งอนาคต

2.2.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

มิสเชล และกิลลิแกน (อ้างสนา สารเชวตร. 2547:42 ;อ้างอิงจาก Mischell and Gilligan. 1964 :375-417) พบว่า

(1) ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตจะโก่งน้อย ถ้าเด็กประเภทนี้โก่งจะต้องใช้เวลาานานก่อนที่จะกระทำเช่นนั้น

(2) การวิจัยอาชญากรวัยรุ่น พบว่าเด็กเหล่านี้มีลักษณะมุ่งปัจจุบัน และจะไม่ยอมรอคอยรางวัลใหญ่และรอรับรางวัลเล็กที่จะได้ในทันที นอกจากนี้เด็กเหล่านี้ยังไม่สามารถชะลอการบำบัดความต้องการของตนเองได้

(3) ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดี และส่งผลต่อความเจริญของงานของตนเอง และประเทศชาติ ฉะนั้นลักษณะมุ่งอนาคตจึงเป็นลักษณะที่เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ

โรบินสัน (Robinson.1971:1225-B) ศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนเกรที่ไม่เคยถูกจำคุก กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กเกรที่เคยกระทำความผิด 2 ครั้ง หรือมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไปแต่ไม่เคยถูก

ห้องทางกฎหมาย 48 คน ผลการศึกษา พบว่าเด็กเกรจะมองอนาคตในระยะสั้นและมีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย นอกจากนี้ยังพบว่า ความวิตกกังวลไม่มีความสัมพันธ์กับลักษณะมุ่งอนาคต

ไรท์ (Wright.1975 :298) วิจัยพบว่า ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง คือ ผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย จึงเห็นได้ว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย และยังพบอีกว่าเยาวชนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำกว่าปกติ

แลมม ชมิทท์ และทอมส์ตอร์ฟฟ์ (อังสนา สารเชวตร. 2547 :2547;อ้างอิงจาก Lamm, Schmit and Trommsdoff.1976:317) ศึกษาเพศและชนชั้นที่มีผลต่อลักษณะมุ่งอนาคตของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นชั้นกลางกับชนชั้นต่ำที่เป็นเด็กหญิงและเด็กชาย กลุ่มละ 100 คน ที่มีอายุระหว่าง 14-16 ปี โดยวัดลักษณะมุ่งอนาคตด้านความหวัง ความกลัว จากคำบอกเล่าของเด็ก การตัดสินใจเกี่ยวกับระยะเวลาในการมองอนาคต การมองโลกในแง่ดี และแง่ร้าย พบว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นต่ำมองโลกในแง่ดีมากกว่าเด็กหญิงที่มาจากชนชั้นกลาง และเด็กชายที่มาจากชนชั้นต่ำได้แสดงความคาดหวัง และความกลัวในด้านอาชีพมาก และจะเพิ่มขึ้น ในอนาคตมากกว่าเด็กหญิงจากชนชั้นต่ำ

ซังค์ (Schunk.2000:93-104) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเพิ่มความเพียรและทักษะในการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำ โดยทฤษฎี และวิธีการศึกษาวิจัยของแบบดูราเป็นแบบในการดำเนินการวิจัย ซังค์ เชื่อว่าเด็กที่มีความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเองสูง จะใช้ความสามารถของตนเต็มที่ในการทำงาน ส่วนเด็กที่รับรู้ว่าตนเองมีความสามารถต่ำ จะพยายามเลี่ยงงานที่ต้องใช้ความสามารถของตนหรือจะทำงานอย่างไม่เต็มใจและเมื่อมีอุปสรรคใดๆ ก็จะไม่เผชิญกับงานนั้น การเพิ่มประสบการณ์เพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองจะเป็นการเพิ่มความเพียรและทักษะในการทำงานนั้น กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักเรียนอายุ 9 ถึง 11 ปี จำนวน 56 คน ก่อนและหลังการทดลอง ซังค์ จะวัดความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถในการหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ในการทดลอง ซังค์ ให้นักเรียนดูตัวแบบวิธีการคิดหาคำตอบจากโจทย์คณิตศาสตร์ตามขั้นตอนอย่างละเอียด จากนั้นให้ทำแบบฝึกหัดโดยมีผู้ช่วยวิจัยให้คำแนะนำเมื่อนักเรียนสงสัยเกี่ยวกับวิธีทำ และมีการแจ้งผลทำแบบฝึกหัดให้นักเรียนทราบ ผลปรากฏว่า 1 นักเรียนรับรู้ความสามารถของตนเพิ่มขึ้น และคาดหวังว่าตนจะสามารถทำได้ถูกต้องมากขึ้น และ 2 นักเรียนมีความพยายามในการทำงานมากขึ้น และทำงานได้ผลดีกว่าเดิม

2.2.4.2 งานวิจัยในประเทศ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉนิก (2520 :102 -109) ศึกษาจริยธรรมของเยาวชนไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล และนิสิตทั้งชายและหญิงในเขตกรุงเทพมหานคร และเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มัธยมศึกษาปีที่ 1,3,5 และมหาวิทยาลัยปีที่ 2 ซึ่งอายุระหว่าง 11-25 ปี และมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมทั้งสามระดับ จำนวน 1,400 คน พบว่า

(1) ลักษณะมุ่งอนาคตแปรปรวนไปตามลักษณะทางสังคม 3 ประการ คือ เพศ ชั้นเรียน และสถานที่เกิด โดยผู้หญิงมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าชาย ผู้ที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตสูงที่สุด ส่วนผู้ที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตต่ำที่สุด และผู้ตอบที่เกิดในกรุงเทพมหานครมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงกว่าผู้ตอบที่เกิดในต่างจังหวัด

(2) ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการอบรมเลี้ยงดู 3 แบบ คือผู้ที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก แบบใช้เหตุผลและแบบลงโทษทางจิตจะมีลักษณะมุ่งอนาคตสูง

(3) ลักษณะมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์ทางบวกกับระดับจริยธรรม

พนิดา ลินสุวรรณ (2527 : 61) ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตวิทยาลัทยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษา ศึกษาเรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม ด้วยการสอนโดยการใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย ผลการศึกษาพบว่านักเรียนโดยการสอนแบบบรรยาย และนักเรียนชายและหญิงที่เรียนโดยการใช้เทคนิคการพยากรณ์มีค่าเฉลี่ยของลักษณะมุ่งอนาคตไม่แตกต่างกัน

สมจิตต์ เพิ่มพูน (2532:89-90) ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษา โดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครู ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนที่เรียนโดยการใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน และลักษณะมุ่งอนาคตหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

จากการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นลักษณะหนึ่งของความเป็นพลเมืองดี ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคต คือผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย นอกจากนี้ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตยังเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าการใช้เทคนิคการพยากรณ์จะทำให้ลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนเพิ่มขึ้น

2.2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรการควบคุมตนเอง

2.2.5.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ลีธ และ บัวไมสเตอร์ (อพลอย เกษมสันต์ ณ อยุธยา.2546:50-53 ;อ้างอิงจาก Leith and Baumeister :1996) ศึกษาการควบคุมตนเอง กับนักศึกษา 129 คน ในชั้นเรียนวิชาจิตวิทยา ชั้นนำ มีการเก็บข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า อารมณ์ที่ไม่ดี เช่น เศร้า กังวล เครียดจะส่งผลกระทบทางลบต่อการควบคุมตนเอง

เพอร์รี่ (Perry.1998:100-103) ศึกษาการควบคุมตนเองในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยให้นักเรียนทำงานเขียนอาทิตย์ละ 1 ครั้ง และรวบรวมเก็บไว้เป็นแฟ้มสะสมงาน ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 6 เดือน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 2 จำนวน 35 คน และนักเรียนเกรด 3 จำนวน 59 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเกรด 2 และเกรด 3 ที่อยู่ในห้องเรียนที่มีการควบคุมตนเอง ในการเรียนสูง จะพัฒนาทักษะและทัศนคติที่เป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีการควบคุมตนเอง ในขณะที่นักเรียนที่อยู่ในห้องเรียนที่มีระดับการควบคุมตนเองในการเรียนต่ำ เมื่อเกิดอุปสรรค จะปรับทัศนคติและการกระทำที่เนื่องมาจากการปกป้องตนเอง และศึกษานี้ได้เน้นการจัดสภาพห้องเรียนและการจูงใจนักเรียนเพื่อเพิ่มการควบคุมตนเอง

พูสตีเนน (Puustinen.1998:120-123) ได้ใช้เทคนิคการควบคุมตนเอง (Self – Control) เพื่อลดพฤติกรรมขอความช่วยเหลือโดยไม่จำเป็นของนักเรียนเกรด 2 จำนวน 80 คน และนักเรียนเกรด 4 จำนวน 87 คนโดยฝึกให้นักเรียนมีการควบคุมตนเอง เพื่อควบคุมตนเองให้ตระหนักถึงความจำเป็นในการขอความช่วยเหลือ และพบว่าระดับของการควบคุมตนเองขึ้นอยู่กับอายุและผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

2.2.5.2 งานวิจัยในประเทศ

ปภาวดี แฉ่งศิริ (2527:60-63) ได้ทำการศึกษาผลการควบคุมตนเองต่อพฤติกรรมก่อนวันขึ้นเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 54 คนโดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมผู้วิจัยได้ฝึกเทคนิคการควบคุมตนเองให้นักเรียนกลุ่มทดลอง ซึ่งประกอบด้วยการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม การประเมินพฤติกรรมตนเอง และการเสริมแรงตนเอง เมื่อพฤติกรรมเป้าหมายตรงตามเกณฑ์เป้าหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยแบ่งระยะการทดลองออกเป็น 3 ระยะ คือระยะเก็บข้อมูลพื้นฐานระยะทดลอง และระยะติดตามผล ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีการควบคุมตนเองมีพฤติกรรมก่อนวันขึ้นเรียนลดลงมากกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม ทั้งระยะทดลองและระยะติดตามผล

อดิวัฒน์ พรหมสา (2533 :67-68) ได้ทำการศึกษาผลของการควบคุมตนเองที่มีต่อความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีคะแนนจากแบบวัดไอเอเออาร์ ต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 90 คนแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 3 กลุ่มคือ กลุ่ม

นักเรียนที่มีคะแนนจากแบบวัดไอเออาร์สูง กลาง และคะแนน โดยผู้วิจัยฝึกเทคนิคการควบคุมตนเองให้แก่เรียนทั้ง 3 กลุ่มด้วยการฝึกการตั้งเป้าหมาย การสังเกตและบันทึกพฤติกรรม การประเมินพฤติกรรมและการเสริมแรงตนเอง ผลการทดลองพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีคะแนนจากแบบวัดไอเออาร์สูงและต่ำ มีคะแนนความถูกต้องในการทำแบบฝึกหัดทั้งในระยะทดลองและระยะติดตามผลสูงกว่าระยะเส้นฐานและไม่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่มคะแนน และยังพบว่านักเรียนกลุ่มที่มีคะแนนจากแบบวัดไอเออาร์สูงมีคะแนนความถูกต้องของการทำแบบฝึกหัดสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่มีคะแนนต่ำ

วัฒนา เตชะโกมล (2540 :50-53) ศึกษาปัจจัยที่สามารถทำนายการควบคุมตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2541 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 800 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามสถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม แบบวัดการควบคุมตนเองในการเรียนแบบวัดการอบรมเลี้ยงดู แบบทดสอบเชาวน์ปัญญาสแตนด์ดาร์ดโปรเกรสซีฟแมทริซัล ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายการควบคุมตนเอง ในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตามลำดับความสำคัญ คือระดับผลการเรียน (GPA) การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย (PSDE) การอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย (PSAU) ระดับชั้นเรียน (CLASS) และความวิตกกังวล (ANX)

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าการควบคุมตนเอง ในการเรียนสูง จะพัฒนาทักษะและทัศนคติที่เป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีการควบคุมตนเองในขณะ ที่นักเรียนที่อยู่ในห้องเรียนที่มีระดับการควบคุมตนเองในการเรียนต่ำ เมื่อเกิดอุปสรรค จะปรับทัศนคติและการกระทำที่เนื่องมาจากการปกป้องตนเอง และการศึกษาได้เน้นการจัดสภาพห้องเรียนและการจูงใจนักเรียนเพื่อเพิ่มการควบคุมตนเอง

2.2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2.2.6.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

วอร์เนอร์ และคนอื่นๆ (เกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ.2544:49;อ้างอิงจาก Warner and others.1957) ได้ใช้แบบสอบถามวัดบุคลิกภาพ พบว่า พวกชนชั้นกลางจะเป็นคนที่มีความมั่นคงทางอารมณ์ เป็นตัวของตัวเอง ขณะที่พวกที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำมีแนวโน้มขาดความอบอุ่น หงุดหงิดง่ายและมีอาการทางประสาท พวกนี้มีความลำบากในการควบคุมอารมณ์ มีความวิตกกังวล ปรับตัวเข้าสังคมไม่ค่อยได้มากกว่าพวกชนชั้นกลางและชนชั้นสูง

แบลคเบอร์น (Blackburn.1985:4152A) ศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อความคาดหวังและความปรารถนาในการศึกษาและอาชีพของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีสุดท้าย กลุ่ม

ตัวอย่างจำนวน 428 คน พบว่า นักเรียนที่บิดามีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีความคาดหวังในการศึกษาและอาชีพของนักเรียนต่ำไปด้วย

2.2.6.2 งานวิจัยในประเทศ

วิวรรณ อามระดิษ (2522:26) ได้วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพฯ ในเรื่องความรับผิดชอบ ความซื่อสัตย์สุจริต ความมีระเบียบวินัย ความเสียสละ การประหยัด การออมทรัพย์ และการเคารพผู้อาวุโส พบว่านักเรียนที่มีบิดามารดาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จินตนา อินทรไทย (2523:48-49) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 300 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมแตกต่างกันมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 คือ นักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำที่สุด ส่วนนักเรียนที่มาจากครอบครัวที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมระดับกลาง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงที่สุด

ช่อทิพย์ ราศีเกรียงไกร (2523:68) ศึกษาความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร พบว่า กลุ่มของบิดาที่มีระดับรายได้ต่อเดือนสูงกว่าใหญ่มีแนวโน้มของความมุ่งหวังให้บุตรหญิงและบุตรชายมีอาชีพและวิชาชีพที่เกี่ยวข้องสูงกว่าความมุ่งหวังของบิดาที่มีระดับรายได้ต่อเดือนต่ำ ที่มีความมุ่งหวังให้บุตรมีอาชีพรับราชการและทำงานในสำนักงาน

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2531:160) ได้ศึกษาค่านิยมในการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 1 ปีการศึกษา 2530 จำนวน 1,500 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่บิดามารดามีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกัน มีคะแนนเฉลี่ยค่านิยมในการทำงานด้านความอิสระ และด้านผลตอบแทนทางเศรษฐกิจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่านักเรียนที่บิดามีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีความคาดหวังในการศึกษาและอาชีพของนักเรียนต่ำไปด้วย

2.2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

2.2.7.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เมเยอร์แบงค์ (เพ็ญศรี จินดาคักดี.2535:39;อ้างอิงจาก Marjoribank.1972:103-109) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง ความคาดหวังของผู้ปกครอง

สภาพแวดล้อม และระดับฐานะทางสังคม กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอายุ 11 ขวบ จำนวน 185 คน โดยใช้แบบทดสอบ Primary Mental Ability จากแบบสอบถามพบว่านักเรียนที่ผู้ปกครองให้การส่งเสริมการเล่าเรียน จะมีคะแนนจากแบบทดสอบ Primary Mental Ability ยังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย

บิตเวลด์ (ธารี วารีสงัด.2542:42;อ้างอิงจาก Bidweld.1976:7) ได้ระบุว่า สังคมอเมริกันฐานะทางสังคมของครอบครัวมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการศึกษาของบุตร นอกจากนั้นยังมีผู้วิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวนักเรียน แล้วได้ผลสอดคล้องกัน

แวง และคนอื่นๆ (สุธาสินี ใจเย็น. 2545 :37 ; อ้างอิงจาก Wang , Haertel, and Walberg.1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กนักเรียนเรียนดีโดยได้ใช้สังเคราะห์เนื้อหาคำแนะนำในการเรียนของคู่มือนักเรียน 179 บท รวบรวมผลการสังเคราะห์รายงานวิจัย 91 รายการ และสำรวจความคิดเห็นของนักวิจัยการศึกษา 61 คน ได้ข้อมูลที่น่าสนใจ 11,000 รายการที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กเรียนดี และได้้นำข้อมูลที่มีความสอดคล้องกันอย่างมาก 28 ตัวแปร และใช้ meta – analysis เพื่อสังเคราะห์ผลรวมของรายงานการวิจัยและข้อมูลผลที่ได้ออกมาจะเป็นค่าประมาณโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวแปร พบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านและการสนับสนุนของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการช่วยให้เด็กนักเรียนอยู่ในอันดับที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 58.4

2.2.7.2 งานวิจัยในประเทศ

พัชรี วรจรัสรังสี (2539:59) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการเรียนระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้น และนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) พบว่า ผู้ปกครองมีบทบาทในการส่งเสริมนักเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนต้นในด้านความกดดันและการกระตุ้นพัฒนาการทางสติปัญญาอยู่ในระดับปานกลางและอยู่ในระดับสูงในด้านการสนับสนุนทางจิตวิทยา ส่วนในด้านความช่วยเหลือและการแบ่งเวลาไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ ผู้ปกครองรายงานว่ามีบทบาทในการให้การช่วยเหลือระดับสูงแต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับความช่วยเหลือในระดับปานกลาง และผู้ปกครองรายงานว่าได้ส่งเสริมการเรียนของนักเรียนในด้านการแบ่งเวลาอยู่ในระดับปานกลาง แต่นักเรียนรับรู้ว่าได้รับการส่งเสริมในระดับต่ำ

สิริพร ดาวัน (2540:96) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการศึกษาพบว่า บรรยายาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวคือ ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาให้การดูแลเอาใจ

ใส่ พร้อมทั้งจะให้การสนับสนุนด้านการเรียน นักเรียนจะเกิดความอุ่นใจ และเห็นความสำคัญของการเรียน แต่ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ไม่สนใจทำให้นักเรียนรู้สึกว่าเหว่ ขาดความมานะพยายามในการเรียน

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541:116-117) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1.370 คน พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองที่มีความคาดหวังกับพฤติกรรมการเรียน ตั้งเป้าหมายไว้สำหรับนักเรียน และต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จ โดยทำ ความเข้าใจ สนใจในการเรียน มีเวลาในการดูแลเอาใจใส่ด้านการเรียน ให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ สนับสนุนส่งเสริม ซึ่งเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ดี

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนส่งเสริมต่อการศึกษาศึกษาของบิดามารดา ย่อมส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมในการเรียน และเป็นแรงกระตุ้นให้บุตรศิษย์เล่าเรียนจนประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างมาก

2.1.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

2.1.8.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โรบินเฟล (กิงกาญจน์ เหล่ารักษ์.2545:50;อ้างอิงจาก Robinfeld.1960.) ได้ประเมินผลการจัดบริการแนะแนวของโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐ นิวเจอร์ซีย์ พบว่า นักเรียนส่วนมากเห็นว่าการปฐมนิเทศเป็นสิ่งที่ให้ประโยชน์ การให้บริการให้คำปรึกษาเป็นบริการที่ดี และจากแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า พบว่า นักเรียนส่วนมากเห็นด้วยอย่างยิ่งในการประชุมปรึกษาหารือและมีความเห็นชอบด้วยปานกลางเกี่ยวกับการบริหารแนะแนวทั่วไป เช่น การเลือกวิชาเรียน การขาดความช่วยเหลือจากครูที่ปรึกษา การจัดบริการวางตัวบุคคล และการขอความช่วยเหลือจากครูประจำวิชา การจัดวันอาชีพ การจัดกิจกรรมโฮมรูม การปฐมนิเทศ โครงการทดสอบวิชาชีพที่จัดให้นักเรียน

โจนส์ (ภาระดี พันธุ์.2529:47;อ้างอิงจาก Jones.1980:4411A -4412-A) ได้สำรวจความต้องการโครงการแนะแนวของนักเรียนผู้ปกครอง และคณะกรรมการโรงเรียน ในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐบาลประจำท้องถิ่น โดยการใช้แบบสอบถามที่มีคำถามเกี่ยวกับความต้องการของนักเรียน 6 ประการ คือ ความต้องการทางการศึกษา ความต้องการทางอาชีพ ความต้องการทางสังคม ความต้องการทางด้านส่วนตัว ความต้องการทางวิชาการ ความต้องการเกี่ยวกับหน้าที่การงาน ซึ่งผลการสำรวจพบว่า นักเรียนมีความต้องการทางด้านอาชีพ และหน้าที่การงานมากที่สุด รองลงมา คือ ความต้องการทางสังคมส่วนตัว

2.1.8.2 งานวิจัยในประเทศ

ศนิ จันทรทองดี (2538 :67-72) ศึกษาทัศนคติที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และแบบรายบุคคลที่มีต่อการตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดนวลนรดิศ กรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลมีการตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาดีขึ้น ไม่แตกต่างกัน

พนม ลิ้มอารีย์และคณะ. (2540 :48) ได้ศึกษาความต้องการด้านเนื้อหาวิชากิจกรรมแนะแนวของนักเรียน ไม่ว่าจะเป็นนักเรียนชาย นักเรียนหญิง นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพเกษตรกรรม นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพค้าขาย นักเรียนที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพรับราชการ นักเรียนที่ผู้ปกครองจบการศึกษาระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษา ต่างก็มีความต้องการเนื้อหาในเรื่องการเตรียมตัวสอบปลายภาค และเรียนเก่งเรียนอย่างไร

สุภาวดี สอนกุล (พนม ลิ้มอารีย์และคณะ. 2540 :49; อ้างอิงจาก สุภาวดี สอนกุล. 2528) ได้ศึกษาความต้องการด้านเนื้อหาวิชากิจกรรมแนะแนวของครูแนะแนว และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ครูแนะแนวและนักเรียนมีความต้องการ การสอดคล้องกันที่จะให้จัดเนื้อหาวิชากิจกรรมแนะแนวในเรื่องแนวทางการศึกษาต่อตามแผนการเรียน การปรับปรุงตนเองในด้านการเรียนแนวทางประกอบอาชีพตามแผนการเรียน รายได้และโอกาสก้าวหน้าของแต่ละอาชีพ การฝึกฝนให้เป็นผู้ที่มีสุขภาพจิตดีและการจัดการแก้ไข การเอาชนะสถานการณ์ต่างๆ และปัญหาต่างๆ ได้อย่างฉลาดและมีสติ

จากงานวิจัยดังกล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่านักเรียนต้องการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเรียนที่ดี ข้อมูลการศึกษาต่อและรายละเอียดเกี่ยวกับข้อมูลในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง เพื่อสร้างความเข้าใจและเกิดความพร้อมสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองในการสอบ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ปีการศึกษา 2548 จำนวน 190 คน เป็นนักเรียนชาย 75 คน และนักเรียนหญิง 115 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ามี่ทั้งหมด 6 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา
ระบบกลาง แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน

ระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

ชุดที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชุดที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ชุดที่ 4 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง

ชุดที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

ชุดที่ 6 แบบทดสอบความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบ
กลาง

ชุดที่ 1 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปขอให้นักเรียน เมื่อนักเรียนอ่าน

ข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ
 - () ชาย
 - () หญิง
2. ระดับผลการเรียนเฉลี่ย
 - () 3.00 ขึ้นไป
 - () 2.00 – 2.99
 - () ต่ำกว่า 2.00
3. แผนการเรียน
 - () วิทย์ - คณิต
 - () ศิลป์ - คำนวณ
 - () ศิลป์ - ภาษา
4. รายได้ของผู้ปกครอง รวมกันเฉลี่ย
 - () มากกว่า 30,000 บาท
 - () ตั้งแต่ 10,001 – 30,000 บาท
 - () ต่ำกว่า 10,000 บาท
5. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
 - () ปริญญาตรีขึ้นไป
 - () มัธยมศึกษาปีที่ 6 - อนุปริญญา
 - () ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน

ระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

- 1.ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเตรียมความพร้อมในการ
รับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
- 2.ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถาม ของพัฒนา พลอยประไพ (2541) และ อรุณา จิรณิตกุล
(2544)
- 3.ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 1 และ 2 ลักษณะแบบสอบถามการ

เตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง เป็นแบบสอบถามชนิด มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงจริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ขอให้นักเรียนพิจารณาข้อความดังกล่าว แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างและไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
0.	ก. ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา ข้าพเจ้าแบ่งเวลาสำหรับการทบทวน หนังสือก่อนการสอบ					
00.	ข้าพเจ้าไม่มีการวางแผนในการอ่าน หนังสือและทบทวนบทเรียน					
0.	ข. ด้านจิตใจ ข้าพเจ้าจะหาที่สงบดูหนังสือเพื่อ หลีกเลี่ยงสิ่งที่จะรบกวนสมาธิ					
00.	ข้าพเจ้าจะเขียนสรุปเนื้อหาแต่ละบทเพื่อ ช่วยในการทำความเข้าใจ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด

5

1

จริง

4

2

จริงบ้าง

3

3

จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายของการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง มีเกณฑ์พิจารณาคะแนนโดยใช้เกณฑ์ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 2.33	หมายถึง	มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางน้อย
คะแนนเฉลี่ย	2.34 – 3.66	หมายถึง	มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	3.67 – 5.00	หมายถึง	มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางมาก

ชุดที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

- 1.ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
- 2.ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถาม ของเกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ (2544)
- 3.ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 1 และ 2 ลักษณะแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนขอให้นักเรียนพิจารณาข้อความดังกล่าว แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างและไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0.	ข้าพเจ้าเชื่อว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่นั่น”					
00.	เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ทำงานแต่ประสบปัญหาทำให้ข้าพเจ้าหมดความพยายามที่จะทำงานนั้นต่อไป					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด

5

1

จริง

4

2

จริงบ้าง

3

3

จริงน้อย

2

4

จริงน้อยที่สุด

1

5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีเกณฑ์พิจารณาคะแนนโดยเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้แปลผล ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก

ชุดที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

1.ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคต แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถาม ของเพ็ญพิศ ทิพย์รักษ์ (2541)

3.ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต โดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 1 และ 2 ลักษณะแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตขอให้นักเรียนพิจารณา

ข้อความดังกล่าว แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียน ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างและไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความถาม	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ก. ด้านการคาดการณ์ไกลและการตัดสินใจ ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียนหนังสือมีส่วนช่วยให้ข้าพเจ้าประสบความสำเร็จในอนาคต					
00	เมื่อข้าพเจ้าต้องตัดสินใจเลือกศึกษาต่อข้าพเจ้าให้ผู้ปกครองเลือกให้					
0	ข. ด้านการแก้ปัญหาและการวางแผน ถ้าข้าพเจ้าเรียนอ่อนในวิชาใดข้าพเจ้าจะหาความรู้เพิ่มเติมในรายวิชานั้น					
00	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานให้สามารถส่งตามกำหนดวันเวลาได้ทุกครั้ง					
0	ค. ด้านการรู้จักเลือกปฏิบัติการรอคอยและความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อประสบความสำเร็จในชีวิต ข้าพเจ้าเรียนเพื่อให้ผ่านไปแต่ละวันเท่านั้น เพราะคิดว่าอาจจะหางานทำได้ในอนาคต					
00	ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสเรียนต่อสูงๆ เพื่อที่จะได้ทำงานที่มั่นคงในอนาคต					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก		ข้อความที่มีความหมายทางลบ	
	(คะแนน)		(คะแนน)
จริงที่สุด	5		1
จริง	4		2
จริงบ้าง	3		3
จริงน้อย	2		4
จริงน้อยที่สุด	1		5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายของลักษณะมุ่งอนาคต มีเกณฑ์พิจารณาคะแนนโดยเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง ลักษณะมุ่งอนาคตมาก

ชุดที่ 4 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง

1.ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมตนเองแล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามของปฐมาธิดา นาใจคง (2544)

3.ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการควบคุมตนเองโดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 1 และ 2

ลักษณะแบบสอบถามการควบคุมตนเองเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามการควบคุมตนเอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการควบคุมตนเองขอให้นักเรียนพิจารณา

ข้อความดังกล่าว แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียน ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างและไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0.	ก. ด้านความอดทน ข้าพเจ้าพบว่าในการทบทวน บทเรียน ข้าพเจ้าไม่มีสมาธิ เท่าที่ควร					
00.	ในช่วงเวลาของการทบทวน บทเรียนก่อนการรับข้าพเจ้า สามารถปฏิเสธ เมื่อเพื่อนชวน ข้าพเจ้าไปเที่ยวได้					
0.	ข. ด้านความเพียรพยายาม ข้าพเจ้าพยายามทำความเข้าใจ ในเนื้อหาที่ยากโดยไม่ท้อถอย					
00.	ข้าพเจ้าพยายามจดสรุปกฎ แนวคิดจากโจทย์ต่างๆ และ ข้อความสำคัญทั้งจากที่ครูสอน และหนังสืออื่นๆ					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

(คะแนน)

จริงที่สุด

5

1

จริง

4

2

จริงบ้าง

3

3

จริงน้อย

2

4

จริงน้อยที่สุด

1

5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายของการควบคุมตนเองมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนโดยเฉลี่ยโดยใช้
เกณฑ์ของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีการควบคุมตนเองไม่ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีการควบคุมตนเองดีพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีการควบคุมตนเองดี

ชุดที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

1.ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามของ นพวัน สุขสำราญ (2547)

3.ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษาโดยใช้แนวความคิดที่ได้จากข้อ 1 และ 2 ลักษณะแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษาเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษาขอให้นักเรียนพิจารณาข้อความดังกล่าว แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียน ดังนี้

จริงที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างและไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0.	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้า ทบทวนบทเรียนอยู่เสมอ					
00.	เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบไม่ดี ผู้ปกครองมักลงโทษข้าพเจ้าด้วย ถ้อยคำรุนแรง					

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

(คะแนน)

จริงที่สุด

5

จริง

4

ข้อความที่มีความหมายทางลบ

(คะแนน)

1

2

จริงบ้าง	3	3
จริงน้อย	2	4
จริงน้อยที่สุด	1	5

เกณฑ์การแปลความหมาย

เกณฑ์การแปลความหมายของการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา มีเกณฑ์พิจารณาคะแนนโดยเฉลี่ยโดยใช้เกณฑ์ของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยครั้งนี้ แปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 2.33 หมายถึง มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อศึกษาน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.34 – 3.66 หมายถึง มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษาปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 – 5.00 หมายถึง มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อศึกษามาก

ชุดที่ 6 แบบทดสอบความเข้าใจในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

1.ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบ

2.ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบความเข้าใจในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางให้สอดคล้องกับความมุ่งหมาย และนิยามศัพท์เฉพาะ เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก มีลักษณะการให้คะแนนแบบตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน

ตัวอย่าง แบบทดสอบความเข้าใจในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นแบบสอบถามความเข้าใจในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ขอให้นักเรียนพิจารณาข้อความดังกล่าว แล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว

ตัวอย่าง

ข้อ1 การจัดสอบ A-NET หมายถึงอะไร

- ก. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน
- ข. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นกลาง
- ค. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง

ข้อ2 การจัดสอบ O-NET หมายถึงอะไร

- ก. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน
- ข. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นกลาง
- ค. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นสูง

เกณฑ์การให้คะแนน

ถ้านักเรียนตอบถูกให้	1	คะแนน
ถ้านักเรียนตอบผิดให้	0	คะแนน

วิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 คน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบหาความเหมาะสมทั้งทางด้านเนื้อหา ข้อคำถาม และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้

2. หาค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน เขตหลักสี่ จำนวน 100 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง แล้วจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดเพื่อวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง – กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t – test จากนั้นคัดเลือกเฉพาะข้อที่ค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาเป็นแบบสอบถามในการวิจัย ปรากฏว่า ได้ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามดังนี้

2.1.1 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง จำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 5.693 – 15.370

2.1.2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวนข้อ 14 มีค่า t อยู่ระหว่าง 3.620 – 12.792

2.1.3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต จำนวน 18 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 7.153 – 18.945

2.1.4 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง จำนวน 9 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 8.871 – 12.996

2.1.5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา จำนวน 11 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 4.998 – 7.550

2.2 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(p)และค่าความยากง่าย(r)ของแบบทดสอบ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน

ราชวินิตบางเขน เขตหลักสี่ จำนวน 100 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วคัดเลือกข้อที่มีอำนาจจำแนกระหว่าง .02 ขึ้นไป มาเป็นแบบทดสอบในการวิจัย ปรากฏว่าได้ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(p)และค่าความยากง่าย(r)ของแบบทดสอบดังนี้

2.2.1 แบบทดสอบความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง จำนวน 11 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(p) อยู่ระหว่าง .34 - .72 และค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ(r) อยู่ระหว่าง .28 - .76

2.3 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม ผู้วิจัยหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้เฉพาะข้อที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2.1 ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ปรากฏว่าได้จำนวนข้อและค่าความเชื่อมั่นของแต่ละแบบสอบถาม ดังนี้

2.3.1 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง จำนวน 13 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9355

2.3.2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวนข้อ 14 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8974

2.3.3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต จำนวน 18 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9604

2.3.4 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง จำนวน 9 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9053

2.3.5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา จำนวน 11 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9161

2.4 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยใช้ KR – 20 (Kuder – Richardson – 20) ปรากฏว่าได้จำนวนข้อและค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง จำนวน 11 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ.8642

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิตบางเขน เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 190 ฉบับ ตั้งแต่วันที่ 14 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 ได้คืนมาครบทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ของนักเรียนคือ ตอบครบทุกข้อ ปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่ศึกษา โดยคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความแตกต่างการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางตาม ตัวแปรเพศ
3. วิเคราะห์ความแตกต่างการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ตาม ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และ ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
 - 2.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถามโดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ และค่าความยากง่ายของแบบทดสอบโดยใช้เทคนิค 27% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ
 - 2.3 หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

2.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้ KR – 20 (Kuder – Richardson – 20)

3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์สมมติฐาน

3.1 วิเคราะห์ความแตกต่างการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ตามตัวแปรเพศ โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

3.2 วิเคราะห์ความแตกต่างการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และ ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างของตัวแปร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (Scheffe's Method)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์และแปลผลข้อมูล

ในการวิเคราะห์และแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแปลความหมายดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าที่ใช้ในการพิจารณา t – Distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F – distribution
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้เสนอผลตามความมุ่งหมายของการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 3 ตอน ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน รายได้ของผู้ปกครองรวมกันเฉลี่ย ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง โดยการแจกแจงจำนวน และค่าร้อยละ ดังแสดงในตาราง 36

ตาราง 36 แสดงจำนวน และค่าร้อยละ ข้อมูลส่วนตัวนักเรียน จำแนกตามตัวแปรเพศ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน และฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง

ตัวแปร	ระดับตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ			
	ชาย	75	39.5
	หญิง	115	60.5
	รวม	190	100.0
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน			
	3.00 ขึ้นไป	66	34.7
	2.00 – 2.99	87	45.8
	ต่ำกว่า 2.00	37	19.5
	รวม	190	100.0
3. แผนการเรียน			
	วิทย์ – คณิต	65	34.2
	ศิลป์ - คำนวณ	55	28.9
	ศิลป์ - ภาษา	70	36.8
	รวม	190	100.0
4. ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง			
	สูง : มากกว่า 30,001 บาท	48	25.3
	ปานกลาง : ตั้งแต่ 18,001 – 30,000บาท	81	42.6
	ต่ำ : ต่ำกว่า 18,000 บาท	61	32.1
	รวม	190	100.0
5. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง			
	ปริญญาตรีขึ้นไป	104	54.7
	มัธยมศึกษาปีที่ 6 – อนุปริญญา	72	37.9
	ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6	14	7.4
	รวม	190	100.0

จากตาราง 36 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เมื่อจำแนกตามเพศส่วนมากเป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 60.5 รองลงมา เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 39.5 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามแผนการเรียน พบว่า ส่วนมากเรียนแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา คิดเป็นร้อยละ 36.8 รองลงมา คือแผนการเรียนวิทย์ – คณิต คิดเป็นร้อยละ 34.2 และแผนการเรียนศิลป์ - คำนวณ คิดเป็นร้อยละ 28.9 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง พบว่า ส่วนมากมีผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองปานกลาง(ตั้งแต่ 18,001 – 30,000 บาท) คิดเป็นร้อยละ 42.6 รองลงมา มีผู้ปกครองที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองต่ำ (ต่ำกว่า 18,000 บาท) และมีฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองสูง (มากกว่า 30,001 บาท) คิดเป็นร้อยละ 25.3 ตามลำดับ

เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนส่วนมากมีผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 54.7 รองลงมา มีผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 6 – อนุปริญญา คิดเป็นร้อยละ 37.9 และมีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 คิดเป็นร้อยละ 7.4 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อระบบกลาง ได้แก่ ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา ด้านจิตใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังแสดงในตาราง 37

ตาราง 37 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานข้อมูลการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน

ข้อมูลการเตรียมความพร้อม	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ความพร้อม ๔ ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	3.42	.66	ปานกลาง
ความพร้อม ๔ ด้านจิตใจ	3.16	.64	ปานกลาง
ความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อระบบกลาง	3.32	.57	ปานกลาง
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.55	.68	ปานกลาง
ลักษณะมุ่งอนาคต	3.06	.59	ปานกลาง
การควบคุมตนเอง	3.03	.80	ดีพอใช้
การสนับสนุนของผู้ปกครอง	3.13	.65	ปานกลาง
ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อระบบกลาง	6.26	2.09	ปานกลาง

จากตาราง 37 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อระบบกลาง และเมื่อจำแนกเป็นรายด้าน คือ ความพร้อมด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา และความพร้อมด้านจิตใจ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และ ความเข้าใจในระบบการรับบุคคล อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการควบคุมตนเอง อยู่ในระดับดีพอใช้

ตอนที่ 3 เสนอผลการเปรียบเทียบความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง จำแนกตาม เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน รายได้ของผู้ปกครองรวมกันเฉลี่ย ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ดังแสดงในตาราง 38

ตาราง 38 แสดงผลการเปรียบเทียบความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน
จำแนกตามตัวแปรเพศ รายด้านและโดยรวม

ความพร้อมในการรับบุคคล ฯ	เพศ	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา ด้านจิตใจ	ชาย	75	3.46	.72	.596
	หญิง	115	3.40	.62	
	ชาย	75	3.21	.70	.756
	หญิง	115	3.14	.60	
รวม	ชาย	75	3.36	.62	.746
	หญิง	115	3.30	.54	

จากตาราง 38 พบว่า นักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน มีความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง รายด้านและโดยรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 39 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้า
ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โรงเรียนราชวินิต บางเขน จำแนกตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การเตรียมความพร้อม ในการรับบุคคลเข้า ศึกษาต่อใน ระดับอุดมศึกษา ระบบ กลาง	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน								
	สูง N=66		ปานกลาง N=87		ต่ำ N=37		รวม N=190		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	การ แปล ผล
ด้านเนื้อหา	3.33	.63	3.48	.63	3.46	.78	3.42	.66	ปาน กลาง
ด้านจิตใจ	3.00	.55	3.21	.69	3.33	.61	3.16	.64	ปาน กลาง
รวม	3.20	.53	3.38	.57	3.41	.64	3.32	.57	ปาน กลาง

จากตาราง 39 พบว่า การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา
ระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน โดยรวมและราย
ด้านอยู่ในระดับปานกลาง และพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีค่าเฉลี่ยการ
เตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาระบบกลางสูงสุด รองลงมาคือนักเรียนที่
มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูง

ตาราง 40 แสดงผลการเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อ
ในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต
บางเขน จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายด้านและโดยรวม

ความพร้อมในการรับ บุคคลเข้าศึกษาต่อ ใน ระดับอุดมศึกษาระบบ กลาง	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านความรู้ความเข้าใจใน เนื้อหา	ระหว่างกลุ่ม	2	.960	.480	1.085
	ภายในกลุ่ม	187	82.687	.442	
	รวม	189	83.647		
ด้านจิตใจ	ระหว่างกลุ่ม	2	3.182	1.591	3.960*
	ภายในกลุ่ม	187	75.134	.402	
	รวม	189	78.317		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.575	.787	2.391
	ภายในกลุ่ม	187	61.586	.329	
	รวม	189	63.161		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 40 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านจิตใจ มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อค้นหาว่าคะแนนเฉลี่ยความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง คู่ใดแตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 41

ตาราง 41 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล
เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านจิตใจ จำแนกตาม
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	$\bar{X}$	สูง 3.00	ปานกลาง 3.22	ต่ำ 3.34
สูง	3.00	-	.22	.34*
ปานกลาง	3.22		-	.12
ต่ำ	3.34			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 41 พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านจิตใจ แตกต่างกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

ตาราง 42 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้า
ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
ราชวินิต บางเขน จำแนกตามแผนการเรียน

ความพร้อมในการรับ บุคคลเข้าศึกษาต่อ ในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง	แผนการเรียน								
	วิทย์ - คณิต N=65		ศิลป์ - คำนวณ N=55		ศิลป์ - ภาษา N=70		รวม N=190		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	การ แปลผล
ด้านความรู้ความ เข้าใจในเนื้อหา	3.38	.46	3.10	.80	3.72	.56	3.42	.66	ปาน กลาง
ด้านจิตใจ	3.04	.50	2.97	.56	3.43	.72	3.16	.64	ปาน กลาง
รวม	3.25	.41	3.05	.65	3.61	.52	3.32	.57	ปาน กลาง

จากตาราง 42 พบว่า การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราช - วินิต บางเขน โดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามแผนการเรียน พบว่า นักเรียนที่เรียนแผนการเรียน ศิลป์ – ภาษา มีค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง สูงสุด รองลงมาคือนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทย์ - คณิต และนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ – คำนวณ

ตาราง 43 แสดงผลการเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน จำแนกตามตัวแปรแผนการเรียน รายด้านและโดยรวม

ความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อ ฯ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	ระหว่างกลุ่ม	2	12.169	6.084	15.918*
	ภายในกลุ่ม	187	71.478	.382	
	รวม	189	83.647		
ด้านจิตใจ	ระหว่างกลุ่ม	2	8.214	4.107	10.956*
	ภายในกลุ่ม	187	70.103	.375	
	รวม	189	78.317		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	10.297	5.148	18.211*
	ภายในกลุ่ม	187	52.864	.283	
	รวม	189	63.161		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 43 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีแผนการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อค้นหาว่าคะแนนเฉลี่ยความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง คู่ใดแตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 44 - 46

ตาราง 44 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลบุคคล
เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา
จำแนกตามตัวแปรแผนการเรียน

แผนการเรียน	$\bar{X}$	ศิลป์ - คำนวณ 3.10	วิทย์ - คณิต 3.38	ศิลป์ - ภาษา 3.72
ศิลป์ - คำนวณ	3.10	-	.28*	.62*
วิทย์ - คณิต	3.38		-	.34*
ศิลป์ - ภาษา	3.72			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 44 พบว่า นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - คำนวณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - คำนวณ

นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทย์ - คณิต มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - คำนวณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทย์ - คณิต มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - คำนวณ

นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทย์ - คณิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทย์ - คณิต

ตาราง 45 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อ
ในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านจิตใจ จำแนกตามแผนการเรียน

แผนการเรียน	$\bar{X}$	ศิลป์ - คำนวณ 2.97	วิทย์ - คณิต 3.04	ศิลป์ - ภาษา 3.43
ศิลป์ - คำนวณ	2.97	-	.07	.46*
วิทย์ - คณิต	3.04		-	.39*
ศิลป์ - ภาษา	3.43			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 45 พบว่า นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - คำนวณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - คำนวณ

นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทย์ - คณิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทย์ - คณิต

ตาราง 46 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อ
ในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวม จำแนกตามแผนการเรียน

แผนการเรียน	$\bar{X}$	ศิลป์ - คำนวณ 3.05	วิทย์ - คณิต 3.25	ศิลป์ - ภาษา 3.61
ศิลป์ - คำนวณ	3.05	-	.20	.56*
วิทย์ - คณิต	3.25		-	.36*
ศิลป์ - ภาษา	3.61			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 46 พบว่า นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนศิลป์ - คำนวณ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียน

แผนการเรียนรู้ศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน

ระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม มากกว่านักเรียนที่เรียนแผนการเรียนรู้ศิลป์ - คำนวณ

นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนรู้ศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ - คณิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนรู้ศิลป์ - ภาษา มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม มากกว่านักเรียนที่เรียนแผนการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ - คณิต

ตาราง 47 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน จำแนกตามฐานคะแนนของผู้ปกครอง

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ฯ	ฐานคะแนนของผู้ปกครอง								
	สูง		ปานกลาง		ต่ำ		รวม		
	N=48		N=81		N=61		N=190		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	3.48	.57	3.43	.74	3.43	.74	3.42	.66	ปานกลาง
ด้านจิตใจ	3.10	.64	3.19	.64	3.18	.64	3.16	.64	ปานกลาง
รวม	3.33	.53	3.34	.63	3.30	.53	3.32	.57	ปานกลาง

จากตาราง 47 พบว่า การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราช - วินิต บางเขน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามฐานคะแนนของผู้ปกครอง พบว่านักเรียนที่มีฐานคะแนนของผู้ปกครองปานกลางมีค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง สูงสุด รองลงมา คือนักเรียนที่มีผู้ปกครองมีฐานคะแนนของผู้ปกครองสูง และนักเรียนที่มีผู้ปกครองมีฐานคะแนนของผู้ปกครองต่ำ

ตาราง 48 แสดงผลการเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน จำแนกตามฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครอง รายด้าน และโดยรวม

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ๙	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	ระหว่างกลุ่ม	2	.323	.162	.363
	ภายในกลุ่ม	187	83.323	.446	
	รวม	189	83.647		
ด้านจิตใจ	ระหว่างกลุ่ม	2	.265	.133	.318
	ภายในกลุ่ม	187	78.051	.417	
	รวม	189	78.317		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.059	.029	.087
	ภายในกลุ่ม	187	63.102	.337	
	รวม	189	63.161		

จากตาราง 48 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีฐานะเศรษฐกิจของผู้ปกครองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง รายด้านและโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 49 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน จำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ๙	ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง								
	ปริญญาตรีขึ้นไป N=104		มัธยมศึกษาปีที่ 6 - อนุปริญญา N=72		ต่ำกว่า มัธยมศึกษาปีที่ 6 N=14		รวม N=190		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	การแปลความหมาย
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	3.41	.69	3.42	.65	3.53	.52	3.42	.66	ปานกลาง
ด้านจิตใจ	3.16	.66	3.09	.57	3.57	.71	3.16	.64	ปานกลาง
รวม	3.31	.61	3.30	.53	3.54	.52	3.32	.57	ปานกลาง

จากตาราง 49 พบว่า การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลบุคคลเข้าศึกษาต่อใน

ระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราช -วินิต บางเขน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษาของผู้ปกครอง พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง สูงสุด รองลงมา คือ นักเรียนที่มีผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรีขึ้นไป และนักเรียนที่มีผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6 – อนุปริญญา

ตาราง 50 ผลการเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อ

ในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต

บางเขน จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษาของผู้ปกครอง รายด้านและ โดยรวม

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ๔	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	ระหว่างกลุ่ม	2	.165	.083	.185
	ภายในกลุ่ม	187	83.481	.446	
	รวม	189	83.647		
ด้านจิตใจ	ระหว่างกลุ่ม	2	2.676	1.338	3.308*
	ภายในกลุ่ม	187	75.640	.404	
	รวม	189	78.317		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	.741	.370	1.110
	ภายในกลุ่ม	187	62.420	.334	
	รวม	189	63.161		

จากตาราง 51 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผู้ปกครองที่มีการศึกษาต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านจิตใจ มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อค้นหาค่าคะแนนเฉลี่ยความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง คู่ใดแตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 52

ตาราง 52 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวม จำแนกตามตัวแปรระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ฯ	$\bar{X}$	มัธยมศึกษาปีที่ 6 - อนุปริญา	ปริญาตรีขึ้นไป	ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6
		3.09	3.16	3.57
มัธยมศึกษาปีที่ 6 - อนุปริญา	3.09	-	.07	.48*
ปริญาตรีขึ้นไป	3.16	-	-	.41
ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6	3.57	-	-	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 52 พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ แตกต่างกับนักเรียนที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 6 – อนุปริญา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษาต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองมีระดับการศึกษา มัธยมศึกษาปีที่ 6 – อนุปริญา

ตาราง 53 แสดงผลการเปรียบเทียบความความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน

ระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน

จำแนกตามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมและรายด้าน

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ฯ	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	N	$\bar{X}$	S.D.	t
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	ปานกลาง	113	3.1394	.54557	8.353*
	มาก	77	3.8425	.60338	
ด้านจิตใจ	ปานกลาง	113	2.9434	.51372	5.966*
	มาก	77	3.4883	.68017	
รวม	ปานกลาง	113	3.0640	.45484	8.957*
	มาก	77	3.7063	.52687	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 53 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 54 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน จำแนกตามลักษณะมุ่งอนาคต

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ๙	ลักษณะมุ่งอนาคต								
	น้อย N=34		ปานกลาง N=130		มาก N=26		รวม N=190		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	การแปล ความ หมาย ปาน กลาง ปาน กลาง ปาน กลาง
ด้านความรู้ความเข้าใจใน เนื้อหา	2.84	.65	3.48	.57	3.93	.57	3.42	.66	
ด้านจิตใจ	2.88	.70	3.16	.59	3.55	.64	3.16	.64	
รวม	2.86	.59	3.35	.49	3.78	.52	3.32	.57	

จากตาราง 54 พบว่า การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราช -วินิต บางเขน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามลักษณะมุ่งอนาคต พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก มีค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง สูงสุด รองลงมา คือนักเรียนที่มีนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง และนักเรียนที่มีนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

ตาราง 55 แสดงผลการเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน จำแนกตามลักษณะมุ่งอนาคต โดยรวมและรายด้าน

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ฯ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	ระหว่างกลุ่ม	2	18.586	9.293	26.711*
	ภายในกลุ่ม	187	65.061	.348	
	รวม	189	83.647		
ด้านจิตใจ	ระหว่างกลุ่ม	2	6.495	3.247	8.455*
	ภายในกลุ่ม	187	71.822	.384	
	รวม	189	78.317		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	13.023	6.511	24.286*
	ภายในกลุ่ม	187	50.138	.268	
	รวม	189	63.161		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 55 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ้(Scheffe's Method) เพื่อค้นหาว่าคะแนนเฉลี่ยความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง คูใดแตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 56 - 58

ตาราง 56 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา จำแนกตามตัวแปรลักษณะมุงอนาคต

ลักษณะมุงอนาคต	$\bar{X}$	น้อย 2.84	ปานกลาง 3.48	มาก 3.93
น้อย	2.84	-	.64*	1.09*
ปานกลาง	3.48		-	.45*
มาก	3.93			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 56 พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตน้อย

นักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตปานกลาง มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตปานกลาง มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตน้อย

นักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย นักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตปานกลาง

ตาราง 57 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อ
ในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านจิตใจ จำแนกตามตัวแปรลักษณะมุงอนาคต

ลักษณะมุงอนาคต	$\bar{X}$	น้อย	ปานกลาง	มาก
		2.88	3.16	3.55
น้อย	2.88	-	.28	.67*
ปานกลาง	3.16		-	.39
มาก	3.55			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 57 พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ แตกต่างกับนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตน้อย

ตาราง 58 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อ
ในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวม จำแนกตามตัวแปรลักษณะมุงอนาคต

ลักษณะมุงอนาคต	$\bar{X}$	น้อย	ปานกลาง	มาก
		2.86	3.35	3.78
น้อย	2.86	-	.49*	.92*
ปานกลาง	3.35		-	.43*
มาก	3.78			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 58 พบว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม มากกว่านักเรียนที่มี ลักษณะมุงอนาคตน้อย

นักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตปานกลาง มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางโดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตปานกลาง มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางโดยรวม มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุงอนาคตน้อย

นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง และที่มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตปานกลาง และที่มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย

ตาราง 59 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน จำแนกตามการควบคุมตนเอง

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ๗	การควบคุมตนเอง								
	ไม่ดี N=34		ดีพอใช้ N=130		ดี N=26		รวม N=190		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	การแปลความหมาย
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	2.84	.59	3.50	.60	3.78	.48	3.42	.66	ปานกลาง
ด้านจิตใจ	2.88	.56	3.13	.63	3.45	.61	3.17	.64	ปานกลาง
รวม	2.86	.50	3.36	.53	3.65	.44	3.32	.57	ปานกลาง

จากตาราง 59 พบว่า การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราช วินิตบางเขน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามการควบคุมตนเอง พบว่า นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดี มีค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง สูงสุด รองลงมา คือนักเรียนที่มีนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดีพอใช้ และนักเรียนที่มีนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองไม่ดี

ตาราง 60 ผลการเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน
จำแนกตามการควบคุมตนเอง โดยรวมและรายด้าน

การเตรียมความพร้อมใน การรับบุคคล ฯ	แหล่งความ แปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านความรู้ความเข้าใจใน เนื้อหา	ระหว่างกลุ่ม	2	22.515	11.257	34.435*
	ภายในกลุ่ม	187	61.132	.327	
	รวม	189	83.647		
ด้านจิตใจ	ระหว่างกลุ่ม	2	7.958	3.979	10.576*
	ภายในกลุ่ม	187	70.358	.376	
	รวม	189	78.317		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	15.621	7.810	30.723*
	ภายในกลุ่ม	187	47.540	.254	
	รวม	189	63.161		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 60 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มี
การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ตนเอง
โดยรวมและรายด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบ
พหุคูณโดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อค้นหาว่าคะแนนเฉลี่ยความพร้อมในการรับ
บุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง คู่ใดแตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 61 - 63

ตาราง 61 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อ
ในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา จำแนกตามการควบคุม
ตนเอง

การควบคุมตนเอง	$\bar{X}$	ไม่ดี 2.84	ดีพอใช้ 3.50	ดี 3.78
ไม่ดี	2.84	-	.66*	.94*
ดีพอใช้	3.50		-	.28*
ดี	3.78			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดี มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ มากกว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดีพอใช้

ตาราง 63 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวม จำแนกตามการควบคุมตนเอง

การควบคุมตนเอง	$\bar{X}$	ไม่ดี 2.86	ดีพอใช้ 3.36	ดี 3.65
ไม่ดี	2.86	-	.50*	.79*
ดีพอใช้	3.36		-	.29*
ดี	3.65			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 63 พบว่า นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดี มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดี มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม มากกว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองไม่ดี

นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดีพอใช้ มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางโดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองไม่ดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดีพอใช้ มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางโดยรวม มากกว่านักเรียนที่มีการควบคุมตนเองไม่ดี

นักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดี มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่มีที่มีการควบคุมตนเองดีพอใช้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองดี มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม มากกว่านักเรียนที่มีที่มีการควบคุมตนเองดีพอใช้

ตาราง 64 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน จำแนกตามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ๙	การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา								
	น้อย N=10		ปานกลาง N=130		มาก N=50		รวม N=190		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	การแปล ความหมาย
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	2.78	.36	3.33	.68	3.80	.42	3.42	.66	ปานกลาง
ด้านจิตใจ	2.72	.25	3.05	.63	3.54	.56	3.16	.64	ปานกลาง
รวม	2.75	.27	3.22	.58	3.70	.38	3.32	.57	ปานกลาง

จากตาราง 64 พบว่า การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราช วินิตบางเขน โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา พบว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองที่สนับสนุนต่อการศึกษาในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง สูงสุด รองลงมา คือนักเรียนที่มีผู้ปกครองที่สนับสนุนต่อการศึกษาในระดับปานกลาง และนักเรียนที่มีผู้ปกครองที่สนับสนุนต่อการศึกษาในระดับน้อย

ตาราง 65 แสดงผลการเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน จำแนกตามตัวแปรการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษารายด้านและโดยรวม

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ๙	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	ระหว่างกลุ่ม	2	12.552	6.276	16.508*
	ภายในกลุ่ม	187	71.095	.380	
	รวม	189	83.647		
ด้านจิตใจ	ระหว่างกลุ่ม	2	10.618	5.309	14.664*
	ภายในกลุ่ม	187	67.699	.362	
	รวม	189	78.317		

รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	11.702	5.851	21.262*
	ภายในกลุ่ม	187	51.459	.275	
	รวม	189	63.161		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 65 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกา ต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับ อุดมศึกษา ระบบกลาง รายด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อค้นหาว่าคะแนนเฉลี่ยความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง คูใดแตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 66 – 68

ตาราง 66 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา จำแนกตามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกา

การสนับสนุนของ ผู้ปกครองต่อการศึกา	$\bar{X}$	น้อย	ปานกลาง	มาก
ผู้ปกครองต่อการศึกา		2.78	3.33	3.80
น้อย	2.78	-	.55*	1.02*
ปานกลาง	3.33		-	.47*
มาก	3.80			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 66 พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกาน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกาน้อย

นักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกาปานกลาง มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกาน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกาปานกลาง มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล

เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย

นักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา แตกต่างกับนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย

ตาราง 67 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านจิตใจ จำแนกตามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

การสนับสนุนของ ผู้ปกครองต่อการศึกษา	$\bar{X}$	น้อย	ปานกลาง	มาก
ผู้ปกครองต่อการศึกษา	$\bar{X}$	2.72	3.05	3.54
น้อย	2.72	-	.33	.82*
ปานกลาง	3.05		-	.49*
มาก	3.54			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 67 พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ แตกต่างกับนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย

นักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ แตกต่างกับนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย

ตาราง 68 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล
เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวม จำแนกตามตัวแปรการสนับสนุน
ของผู้ปกครองต่อการศึกษา

การสนับสนุนของ ผู้ปกครองต่อการศึกษา	$\bar{X}$	น้อย	ปานกลาง	มาก
ผู้ปกครองต่อการศึกษา	$\bar{X}$	2.75	3.22	3.70
น้อย	2.75	-	.47*	.95*
ปานกลาง	3.22		-	.48*
มาก	3.70			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 68 พบว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย

นักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษากว่าปานกลาง มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษากว่าปานกลาง มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษาน้อย

นักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม แตกต่างกับนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษากว่าปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษามาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง โดยรวม มากกว่านักเรียนที่มีผู้ปกครองสนับสนุนต่อการศึกษากว่าปานกลาง

ตาราง 69 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล
 เข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 6
 โรงเรียนราชวินิต บางเขน จำแนกตามตัวแปรความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อ
 ในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ๗	ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบ กลาง								
	น้อย N=13		ปานกลาง N=121		มาก N=56		รวม N=190		
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	การแปล ความหมาย
ด้านความรู้ความเข้าใจใน เนื้อหา	2.61	.60	3.37	.64	3.72	.51	3.42	.66	ปานกลาง
ด้านจิตใจ	2.77	.39	3.14	.68	3.30	.55	3.16	.64	ปานกลาง
รวม	2.67	.49	3.29	.58	3.56	.44	3.32	.57	ปานกลาง

จากตาราง 69 พบว่า การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน
 ระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราช -วินิต บางเขน
 โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อใน
 ระดับอุดมศึกษาระบบกลาง พบว่า นักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลในระดับมาก
 มีค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง สูงสุด
 รองลงมา คือนักเรียนที่มีนักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบรับบุคคลในระดับปานกลาง และ
 นักเรียนที่มีนักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลในระดับน้อย

ตาราง 70 แสดงผลการเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน จำแนกตามตัวแปรความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวมและรายด้าน

การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคล ฯ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา	ระหว่างกลุ่ม	2	14.020	7.010	18.827*
	ภายในกลุ่ม	187	69.627	.372	
	รวม	189	83.647		
ด้านจิตใจ	ระหว่างกลุ่ม	2	3.111	1.556	3.868*
	ภายในกลุ่ม	187	75.206	.402	
	รวม	189	78.317		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	8.894	4.447	15.324*
	ภายในกลุ่ม	187	54.267	.290	
	รวม	189	63.161		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 70 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับ อุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยใช้วิธีของเชฟเฟ (Scheffe's Method) เพื่อค้นหาคะแนนเฉลี่ยความพร้อมในการรับบุคคลบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง คู่ใดแตกต่างกัน ดังแสดงในตาราง 71 - 73

.05 โดยนักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางในระดับมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านความรู้ความเข้าใจในเนื้อหา มากกว่านักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางในระดับปานกลาง

ตาราง 72 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ด้านจิตใจ จำแนกตามตัวแปรความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

ความเข้าใจในระบบการ รับบุคคล	$\bar{X}$	น้อย	ปานกลาง	มาก
		2.77	3.14	3.3
น้อย	2.77	-	.37	.53*
ปานกลาง	3.14		-	.16
มาก	3.3			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 72 พบว่า นักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางในระดับมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ แตกต่างกับนักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางในระดับน้อย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางในระดับมาก มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ด้านจิตใจ มากกว่านักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางในระดับน้อย

ตาราง 73 แสดงผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวม จำแนกตามตัวแปรความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

การสนับสนุนของ ผู้ปกครองต่อการศึกษา	$\bar{X}$	น้อย	ปานกลาง	มาก
		2.67	3.29	3.56
น้อย	2.67	-	.62*	.89*
ปานกลาง	3.29		-	.27*
มาก	3.56			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
2. เพื่อเปรียบเทียบการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตามตัวแปรเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน มีการเตรียมความพร้อมมากในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง
2. นักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ที่มีแผนการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน
5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับ อุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน
6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน

7.เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ที่มีการควบคุมตนเอง ต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน

8. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับ อุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน

9. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน

10. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ที่มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน

11. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ที่มีความเข้าใจในระบบการรับเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิตบางเขน ปีการศึกษา 2548 จำนวน 190 คน เป็นนักเรียนชาย 75 คน และนักเรียนหญิง 115 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้ารวมทั้งหมด 6 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

ชุดที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชุดที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ชุดที่ 4 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง

ชุดที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

ชุดที่ 6 แบบทดสอบความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบ

กลาง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนราชวินิต บางเขน เพื่อขออนุญาตและขอความอนุเคราะห์ ในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง จำนวน 190 ฉบับ ตั้งแต่วันที่ 14 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 17 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 ได้คืนมาครบทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์ของนักเรียนคือ ตอบครบทุกข้อ ปรากฏว่า สมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนน และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่ศึกษา โดยคำนวณค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความแตกต่างการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางตาม ตัวแปรเพศ
3. วิเคราะห์ความแตกต่างการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ตาม ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และ ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง
4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
 - 4.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 - 4.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
 - 4.2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม

4.2.2 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม และค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ

4.2.3 การหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)

4.2.4 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้ KR – 20 (Kuder – Richardson – 20)

4.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หสมมติฐาน

4.3.1 วิเคราะห์ความแตกต่างการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ตามตัวแปรเพศ โดยใช้การทดสอบค่าที (t-test)

4.3.2 วิเคราะห์ความแตกต่างการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ตามตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง การสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา และ ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยการใช้วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทิศทางเดียว (One Way Analysis of Variance) เมื่อพบความแตกต่างของตัวแปร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ เชฟเฟ (Scheffe's Method)

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง อยู่ในระดับปานกลาง

2. นักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีการเตรียมความพร้อม ๔ ด้านจิตใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีแผนการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

7. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการควบคุมตนเองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

8. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

9. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผู้ปกครองที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีการเตรียมความพร้อม ๔ ด้านจิตใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

10. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษาต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

11. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความเข้าใจในระบบการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับ อุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้เพราะการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบกลาง เป็นการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบใหม่ ซึ่งใช้ในปีการศึกษา 2549 เป็นปีแรก ซึ่งนักเรียนต้องใช้เวลาในการศึกษาข้อมูล และทำความเข้าใจในระบบ การรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง และนักเรียนมีโอกาสเลือกคณะได้ตรงตามความสามารถมากขึ้น เนื่องจากทราบผลคะแนนก่อนที่จะตัดสินใจสมัครและเลือกคณะ อีกทั้งยังสามารถสอบตรงได้กับมหาวิทยาลัยที่เปิดรับทำให้นักเรียนมีโอกาสในการสอบเลือกคณะที่ตนเองต้องการมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กษมา อุปลา (2542 : 120 – 124) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความเครียดในการรับบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น พบว่า นักเรียนได้รับผลกระทบของระบบการรับ บุคคลเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษา ระบบใหม่ในด้านการเปลี่ยนแปลงการเรียนรู้ในระดับปานกลาง ดังนั้น การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวมจึงอยู่ในระดับปานกลาง

2. นักเรียนชายและหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน มีเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 แสดงว่านักเรียนชายและหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพราะทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ต่างก็มุ่งหวังที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ จึงมีความกระตือรือร้นในการเรียนและมีการเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ บุษกร หมอนทอง และคณะ (กิ่งกาญจน์ เหล้ารักวงษ์. 2545 : 110. อ้างอิงจาก ; บุษกร หมอนทอง และคณะ. 2541.ผลกระทบของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่ที่มีต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย) ที่ซึ่งศึกษาผลกระทบของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่ ที่มีผลต่อการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา จังหวัดสุโขทัย พบว่า นักเรียนที่มีเพศต่างกัน ได้รับผลกระทบในการเรียนพิเศษเพิ่มเติม ไม่แตกต่างกัน ดังนั้น เพศ จึงไม่ใช่ตัวแปรที่ส่งผลการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน

3. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 แสดงว่านักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางใกล้เคียงกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีการเตรียมความพร้อม ๔ ด้านจิตใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ เพราะ การรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง จะใช้คะแนนจากการเรียน โดยการนำมาเปรียบเทียบกับคะแนนการสอบ O-NET ก่อนแล้วจึงนำมาใช้จริง ซึ่งทำให้นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน ต่างก็มีโอกาสในการถูกปรับคะแนนผลการเรียนให้สูงหรือต่ำได้ ขึ้นอยู่กับผลการสอบ O-NET และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงอยู่แล้ว ก็ต้องเตรียมความพร้อมให้กับตนเองในการสอบให้มากเพื่อจะได้คะแนนการสอบ O-NET สูง และนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ก็ต้องให้ความสนใจในการเตรียมความพร้อมในการสอบให้มากขึ้น เพื่อให้ผลการสอบ O-NET มีคะแนนสูง เพื่อถ่วงคะแนนจากเกรดเฉลี่ยให้สูงขึ้น และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเป็นปีสุดท้ายของการเรียนระดับพื้นฐาน และอยู่ในช่วงสำคัญ ในการเปลี่ยนแปลงทางด้านการศึกษา ซึ่งนักเรียนต่างก็ให้ความสำคัญกับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จึงมีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง โดยรวมไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านจิตใจ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จะมีการเตรียมความพร้อมแตกต่างกัน เพราะนักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงย่อมมีการเตรียมความพร้อมให้กับตนเองในการเรียนสูงกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังที่อัจฉรา สุชารมณี และอรพินท์ ชูชม.(2530:10) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่อาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัว และความเพียรพยายาม ของแต่ละบุคคล ดังนั้นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน จึงมีการเตรียมความพร้อมด้านจิตใจในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางแตกต่างกัน

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีแผนการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีแผนการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน ทั้งนี้

เพราะ เนื้อหาวิชาของการเรียน แผนการเรียนวิทย์ - คณิต ต้องอาศัยความเข้าใจในรายละเอียด และความลึกซึ้งของเนื้อหาวิชา มากกว่าแผนการเรียน ศิลป์ - คำนวณ และศิลป์ - ภาษา ทำให้ต้องมีการเตรียมความพร้อมมากกว่า และนักเรียนที่เรียนแผนการเรียน วิทย์ - คณิต นั้นมีทางเลือกในการสอบ มากกว่านักเรียนที่เรียนทางด้านแผนการเรียน ศิลป์ - คำนวณ และศิลป์ - ภาษา ที่มีทางเลือกในสาขาวิชา ที่เปิดทำการเรียนการสอนน้อยกว่า ซึ่งนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนวิทย์ - คณิต ค่อนข้างจะมีการเตรียมความพร้อมในการสอบมากกว่านักเรียนที่เรียนแผนการเรียนอื่นๆ จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางแตกต่างกัน

5. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 แสดงว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีความความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางแตกต่างกัน ทั้งนี้ เพราะนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก จะมีความคาดหวัง และความเพียรพยายามในการสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย มากกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อย เพราะนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก จะมีความเพียรพยายามในการเรียน เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนและสามารถสอบเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยที่ตนเองต้องการเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วันชัย ดนัยตโมนุท (2536:82-84) ได้ศึกษาคุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความขยันหมั่นเพียรในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีความมานะพยายามในการศึกษาเล่าเรียนในบรรลุผลไปได้ด้วยดีและมีความเพียรพยายามสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ดังนั้นตัวแปรแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จึงมีผลต่อการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

6. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะ ผู้ที่มีลักษณะที่มุ่งอนาคตมากจะมีความมุ่งมั่นและตั้งใจที่จะกระทำในสิ่งที่

ตนเองคาดหวัง มองเห็นผลดี ผลเสียในอนาคต มีการวางแผน ให้บรรลุตามเป้าหมาย ที่ตนเองต้องการ ดังนั้น นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก ก็จะมีความสามารถในการคาดการณ์ไกล มีความเพียรพยายาม มีความรับผิดชอบ มีความเอาใจใส่ในการเรียนของตน เห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต และสามารถวางแผนปฏิบัติเพื่อรอรับผลดีหรือป้องกันผลเสีย ตลอดจนสามารถควบคุมตนเองในการกระทำหรือละเว้นการกระทำบางอย่างตามความต้องการของตนเองไว้มากกว่านักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตน้อย ดังที่ มิสเชล (ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ. 2523 :99 ; อ้างอิงมาจากMischel.1974) ให้ความหมายว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นความสามารถในการคาดการณ์ไกลและเล็งเห็นความสำคัญของผลดีผลเสียที่จะเกิดขึ้นในอนาคต มีความต้องการได้รับผลในอนาคตที่ดีกว่า หรือมากกว่าผลที่จะได้รับในปัจจุบัน จึงดำเนินการวางแผนเพื่อปฏิบัติต่อจากนั้นจะควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามแผนนี้เป็นระยะเวลานานกว่าจะบรรลุผล หรือจะต้องทำเป็นจำนวนหลายครั้ง ซึ่งเป็นการควบคุมตนเองให้ละเว้นการกระทำบางอย่างในระยะเวลาหนึ่ง จนกระทั่งได้ผลตามต้องการ ดังนั้นการกระทำในสิ่งใดก็ตามที่ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูงจะต้องให้ความสำคัญและจะทำให้เกิดความผิดพลาดน้อยที่สุด ดังนั้นนักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตต่างกัน จึงมีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน

7. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการควบคุมตนเอง ต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง รายด้านและโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 7 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการควบคุมตนเอง ต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง รายด้านและโดยรวมแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะ ผู้ที่มีการควบคุมตนเองสูง จะสามารถควบคุมพฤติกรรม การกระทำของตนเองให้สามารถปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ที่ตนเองคาดหวังไว้ มีความอดทนและมีความเพียรพยายามในการทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาในบทเรียนมากกว่าผู้ที่มีการควบคุมตนเองต่ำ สอดคล้องกับงานวิจัยของ (Perry.1998:100-103) ที่ศึกษาการควบคุมตนเองในการเรียนรู้ของนักเรียน พบว่า นักเรียนเกรด 2 และเกรด 3 ที่อยู่ในห้องเรียนที่มีการควบคุมตนเอง ในการเรียนสูง จะพัฒนาทักษะและทัศนคติที่เป็นลักษณะของผู้เรียนที่มีการควบคุมตนเองดี ในขณะที่ นักเรียนที่อยู่ในห้องเรียนที่มีระดับการควบคุมตนเองในการเรียนต่ำ เมื่อเกิดอุปสรรค จะปรับทัศนคติและการกระทำที่เนื่องมาจากการปกป้องตนเองไม่ค่อยได้ ดังนั้นนักเรียนที่มีการควบคุมตนเองต่างกัน จึงมีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน

8. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 8 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีฐานะ

ทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองไม่ว่าจะมีฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับใด ต่างก็มีความคาดหวังให้บุตรหลานของตนประสบความสำเร็จในการเรียน เพื่ออนาคตในการทำงานที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ช่อทิพย์ ราศีเกรียงไกร (2523:68) ศึกษาความมุ่งหวังของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร พบว่า บิดาที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน ต่างมุ่งหวังให้บุตรหญิง และบุตรชาย มีอาชีพ และวิชาชีพที่สูงกว่าตนเอง ดังนั้นนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง ต่างกัน จึงมีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกัน

9. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 9 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางใกล้เคียงกัน ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองไม่ว่าจะมีระดับการศึกษาในระดับใดต่างก็คาดหวังในความสำเร็จของบุตรหลาน และมีความต้องการให้บุตรหลานของตนเองได้ประกอบอาชีพที่ดีในอนาคต สอดคล้องกับงานวิจัยของ เพ็ญศรี จินดาศักดิ์ (2535:93-94) ได้ศึกษาเรื่องการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดชลบุรี ผลการวิจัยพบว่าระดับการศึกษาของบิดา มารดา ของนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการเลือกอาชีพของนักเรียน ทั้งนี้เนื่องจากผู้ปกครองไม่ว่าจะมีระดับการศึกษาในระดับใดต่างก็คาดหวังให้บุตรหลานของตนเองประสบความสำเร็จในอาชีพตามความต้องการของตนเอง ดังนั้นนักเรียนที่มีระดับการศึกษาของผู้ปกครองต่างกัน จึงมีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางแตกต่างกัน

10. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษาต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับ อุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 10 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษาต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับ อุดมศึกษาระบบกลางแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะ การสนับสนุนส่งเสริมต่อการศึกษาของบิดามารดานั้น ย่อมส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมในการเรียน และเป็นแรงกระตุ้นให้บุตรศึกษาเล่าเรียนจนประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างมาก หากผู้ปกครองมีการสนับสนุนต่อการศึกษาของบุตรมาก ก็จะเอาใจใส่และสนับสนุนนักเรียนในการศึกษาเล่าเรียนเพื่อให้นักเรียนมีความรู้และเห็นความสำคัญของการศึกษามากกว่านักเรียนที่มีการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา น้อย ซึ่งสอดคล้องกับ

งานวิจัยของสิริพร ดาวัน (2540:96) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี ผลการศึกษาพบว่า บรรยากาศในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กล่าวคือ ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาให้การดูแลเอาใจใส่ พร้อมทั้งจะให้การสนับสนุนด้านการเรียน นักเรียนจะเกิดความภูมิใจ และเห็นความสำคัญของการเรียน แต่ถ้านักเรียนอยู่ในครอบครัวที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองปล่อยปละละเลย ไม่สนใจทำให้นักเรียนรู้สึกว่าเขาหวาดความมานะพยายามในการเรียน ดังนั้นนักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองด้านการเรียนจะมีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับผู้ปกครองสนับสนุนน้อย

11. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 11 แสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางต่างกัน มีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางแตกต่างกัน ทั้งนี้เพราะ นักเรียนที่มีการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับวิธีการเรียนที่ดี และทราบข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ซึ่งเป็นการสอบเข้ามหาวิทยาลัยระบบใหม่ และมีการใช้คะแนนสอบ O – NET และ A – NET เป็นเกณฑ์ ในการใช้คัดเลือกซึ่งนักเรียนต้องใช้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่จะใช้สอบรวมทั้งวัน เวลา สถานที่สอบ เพื่อจะสามารถเตรียมตัวในการสอบรวมทั้งทราบข้อมูลในรายวิชาต่างๆ และอัตราที่มหาวิทยาลัยแต่ละที่เปิดรับเป็นอย่างดี แต่นักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง น้อย ก็จะมีการเตรียมตัวในการสอบน้อยกว่า นักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับสูง ดังนั้นนักเรียนที่มีความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางต่างกัน จึงมีการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แตกต่าง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเองและความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ที่แตกต่างของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ส่งผลต่อการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางดังนั้นทางโรงเรียนจึงควรดำเนินการหากิจกรรมหรือวิธีการที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง และความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางสูงขึ้น เช่น ให้อ่านหนังสือ เป็นแบบอย่างให้กับรุ่นน้อง เป็นต้น

1.2 ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง เพื่อให้นักเรียนเข้าใจในระบบการสอบมากขึ้น

1.3 โรงเรียนควรมีการจัดประชุมผู้ปกครองนักเรียนเพื่อชี้แจงถึงความสำคัญของการสนับสนุนนักเรียน ทางโรงเรียนและผู้ปกครองควรประสานร่วมมือกันเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาต่อไป

2. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลางของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เช่น แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง และความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง เป็นต้น

2.2 ควรมีการศึกษาการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง กับนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5 หรือ โรงเรียนในต่างจังหวัด

2.3 ควรมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคต การควบคุมตนเอง ความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ให้นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เช่น การใช้กิจกรรมกลุ่ม การปรับพฤติกรรม เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ จันทรไทร. (2541). การวิเคราะห์การอนุมานสาเหตุของความสำเ็จและความล้มเหลวในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. ปรินญานิพนธ์ ค.ม.(จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กนกวรรณ อุ๋นใจ.(2535).ผลของการใช้เทคนิคการพยากรณ์ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามร้อยยอดวิทยาคม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กึ่งกาญจน์ เหล่ารักษวงศ์ . (2545). การศึกษาผลกระทบของระบบการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่ที่มีต่อนักเรียน ครู และผู้ปกครองในโรงเรียนมัธยมศึกษาเขตการศึกษาดุสิต. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กุลสิริ ไคว์สุวรรณ. (2543). ความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปริมัสรอยแยลลวิทยาลัยจังหวัดเชียงใหม่. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อัดสำเนา.
- กุหลาบ รัตนสังธรรม และคนอื่นๆ . (2541). สัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาเสพติดและพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออก. กรุงเทพฯ : สำนักนโยบายและแผนอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย.อัดสำเนา.
- เกรียงศักดิ์ ศรีสมบัติ. (2544). ผลของการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตที่มีต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนเขตชนบทยากจน จังหวัดอำนาจเจริญ . ปรินญานิพนธ์ ค.ม (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- ก่อ สวัสดิพิณชัย.(2521).การพัฒนาการศึกษาการวางแผนกำลังคน.กรุงเทพฯ;สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- .(2525). “กระบวนการของการเรียน ค่านิยมและศีลธรรม”วัยรุ่นและการปรับปรุงบุคลิกภาพ. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- กันยา สุวรรณแสง. (2532). จิตวิทยาทั่วไป . พิมพ์ครั้งที่ 4 . กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น.

- กันยา สุวรรณแสง. (2544). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : อักษรพิทยา.
- ขวัญใจ เลอจันทร์. (2514). *การเลื่อนฐานะทางสังคมของประชากรไทยในชนบท*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ,สำนักงาน.(2526).*รายงานการศึกษาเรื่องการกวดวิชากับการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอุดมศึกษา*. กรุงเทพฯ: พันนี้พับบลิชซิง.
- คณิตา ต๊ะปิ่นตา. (2547). *ศึกษาความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษาในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสมุทรปราการ เขต 1*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2531). *ประมวลบทความทางวิชาการระหว่างปี พ.ศ. 2526-2531 ฉบับอภินิหารการครบรอบ 33 ปีสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มศว.ประสานมิตร*. กรุงเทพฯ: (สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา บิลมาสและคนอื่นๆ. (2529). *คุณลักษณะของข้าราชการพลเรือน สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน*. กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา อินทรไทย.(2523).*ความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมและแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพฯ*. วิทยานิพนธ์ ปริญญา ครุศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- จิราพร พาพลงาม. (2547). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนดรุณาราชบุรี จังหวัดราชบุรี*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จิราภรณ์ กุณสิทธิ์. (2541). *การทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ด้วยตัวแปรด้านการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์ ทักษะคิดต่อวิชาคณิตศาสตร์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพฯ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ บัณฑิตวิทยาลัย : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อัดสำเนา.

- จิราภรณ์ เมืองพรวน. (2538). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อรายวิชาวรรณคดีมรดกของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่เรียนโดยใช้บทเพลงและไม่ใช้บทเพลง. ปรินญา
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. อุดลำนนา.
- จุฑามาศ ตันติรัตน์โสภาส. (2547). การตัดสินใจเลือกศึกษาต่อของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 . ปรินญา
นิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ
โรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จุมพล หนีพานิช. (2517). แผนการศึกษาต่อและประกอบอาชีพของนักเรียน ม.ศ. 5.
วิทยานิพนธ์ สว.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดลำนนา.
_____. (2518). แผนการศึกษาต่อและประกอบอาชีพของนักเรียนม.ศ.5. วิทยานิพนธ์
สค.ม.(สังคม). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จำเนียร สังข์ทอง. (2540) . ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความต้องการศึกษาต่อระดับปริญญาตรีของนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาช่างยนต์ สังกัดวิทยาลัยเทคนิคกลุ่ม
สถานการณ์ภาคใต้ กรมอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ คอ.ม. (การบริหารอาชีวศึกษา)
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. อุด
ลำนนา.
- จักรวาล ภูวนันท์. (2537). ผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนสถาน
สงเคราะห์เด็กบ้านราชวิถี กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ ปรินญาการศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จันทร์เพ็ญ ธนาศุภกรกุล. (2526). ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์
ความคิดสร้างสรรค์เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง. วิทยานิพนธ์ปรินญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
(มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ชูทิพย์ ปานปรีชา. (2544). จิตเป็นเหตุ. กรุงเทพฯ: คลินิกสุขภาพ.
- ช่อทิพย์ ราศีเกรียงไกร. (2523). ความมุ่งมั่นของบิดาที่มีต่อการศึกษาและอาชีพของบุตร:
ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาและ
โรงเรียนสังกัดมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อุดลำนนา.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน.(2530). *การพัฒนาและส่งเสริมความเก่งของลูกรัก*.กรุงเทพฯ:เจริญวิทย์การพิมพ์.

_____. (2524). *พฤติกรรมศาสตร์ เล่ม2จิตวิทยาจริยธรรมและจิตวิทยาภาษา*.กรุงเทพฯ:ไทยวัฒนาพานิช

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และบุญยิ่ง เจริญยิ่ง.(2517). *อิทธิพลของสังคมต่อทัศนคติของวัยรุ่น*.

กรุงเทพฯ : สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และเพ็ญแข ประจันปัจฉินัก.(2520). *จริยธรรมของเยาวชนไทย*. กรุงเทพฯ:

สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และอรพินทร์ ชุขม.(2529). *การควบคุมอิทธิพลสื่อมวลชนของครอบครัวกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย.รายงานการวิจัยฉบับที่40*.กรุงเทพฯ: สถาบันพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ดารณี วงษ์อยู่น้อย.(2525). *การพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์โดยวิธีการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม*.

ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.(การแนะแนว) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

เดโช สนวนานนท์. (2512). *ปทานุกรมจิตวิทยา*. พระนคร : โอเดียนสโตร์.

เตือนใจ เศรษฐสุตโก. (2524). *แบบฝึกความพร้อมทางการเรียน*. พระนคร : วัฒนาพานิช.

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541) . *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว)*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .อัดสำเนา.

ทิพวดี เอมะวรรณะ.(2529). *เรียนให้เก่งในมหาวิทยาลัย.พิมพ์ครั้งที่2* กรุงเทพฯ:ไอ.เอส.พรินติ้งเฮาส์.

เทียน ทองแก้ว. (2539, เมษายน - มิถุนายน) *ปัจจัยที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้อย่างดี*. สารพัฒนาหลักสูตร. 16(129) : 77-83.

ธารี วาริสงค์. (2542) . *ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกประกอบอาชีพหรือศึกษาต่อของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาช่างอุตสาหกรรมและบริหารธุรกิจ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การบริหารอาชีวศึกษา)* . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. อัดสำเนา.

ธิดา ชูอินทร์.(2540). ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคต
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว) กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นงเยาว์ แดงเพ็ญแข. (2522). วิธีสอนกลุ่มทักษะ (การศึกษา 251) ความพร้อมในการอ่าน.
กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์.(2527). นักบริหาร ผู้สร้างบรรยากาศการเรียนรู้:ก้าวสู่ผู้บริหาร.กรุงเทพฯ:อนงค์
ศิลป์การพิมพ์.

นพรัตน์ เขียมมอดุง.(2539). การศึกษาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ด้านกีฬาของนักเรียนโรงเรียนกีฬาจังหวัด
สุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ ปริญญาครุศาสตร์มหาบัณฑิต (พลศึกษา) จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.

นพวัน สุขสำราญ. (2547) ความวิตกกังวลในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนที่อยู่ใน อ. เมือง สำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาเพชรบุรี เขต 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

นภดล คุ่มประวัติ. (2517).ความมุ่งมั่นของบิดาในเขตชนบทไทยเกี่ยวกับการศึกษาของ
บุตร. วิทยานิพนธ์ สว. ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
อัดสำเนา.

นิภา เมธาวิชัย. (2545). ความต้องการเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏธนบุรี จังหวัด
สมุทรปราการ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ราชภัฏธนบุรี. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี. อัดสำเนา.

นิमित อัมมวรัตน์. (2521) . โอกาสการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำแนกตามประเภท
โรงเรียน สถานภาพส่วนตัว และผลการเรียนของนักเรียนในภาคใต้. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

นัยดา พงศ์พานานาญเวช.(2535). ความวิตกกังวลในการศึกษาต่อและการเผชิญปัญหาของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่6จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว) .กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

นัยวรรณ วรรณศิริ. (2525,พฤศจิกายน) “ครอบครัวเดียวในสังคมไทย” จดหมายข่าวสังคมศาสตร์.

นีนาราวา จินาพร.(2540).ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเครียดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6สังกัดกรม
สามัญการศึกษา เขตการศึกษา9. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.(การแนะแนวและให้คำปรึกษา).
ขอนแก่น:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.อัคราณา.

นวลละออ สุภาผล.(2527).ทฤษฎีบุคลิกภาพ.กรุงเทพฯ:ประมวลศิลป์.

นวรรตน์ หัสดี . (2544). ผลของการฝึกใช้เมตาคognitionขึ้นเพื่อกำกับและควบคุมตนเองในการเรียนของ
นักเรียนโครงการศึกษาพิเศษ โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ปรินญาณินพนธ์ คม.
(จิตวิทยา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัคราณา.

บุญชม ศรีสะอาด.(2524).รูปแบบของผลการเรียนในโรงเรียน. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ด.(การวิจัยและ
พัฒนาหลักสูตร).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัคราณา.

บุญรับ ศักดิ์มณี.(2532). การเสริมสร้างจิตลักษณะเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการทำงานราชการ.
วิทยานิพนธ์ ปรินญาณการศึกษาดุสิตบัณฑิต พัฒนาศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่าย
เอกสาร.

เบญจพร บุญนา. (2544). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเข้าศึกษาต่อระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นสูง (ปวส.) แผนกวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.)
โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน เขตกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ คอ.ม.(คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยี
สารสนเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี. อัครา
ณา.

บัณฑิตแนะแนว. (2548). คะแนน 3 ปีล่าสุด พร้อม Admissions ปี 49. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
บัณฑิตแนะแนว.

ปฐมาธิดา นาใจคง. (2544). ผลของการใช้แผนผังทางปัญญาและการกำกับตนเองที่มีต่อทัศนคติและ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาณินพนธ์ คม.
(จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัคราณา.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2536). การศึกษาสภาวะสุขภาพจิต คุณภาพชีวิตและทักษะการปรับตัวของ
เยาวชนไทย.สุขศึกษา ฉบับที่62.

ปิยาภรณ์ กิจอุดมทรัพย์.(2539).ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักศึกษาหลักสูตร
วิชาชีพพระยะสั้น วิทยาลัยสารพัดช่างกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ ปรินญาณการศึกษามหาบัณฑิต
(จิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ปิยวรรณ พันธุ์มงคล .(2542). ผลของการใช้โปรแกรมการกำกับตนเองที่มีต่อการมีวินัยในตนเองและ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาณินพนธ์ คม.(จิตวิทยา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัคราณา.

- ปิยะวรรณ เลิศพานิช. (2542). *การศึกษาความเครียด สาเหตุของความเครียด และวิธีเผชิญ*
ความเครียดทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษา ส่วนกลาง กลุ่มที่ 4 ปรินญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยา
 การแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .อัคราณา.
- ประกายทิพย์ พิชัย. (2539). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้น*
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง . ปรินญานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
- ศรีนครินทรวิโรฒ .อัคราณา.
- ประทีป จินนี่. (2531). *การเปรียบเทียบผลของการเสริมแรงตนเองต่อพฤติกรรมตั้งใจเรียนและการ*
เสริมแรงตนเองต่อผลการสอบย่อยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่2. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยา) กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัคราณา.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2526). *ทัศนคติ: การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย.* กรุงเทพฯ:โอ
 เดียนสโตร,พิมพ์ครั้งที่2.
- ประสาธ อิศระปรีดา. (2513). *จิตวิทยาการศึกษา. มหาสารคาม : ภาควิชาการแนะแนวและ*
จิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.
 _____.(2522). *จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ:กราฟิการ์ต.*
- ประสาน มาลากุล ณ อยุธยา.(2523). *ค่านิยมและความคาดหวังของเยาวชนไทย.กรุงเทพฯ:*
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประหยดศรี เกื้อนศิริ.(2536). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของ*
นักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชั่น. วิทยานิพนธ์ วท.ม.(สาธารณสุข
ศาสตร์). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.อัคราณา.
- ผกาทิพย์ กระหม่อนทอง. *การศึกษาการเปรียบเทียบความมุ่งหวังของบิดาเกี่ยวกับการศึกษาของ*
บุตรในเขตเมืองและชนบทของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ :
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัคราณา.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2531). *การศึกษาค่านิยมในการทำงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสามัญศึกษา เขตการศึกษา 1. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนว
และจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พุทธทาสภิกขุ. (2531). *การศึกษาคืออะไร. กรุงเทพฯ: ธรรมบูชา.*

พนม ลิมอาร์ยและคณะ.(2540). รายงานการวิจัยรูปแบบการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษา.

มหาสารคาม:มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

พนิดา สีนสุวรรณ.(2527).การเปรียบเทียบลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ในวิชาสังคมศึกษา เรื่องปัญหาสิ่งแวดล้อม ด้วยการ
สอนโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์กับการสอนแบบบรรยาย. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (ศิลปศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ .ถ่ายเอกสาร.

พรพิมล เจียมนาครินทร์. (2539). พัฒนาการวัยรุ่น. กรุงเทพฯ: ดันอ้อแกรมมี.

พรณี ชูชัย เจนจิต.(2533).จิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว.นนทบุรี:
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

พรพาส นนทยาธร.(2520).ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

โรงเรียนมัธยมแบบประสมในกรุงเทพฯ ปีการศึกษา2519. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา).
กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.

พรทิพย์ คำชาย. (2543). ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาในระดับปริญญาตรีใน

สถาบันราชภัฏราชชนครินทร์. ปริญญาโท กศ.ม. (การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อัดสำเนา.

พรทิพย์ เจนจริยานนท์.(2542).ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ตอนต้น โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดตรัง.
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.

พระราชันนทมนี่. (2528) “จริยธรรมสำหรับข้าราชการ” ใน ความรู้พื้นฐานในการปฏิบัติราชการ.

กรุงเทพฯ: สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน.

พีระยุทธ สันตะวัน. (2533). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดตาก. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว) . กรุงเทพฯ : เกษตรศาสตร์.
อัดสำเนา.

พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540) . วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ . พิมพ์ครั้งที่ 7 .

กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____ทวีรัตน์.(2531).วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ:โรงพิมพ์และทำปกเจริญ

ผล.

- พัฒนา พลอยประไพ. (2541). *การกำหนดเป้าหมายและการกำกับตนเองกับการประสบความสำเร็จในการสอบเข้าศึกษาต่อในคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยของรัฐ*.
 ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- พระเทพเวที.(2533). *การศึกษาที่สากลบนพื้นฐานแห่งภูมิปัญญาไทย*.กรุงเทพฯ:อัมรินทร์พริน
 ดึงกรุป
- พัชรารภรณ์ เชียงแก้ง. (2540). *การเปรียบเทียบคุณภาพของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ที่มีรูปแบบต่างกัน*.ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (วิจัยและวัดผล
 การศึกษา).กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ . ถ่ายเอกสาร.
- พัชรี วรจรัสรังษี. (2539, กรกฎาคม - กันยายน) .*การเปรียบเทียบบทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริม
 การเรียนระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม)*. คุรุศาสตร์. 25(1) : 102 – 109.
- เพ็ญแข ประจันปัจฉนีก.(2527). *เอกสารการสอนชุดวิชาพัฒนาการวัยรุ่นและการอบรมหน่วยที่9-15*.
 กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เพ็ญพิศ ทิพย์รักษ์. (2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการศึกษาต่อในระดับอุดม
 ศึกษาของรัฐระบบใหม่ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรม
 สามัญศึกษา จังหวัดนครปฐม*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิต
 วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เพ็ญศรี จินดาศักดิ์. (2535). *การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเลือกอาชีพของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี
 ที่ 3 จังหวัดชลบุรี*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปิญญู สารธร และคนอื่นๆ.(2531). *ลोकทฤษฎีฝรั่งในวงการศึกษา*.กรุงเทพฯ:โครงการตำราและ
 เอกสารทางวิชาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2541). *คุณสมบัติและเกณฑ์การคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ
 ระบบใหม่2541*.กรุงเทพฯ:กองแผนงาน ทบวงมหาวิทยาลัย.
- ภัทรธิดา วารินทร์. (2538). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาต่อและไม่ศึกษาต่อการศึกษานอก
 โรงเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ของคนงานในโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดนครปฐม*.
 วิทยานิพนธ์ ศศ.ด. (ประชากร) .นครปฐม : บัณฑิตวิทยาลัย มหิดล. อัดสำเนา.

- ภาระดี พันธุ์.(2529). การศึกษาปัญหาการจัดบริการแนะแนวในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา8. วิทยานิพนธ์ ศศ.ผ.(จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. อัดสำเนา.
- มนทกานต์ ทรัพย์แก้ว.(2543). การศึกษาลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4โรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์ จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มาริษา นาคทับที. (2541). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมผู้นำประชาธิปไตย ของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์วิทยาลัยการชลประทาน จังหวัดนนทบุรี . ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต(จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- เยาวพา เดชะคุปต์.(2528) .กิจกรรมสำหรับเด็กวัยเรียน.กรุงเทพฯ;สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- รุ่งทิวา ประสบสันติ.(2543). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกเรียนในสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา ในบัณฑิตวิทยาลัยของสถาบันการศึกษาของรัฐ. ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- เจิงชัย หมื่นชนะ.(2535,มิถุนายน-กรกฎาคม). “การแนะแนวในญี่ปุ่น,” วารสารแนะแนว.26(141):12.
- รัตนา ประเสริฐสม.(2526). การสร้างจิตลักษณะส่งเสริมอนามัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาวิทยานิพนธ์ ปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รามคำแหง,มหาวิทยาลัย.(2543,มิถุนายน).”โพลรวมคำแห่งชี้ 80.5% เห็นด้วยกับการเอนทรานซ์ระบบใหม่,” ข่าวรวมคำแห่ง. 30(6):3.
- ราศี ทองสวัสดิ์.(2535).สอนอย่างไรจึงจะได้เด็กตามต้องการ.วารสารการศึกษาแห่งชาติ27(ตุลาคม-พฤศจิกายน):32-38
- วัชรภา ขันลำอากค์. (2543). ผลของบรรยากาศการเรียนรู้ทางจิตวิทยาที่มีต่อแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาดนตรีด้านทฤษฎีสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. ปริญญานิพนธ์ คม.(จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- วิเชียร เกตุสิงห์.(2522). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสอบคัดเลือกเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา. ปริญญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อัดสำเนา.
- วัฒนา เตชะโกมล.(2540).โครงร่างการวิจัยเรื่อง ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพฯ.(ม.ป.ท.).

- วันชัย ดนัยตโมนุท.(2536). *คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดปทุมธานี*. ปรินญานิพนธ์ วท.ม.(การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- วรรณดี แก้วเก่า. (2541) . *การสำรวจความสนใจในอาชีพและการเลือกศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดฉะเชิงเทรา* . วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การวัดและประเมินผลการศึกษา) .กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง. อัดสำเนา.
- วรรณณา ปุณณโชติ.(2532,19 มกราคม).”ทางไหนจะไปสู่ประตูชัย,” *มติชน*. หน้า19.
- วรารณณ์ รักวิจัย.(2527).*การอบรมเลี้ยงดูได้ปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร,
- วรรณะ มโนภินิเวศ. (2537). *เอ็นทรานซ์ ชัยชนะอยู่แค่เอื้อม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สามัคคีสาร.
- วัลลภ กันทรัพย์. (2513). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจเรียนระดับของความปรารถนาในการสอบและความวิตกกังวลในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียน*. ปรินญานิพนธ์กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการประสานมิตร. อัดสำเนา.
- วิศิษฐ์ นาคำปา . (2521). *โอกาสการเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจำแนกตามประเภทโรงเรียนสถานภาพส่วนตัว และผลการเรียนของนักเรียนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย วิทยาลัยวิชาการ. อัดสำเนา.
- วิศิษฐ์ นิพิพิธา.(2536). *การสอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยตามการรับรู้ของผู้บริหาร อาจารย์แนะแนวและนิสิตนักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศนิ จันทร์ทองดี.(2538). *การเปรียบเทียบผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มและรายบุคคลที่มีต่อการตระหนักรู้ด้านการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่5โรงเรียนวัดนวลนรดิศ* กรุงเทพฯ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาแนะแนว) กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- ศรินทิพย์ พงษ์ศาสวัต. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษาโดยวิธีสอบตรงของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ศิริวรรณ สุวินท์. (2547). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกเรียนสาขางานคอมพิวเตอร์ธุรกิจของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวสิงห์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

ศิริ วรศิริ. (2513). *สำรวจภาวะการณ์ศึกษาของแหล่งประชากรในแหล่งชุมชนหนาแน่นบริเวณบ่อนไก่ ตำบลลุมพินี จังหวัดพระนคร*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.อัครลำเนา.

ศิริ ศรีนวลฟูตะ.(2535). *ตัวแปรที่จำแนกความสำเร็จของนักเรียนในเขตภาคเหนือในการสอบเข้า มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประเภทโครงการพิเศษ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (วิจัยการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัครลำเนา.

ศศิธร วิจิราภรณ์ . (2538). *สภาพการเตรียมเด็กวัยอนุบาลเพื่อเข้าศึกษาต่อชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ใน กรุงเทพฯ*. ปรินญานิพนธ์ คม. (ปฐมวัย).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัครลำเนา.

สุกัญญา แยมย์ม.(2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพฯ*. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัครลำเนา.

สุชาดา บวรกิตติวงศ์. (2546, มิถุนายน). ผลกระทบของการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อใน สถาบันอุดมศึกษาระบบใหม่ที่มีต่อผู้เกี่ยวข้อง. *อนุสารอุดมศึกษา*. ฉบับที่ 300.

สุชาดา สุธรรมรักษ์.(2531). *เอกสารการสอนวิชา จด101จิตวิทยาเบื้องต้น*.กรุงเทพฯ:ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน.

สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.(2539,ตุลาคม-ธันวาคม).*"ครูกับการเอนทรานซ์ระบบใหม่," วารสาร สสวท. 24(95):39.*

สุโท เจริญสุข. (2525). *ยุทธศาสตร์การสอนวิชาการแนะแนวเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ:โอเดียนสโตร์.

สุธาสินี ใจเย็น. (2545). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาในโรงเรียนที่เปิดสอนระบบการศึกษาทางไกลในเขตบางเขน กรุงเทพฯ*. ปรินญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต(จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัครลำเนา.

สันติพงษ์ เจริญศรี. (2543). *มูลเหตุจูงใจในการเลือกเรียนวิชาพื้นฐานอาชีพอุตสาหกรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (ฝ่ายมัธยมศึกษา) ปรินญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (อุตสาหกรรมศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัครลำเนา.*

- สุพจน์ พันธุ์ณะ. (2535) . การส่งเสริมการอ่านโดยการใช้ตัวแบบเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการอ่านใน
นักเรียนชั้นประถมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกการวิจัย
พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุพิชชา กลิ่นบุหงา. (2540). ผลของการใช้โปรแกรมการแนะแนวแบบกลุ่มย่อยที่มีต่อการตระหนักใน
อนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(จิตวิทยา). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- สุพัฒนา เดชาติวงศ์และคนอื่นๆ. (2520). ตำราจิตเวชศาสตร์. กรุงเทพฯ: สมาคมจิตแพทย์แห่ง
ประเทศไทย.
- สุพัฒนา เดชาติวงศ์ ณ อยุธยา. (2526). จิตวิทยาของสตรี. กรุงเทพฯ: อมรรการพิมพ์
- สุภาวดี จันทร์เพ็ญ . (2541) . ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการอธิบายลำดับในการเลือกและความ
ตั้งใจที่จะสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยอีกครั้งหนึ่งกับผลการเรียนของนิสิตชั้นปีที่ 1 คณะ
ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ คม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- สมจิตต์ บุญเลิศ. (2544, มกราคม-มิถุนายน). ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเตรียมความพร้อมใน
การฝึกปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลราชชนนี ราชบุรี.
วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี. ฉบับที่ 1.
- สมจิตต์ เพิ่มพูน. (2532). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาสังคมศึกษาโดยใช้เทคนิคการพยากรณ์โดยใช้เทคนิคการ
พยากรณ์กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
. อัดสำเนา.
- สมดุล ชาญนวงศ์. (2533) . คุณลักษณะทางจิตใจของประชากรไทยที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านที่มีระดับ
การพัฒนาต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
ประยุกต์). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมัญญา เสี่ยงใส. (2521). ความวิตกกังวลและวิถีลดความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอน
ปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สิริพร ดาวัน. (2540). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความขยันหมั่นเพียรในการเรียนของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพิบูลวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี . วิทยานิพนธ์การศึกษา
มหาบัณฑิต(จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

- สิริวรรณ อัครกุล. (2527). ความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถในการทำงานที่กำหนดของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- สามารถ คงสัตย์. (2517). การศึกษาความต้องการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดสิงห์บุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, อัดสำเนา.
- เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. (2536, กรกฎาคม - กันยายน). "การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย: ข้อเท็จจริงและผลกระทบ," วารสารราชบัณฑิตยสถาน. 18(4):63-64.
- เสริมศรี สวนไพรินทร์. (2532). การเลือกสาขาวิชาที่จะศึกษาต่อในสถาบันอุดมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (อุดมศึกษา). กรุงเทพฯ:บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- โสภา ชูพิชัยกุล. (2531). การศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับจริยธรรม ค่านิยมประเพณีและวัฒนธรรมของครอบครัวไทยที่มีผลต่อการอบรมเลี้ยงดูบุตร: การศึกษาเฉพาะกรณีในกรุงเทพฯ. กรุงเทพฯ: สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย.
- หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์. ฉบับวันจันทร์ที่ 14 มิถุนายน 2542 .หน้า 13.
- หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์. ฉบับวันจันทร์ที่ 31 มิถุนายน 2542 .หน้า 13.
- อดิเทพ ศรีสุภารักษ์. (2545). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนวิจิตรวิทยา เขตวัฒนา กรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) . กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- อุทุมพร จามรมานและพวงแก้ว ปุณยกันก. (2531, ตุลาคม - ธันวาคม). "การวิเคราะห์ระบบสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัย," วารสารการวิจัยทางการศึกษา. 4(18): 72-79.
- อภิชาติ เศรษฐวิชัยกิจการ. (2537, ธันวาคม - มกราคม). "งานแนะแนวของเพื่อนบ้าน (2)," วารสารการแนะแนว. 28(150):33-36.
- อัมพร โอตระกูล และเจตสันต์ แต่งสุวรรณ. (2524). สุขภาพจิตนักเรียนชนบทในงานอนามัยชุมชนสูงเนิน. วารสารสุขศึกษา
- อัมพร โอตระกูลและคณะ. (2526, ตุลาคม - ธันวาคม) . "ปัจจัยที่มีผลต่อความเครียดของนักเรียน," วารสารสมาคมจิตแพทย์แห่งประเทศไทย. 28(4): 198-205.
- อรุณี อ่อนสวัสดิ์. (2539). "เอ็นทรานซ์ระบบใหม่...อย่างไรกันแน่" ศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร. 1(2):1-11; ธันวาคม 2539.

- อรพินทร์ ชูชม. (2522) . การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิม สภาพแวดล้อมทางบ้าน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ทักษะทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- อรอุมา จิรณิตกุล. (2544). ผลของการฝึกการกำกับตนเองที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกัน. วิทยานิพนธ์ คม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. อัดสำเนา.
- อารี พันธุ์ณี . (2542) . จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : บริษัทเลิฟแอนด์เพรสจำกัด.
- อุ้นตา นพคุณ, จันทรเพ็ญ เชื้อพานิช และปทีป เมธาคณวุฒิ. (2526). คุณลักษณะของประชากรในกรุงเทพฯตามเป้าหมายทางการศึกษา : สภาพปัจจุบันและแนวโน้ม. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการปฏิบัติการระงับการวิจัยเกี่ยวกับกรุงเทพฯ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Adams, Raymond D. (1967). "Alternation of Nervous Function". Principle of Internal medicine.
- Atkinson, John w. (1966). *Motive in Fantasy, Action and Society*. New Delhi: Affiliated East-West Press, PVT Ltd.
- Atkinson, John w. (1964). *An Introduction to Motivation*. New York: Van Nostrand Company.
- Atkinson, John w. (1964). *An Introduction to Motivation*. New York: D. Van Nostrand Reinhold,
- Averill, J.(1973). "Personal Control over Aversive Stimuli and Its Relationship to Stress" *Psychological Bulletin*. 80:286-303.
- Barbaral, M.; & Marzano, R.S. (1990) Putting the self in self-regulated learning: The self as agent in integrating will and skill. *Educational Psychologist*. 25:51-69.
- Bandura, Albert.(1963) *Special Learning and Personality Development*. New York: Holt, Rinehart & Winston.
- Blackbum, S. ;& Ssturdivant, P. (1985, January). "Relationship of Selectedvariables of Occupational and Educational Aspirations and Expecctations of Female High School Seniors," *Dissertation Abstracts International*. 35:4152A.

- Eugene, Leher B. (1969, May). "An Investigation of the Role of Intellectual Motivation and Other Non-Intellectual Factors in the Prediction of Educational Achievement and Efficiency," *Dissertation Abstracts International*. 29(11):3876-A.
- Haslam, Warren L.; & Brown William F. (1967, March). "Effective of Study Skill Instruction for High School Sophomores," *The Journal of Educational Psychology*. 58(3):223-226.
- Heman, Herbert J.M. (1970, August). "A Questionnaire Measures of Achievement Motivation," *Journal of Applied Psychology*. 54(4):354-355.
- Hilgard, E.R. (1967). *Introduction to Psychology in Classroom*. 3rd ed. New York : Harcourt Brace and World, Inc.
- Khan, S.B. (1969, June). "Affective Correlates of Academic Achievement," *The Journal of Educational Psychology*. 60(3):216-221.
- Knight, Howard R.; & Julius M. Sasserath. (1966, July). "Relation of Achievement Motivation and Test Anxiety to Performance in Programmed Instruction," *Journal of Educational Psychology*. 57(3): 14-17.
- Lamm, H; Schmidt, R.W.; & Trommsdorff, G. 1976. Sex and Social class as determinants of future orientation in adolescent. *Journal of personality and Social Psychology* 34:317-326.
- Levin, D.E. (1965). *The Prediction of Academic Performance: A Theoretical Analysis and Review of Research*. New York: Russell Sage Foundation.
- Lindgren, Henry C. (1967). *Educational Psychology in Classroom*. 3rd ed. New York: John Wiley & Son, Inc.
- Maddox, Harry. (1965). *How to Study*. London: The English Language Book Society.
- McClelland, David C. ;and Others. (1953). *The Achievement Motivation*. New York: Appleton Century Crofts, Inc.
- Meade, R.D. (1971). Future time perspective of college students in America and India. *Journal of Social Psychology* 83:175-182.
- Mehta Prayag. (1969). *The Achievement Motive in High School Boy: National Council of Educational Research and Training*. New Delhi: Affiliated, Pvt, Ltd.

- Mischel, Walter, & Harriet N. Mischel. (1976). "A Cognitive Social – Learning Approach to Morality and Self – Regulation," in *Thomas Lickona* (Ed.) *Moral Development and Behavior : Theory Research and Social issues*. P. 84-107. New York : Holt, Rinehart & Winston.
- Mischel, W. (1981). *Introduction to personality*. New York; Holt, Rinehart and Winston.
- Perri, M.G.; & Richards, C.S. (1977) "An Investigation of Naturally Occurring Episodes of Self – controlled Behaviors," *Journal of Counseling Psychology*. 24:178-183.
- Robinson, C. L. (1971), *August. Future Time Perspective in Non-Incarcerated*.
- Rosenbaum, Michael. (1980, January) "A Schedule for Assessing Self – control Behaviors, Preliminary Finding," *Behavior Therapy*. 11 : 109 – 121.
- Russel, Ivan L. (1969, February). "Motivation for School Achievement Measurement Validity," *Journal of Educational Research*. 62(6) : 263-266.
- Schunk, D.H. (2000) . *Learning theories: An educational perspective*. New Jersey: Pearson Education Upper Saddle River.
- Segula, V; & Felix, L. (1976), *May. The Relationship of Future Time Perspective to Ego Functions. Dissertation Abstracts International* 36(11): 5823-B.
- Smith Samuel. (1970). *Best Method of Study*. London: Business & Noble Inc.
- Solomon, D.; & M.I. Oberlander. (1974) "Locus of Control in the classroom," in *Psychological- Concepts in classroom*. P. 119 – 150. New York : Harper and Row.
- Song. Kae-Kyun. (1971, November) Academic Achievement Motivation of Student of Agricultural Education and Its Relationship to Certain Variables, " *Dissertation Abstracts International*. 32(6):2571 A.
- Thoresen, Carl E.; & Michael J. Mahoney, (1974) *Behavioral Self – Control*. New York : Holt, Rinehart and Winton.
- Weiner, Bernard. (1972, Spring). "Attribution Theory Achievement Motivation and Educational Process," *Review of Education Research*. 42(2):203-215.
- Wilson, Terence G.; & Daniel K. O' Leary (1980) *Principle of Behavior Therapy*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice – Hall.
- Wright, D. (1975) *The Psychology of Moral Behavior*. Middlesex, England : Penguin Book.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง การเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนราชวินิต บางเขน ปีการศึกษา 2548

2. แบบสอบถามมีทั้งหมด 6 ชุด ได้แก่

ชุดที่ 1 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

ชุดที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชุดที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ชุดที่ 4 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง

ชุดที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

ชุดที่ 6 แบบทดสอบความเข้าใจในระบบการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

3. โปรดตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความคิดเห็นและความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด

4. ผู้วิจัยขอรับรองว่าจะใช้ข้อมูลของนักศึกษาเพื่อประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น และจะไม่มีผลเสียหายใดๆ ต่อท่านทั้งสิ้น ซึ่งคำตอบจะเป็นความลับและเสนอวิเคราะห์ข้อมูลเป็นภาพรวม

ขอขอบพระคุณในความร่วมมือตอบแบบสอบถามครั้งนี้

นางสาวอรุณพร เนียมสุวรรณ

นิสิตปริญญาโทสาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ชุดที่1 แบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา ระบบกลาง

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แผนการเรียน ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง และ ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปขอให้นักเรียน เมื่อนักเรียนอ่านข้อความแล้วโปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

() ชาย

() หญิง

2. ระดับผลการเรียนเฉลี่ย

() 3.00 ขึ้นไป

() 2.00 – 2.99

() ต่ำกว่า 2.00

3. แผนการเรียน

() วิทยาศาสตร์ - คณิต

() ศิลป์ - คำนวณ

() ศิลป์ - ภาษา

4. รายได้ของผู้ปกครอง รวมกันเฉลี่ย

() มากกว่า 30,000 บาท

() ตั้งแต่ 10,001 – 30,000 บาท

() ต่ำกว่า 10,000 บาท

4. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง

() ปริญญาตรีขึ้นไป

() มัธยมศึกษาปีที่ 6 - อนุปริญญา

() ต่ำกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 6

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
6	ข้าพเจ้าเรียนกวดวิชาถึงแม้ว่าไม่ได้ช่วยในการสอบคัดเลือกแต่ทำให้เพิ่มพูนความรู้					
7	เมื่อมีเวลาว่างข้าพเจ้าและเพื่อนๆ จะใช้เวลาในการพูดคุยในเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียน					
8	ข้าพเจ้าและเพื่อนจะเข้าห้องสมุดเพื่อทบทวนบทเรียนเมื่อมีเวลาว่าง					
9	ข้าพเจ้าไม่เคยฝึกทำข้อสอบหรือโจทย์ที่ใช้ในการสอบเอ็นทรานซ์ปีที่ผ่านมาเลย					
10	ข.ด้านจิตใจ ข้าพเจ้าจะหาที่สงบดูหนังสือเพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งที่จะรบกวนสมาธิ					
11	ในช่วงเวลาที่ข้าพเจ้ากำลังอ่านหนังสือข้าพเจ้ามักจะคิดเรื่องอื่นแทรกเข้ามาในความคิดเสมอ					
12	ข้าพเจ้าหยุดพักอ่านหนังสือเป็นช่วงถ้าต้องอ่านหนังสือนาน					
13	ถ้าบทเรียนยากข้าพเจ้าจะพยายามทำความเข้าใจและสอบถามครูอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง					

ชุดที่ 2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ขอให้นักเรียน

พิจารณาข้อความดังกล่าวแล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของ

นักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด

จริง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก

จริงบ้าง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างและ
ไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าคิดเสมอว่าอนาคตของข้าพเจ้าขึ้นอยู่กับความสำเร็จทางการเรียนของตนเอง					
2.	ข้าพเจ้าตั้งใจเป้าหมายว่าจะต้องสอบเรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงให้ได้					
3.	ข้าพเจ้าอยากประสบความสำเร็จในการเรียน					
4.	ข้าพเจ้าไม่ได้วางแผนเป้าหมายว่าจะสอบเรียนต่อในมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง					
5.	ข้าพเจ้าบอกให้พ่อแม่ผู้ปกครองทราบ เมื่อข้าพเจ้าประสบผลสำเร็จในการเรียน					
6.	ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าตนเองจะประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือไม่					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
7.	ข้าพเจ้าพยายามแก้ปัญหาที่ยาก					
8.	เมื่อข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ทำงานแต่ประสบปัญหาทำให้ข้าพเจ้าหมดความพยายามที่จะทำงานนั้นต่อไป					
9.	แม้ว่าวิชาเรียนไม่น่าสนใจแต่ข้าพเจ้าพยายามเข้าชั้นเรียน					
10.	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับบทเรียนยาก ๆ					
11.	ข้าพเจ้าทำงานที่ครูมอบหมายด้วยความตั้งใจเพื่อให้ประสบความสำเร็จ					
12.	ข้าพเจ้าขยันอ่านหนังสือเพื่อสอบให้ได้คะแนนสูง ๆ					
13.	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่สามารถสอบผ่านแต่ละวิชาได้					
14.	ถ้าข้าพเจ้าทำคะแนนสอบไม่ดีข้าพเจ้าจะท้อแท้และหมดกำลังใจในขณะที่เรียนวิชานั้น ๆ					

ชุดที่ 3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ขอให้นักเรียนพิจารณา

ข้อความดังกล่าวแล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างและไม่ตรงบ้าง

จริงน้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด
 จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ด้านการคาดการณ์ไกล ถ้าข้าพเจ้าตั้งใจเรียนในวันนี้ ข้าพเจ้าจะประสบความสำเร็จในวันหน้า					
2.	ข้าพเจ้าไม่ต้องการเรียนหนังสือให้ สูงๆ เพราะไม่คุ้มค่าเสียเวลาและ เงินทองโดยเปล่าประโยชน์					
3.	ข้าพเจ้าตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อนำ ความรู้ไปเป็นพื้นฐานในการ ประกอบอาชีพ					
4.	ข้าพเจ้าตัดสินใจเลือกศึกษาต่อเพื่อ ความก้าวหน้าในการทำงาน					
5.	เมื่อข้าพเจ้าต้องตัดสินใจเลือก ศึกษาต่อ ข้าพเจ้าให้ผู้ปกครอง เลือกให้					
6.	ข. ด้านการแก้ปัญหา และการวางแผน ถ้าข้าพเจ้าเรียนอ่อนในวิชาใด ข้าพเจ้าจะริบหาความรู้เพิ่มเติมใน รายวิชานั้น					
7.	ข้าพเจ้าวางแผนในการแก้ปัญหา การเรียนที่เกิดขึ้นให้คลี่คลาย					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
8.	ข้าพเจ้ามักมองข้ามการวางแผนก่อนการลงมือแก้ปัญหาในการเรียน					
9.	ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะวางแผนการทำงานให้สามารถส่งตามกำหนดได้ทุกครั้ง					
10.	ข้าพเจ้าเลือกอาชีพที่ต้องการก่อนแล้วจึงหาแนวทางปฏิบัตินำไปสู่อาชีพนั้น					
11.	ในการทำงานกลุ่มข้าพเจ้าไม่ปฏิบัติตามลำดับขั้นตอนที่วางแผนไว้					
12.	<u>ค. ด้านการรู้จักเลือกปฏิบัติ การรอคอยและความเพียรพยายามในปัจจุบันเพื่อประสบความสำเร็จใน ชีวิต</u> ถ้าข้าพเจ้าเรียนไม่เข้าใจในวิชาใดวิชาหนึ่งข้าพเจ้าเลือกเรียนทันที					
13.	ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสเรียนต่อในระดับสูงเพื่อที่จะได้ทำงานที่มั่นคงในอนาคต					
14.	ข้าพเจ้าเรียนเพื่อให้ผ่านไปแต่ละวันเท่านั้นเพราะคิดว่าอาจหางานทำได้ในอนาคต					
15.	ข้าพเจ้ายอมทนลำบากในการเรียนเพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมาย					
16.	ข้าพเจ้าพยายามเรียนแม้ว่าผลการเรียนในปัจจุบันไม่ดีเท่าที่ควร					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
17.	แม้ว่าข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนในบางวิชาข้าพเจ้าก็ตั้งใจเรียนเพื่อทำผลสอบให้ได้คะแนนดี					
18.	ข้าพเจ้ารู้สึกย่อท้อต่ออุปสรรคเมื่อไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน					

ชุดที่ 4 แบบสอบถามการควบคุมตนเอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการควบคุมตนเอง ขอให้นักเรียนพิจารณา

ข้อความดังกล่าวแล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างและไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1.	ก. ด้านความอดทน ข้าพเจ้าไม่มีสมาธิเท่าที่ควรในการทบทวนบทเรียน					
2.	ก่อนการสอบคัดเลือกข้าพเจ้าสามารถปฏิเสธเมื่อเพื่อนชวนข้าพเจ้าไปเที่ยว เพราะต้องการทบทวนบทเรียน					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
3.	ก่อนการสอบคัดเลือกข้าพเจ้าจะแสวงหาความสุขให้ตนเองอย่างเต็มที่ด้วยการเที่ยวเตร่เตร่กับเพื่อน ๆ เพื่อคลายเครียด					
4.	ก่อนการทบทวนบทเรียนข้าพเจ้าจะสร้างสมาธิให้กับตนเองก่อนเพื่อจะได้มีสมาธิจดจ่อกับเนื้อหาบทเรียน					
5.	ข. ด้านความเพียรพยายาม ข้าพเจ้าไม่ค่อยจะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมจากหนังสือที่มีในห้องสมุดและร้านหนังสือต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความพร้อมในการสอบคัดเลือกมากขึ้น					
6.	เมื่อข้าพเจ้าเรียนเนื้อหาเรื่องใด ข้าพเจ้าพยายาม เชื่อมโยงเนื้อหาให้สัมพันธ์กัน					
7.	ข้าพเจ้าไม่มีการวางแผนจัดตารางสำหรับการทบทวนบทเรียนในแต่ละสัปดาห์ เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับตนเองก่อนการสอบคัดเลือก					
8.	ในการอ่านหนังสือข้าพเจ้าจะตั้งคำถามใช้ ถามตนเองเพื่อให้แน่ใจว่าข้าพเจ้าเข้าใจในเนื้อหานั้น					
9.	เพื่อให้เกิดความพร้อมก่อนการสอบคัดเลือก ข้าพเจ้าอ่านหนังสือทบทวนบทเรียนและฝึกทำโจทย์เอ็นทรานซ์ ในปีที่ผ่านมา					

ชุดที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา ขอให้
นักเรียนพิจารณาข้อความดังกล่าวแล้วตอบโดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของ
นักเรียนมากที่สุด ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนบ้างและ ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อย ที่สุด
1.	ผู้ปกครองไม่ค่อยจะสนับสนุน ค่าใช้จ่ายให้ข้าพเจ้าในการซื้อ หนังสือสำหรับเตรียมความพร้อม ในการสอบคัดเลือก					
2.	ผู้ปกครองสนับสนุนความสามารถ พิเศษของข้าพเจ้าโดยให้ฝึกฝนและ เรียนรู้เพิ่มเติม					
3.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเข้า ร่วมกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ ใน โรงเรียนและสถาบันต่างๆ เพื่อให้ ข้าพเจ้ามีประสบการณ์ตามความ สนใจ					
4.	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าไป เรียนกวดวิชาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ ให้กับตนเอง					

ข้อที่	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
5.	ผู้ปกครองสนใจซักถามเกี่ยวกับการเรียนของข้าพเจ้าเสมอ					
6.	ผู้ปกครองแนะนำให้ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียนอยู่เสมอ					
7.	เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนสอบไม่ดี ผู้ปกครองมักลงโทษข้าพเจ้าด้วยถ้อยคำรุนแรง					
8.	ผู้ปกครองคอยเตือนให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือจนข้าพเจ้าแทบไม่มีเวลาว่าง					
9.	ข้าพเจ้ามักปรึกษาเกี่ยวกับอนาคตในการเรียนกับผู้ปกครองเสมอ					
10.	ผู้ปกครองไม่สนใจการทำการบ้านของข้าพเจ้า					
11.	ผู้ปกครองแสดงความห่วงใยข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้าท้อแท้ในการเรียน					

ชุดที่ 6 แบบทดสอบความเข้าใจในระบบการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา
ระบบกลาง

คำชี้แจง แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบความเข้าใจในระบบการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อใน
ระดับอุดมศึกษาระบบกลาง (Admission) ขอให้นักเรียนพิจารณาข้อความดังกล่าวแล้วตอบ
โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในข้อที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

1. การจัดสอบ O – NET หมายถึง

- ก. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน
- ข. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติชั้นกลาง
- ค. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติชั้นสูง

2. ในปีการศึกษา 2549 คะแนน O – NET มีค่าน้ำหนักเท่าไร

- ก. 0 – 35%
- ข. 35 – 70%
- ค. 0 – 70%

3. อัตราส่วนระหว่างข้อสอบแบบปรนัย และอัตนัยของข้อสอบ O - NET เป็นอย่างไร

- ก. ข้อสอบปรนัย 60 -70% ข้อสอบอัตนัย 30 – 40%
- ข. ข้อสอบปรนัย 70 -80% ข้อสอบอัตนัย 20 – 30%
- ค. ข้อสอบปรนัย 80 -90% ข้อสอบอัตนัย 10 – 20%

4. การจัดสอบ A – NET หมายถึง

- ก. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน
- ข. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติชั้นกลาง
- ค. การจัดสอบแบบทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติชั้นสูง

5. ในปีการศึกษา 2549 คะแนน A – NET มีค่าน้ำหนักเท่าไร

- ก. 0 – 35%
- ข. 35 – 70%
- ค. 0 – 70%

6. อัตราส่วนระหว่างข้อสอบแบบปรนัย และอัตนัยของข้อสอบ A – NET เป็นอย่างไร

- ก. ข้อสอบปรนัย 70 -80% ข้อสอบอัตนัย 20 – 30%
- ข. ข้อสอบปรนัย 60 -80% ข้อสอบอัตนัย 20 – 40%
- ค. ข้อสอบปรนัย 50 -60% ข้อสอบอัตนัย 40 – 50%

7. การสอบ O – NET และ A – NET มีความแตกต่างกันอย่างไร

- ก. การสอบ O – NET เป็นการสอบที่วัดความรู้ที่เน้นทักษะการคิดในระดับสูงกว่าการสอบ A – NET
- ข. การสอบ A – NET เป็นการสอบที่วัดความรู้ที่เน้นทักษะการคิดในระดับสูงกว่าการสอบ O – NET
- ค. การสอบ O – NET และ A – NET ใช้วิชาในการสอบแตกต่างกัน

8. GPAX หมายถึง

- ก. ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า
- ข. ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือตามกลุ่มสาระการเรียนรู้
- ค. ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษา

9. ในการสอบระบบ Admission ปีการศึกษา 2549 กำหนดให้ GPAX มีค่าน้ำหนักเท่าไร

- ก. 10%
- ข. 20%
- ค. 30 %

10. GPA หมายถึงข้อใด

- ก. ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือเทียบเท่า
- ข. ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือตามกลุ่มสาระการเรียนรู้
- ค. ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรมัธยมศึกษา

11. ในการสอบระบบ Admission ปีการศึกษา 2549 กำหนดให้ GPA มีค่าน้ำหนักเท่าไร

- ก. 10%
- ข. 20%
- ค. 30 %

ภาคผนวก ข

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 74 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการเตรียมความพร้อมในการรับ
บุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1	14.514	8	11.027
2	11.283	9	13.483
3	12.537	10	5.693
4	5.820	11	12.983
5	9.699	12	10.851
6	15.370	13	12.835
7	13.186		

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9355

ตาราง 75 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของ แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1	10.160	8	9.060
2	8.081	9	9.508
3	9.847	10	9.751
4	7.880	11	3.620
5	12.792	12	10.058
6	9.020	13	11.423
7	9.650	14	8.357

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8974

ตาราง 76 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1	12.212	10	8.605
2	18.945	11	11.666
3	11.524	12	13.341
4	10.146	13	9.839
5	12.092	14	10.658
6	8.089	15	11.811
7	7.733	16	12.400
8	13.858	17	10.865
9	7.153	18	8.702

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9604

ตาราง 77 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการควบคุมตนเอง

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1	8.871	6	8.936
2	11.225	7	9.719
3	12.891	8	10.213
4	12.996	9	12.548
5	11.395		

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9053

ตาราง 78 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนของผู้ปกครองต่อการศึกษา

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ(t)
1	6.831	7	7.550
2	6.852	8	5.817
3	5.678	9	4.998
4	6.225	10	7.550
5	6.794	11	6.394
6	5.717		

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9161

ตาราง 79 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อและค่าความยากง่ายของแบบทดสอบ ของ
แบบทดสอบความเข้าใจในระบบการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาระบบกลาง

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	.58	.44	7	.46	.28
2	.72	.56	8	.62	.44
3	.62	.44	9	.62	.60
4	.34	.36	10	.40	.40
5	.62	.76	11	.60	.56
6	.44	.64		.	

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8642

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวอรุณพร เนียมสุวรรณ
วันเดือนปีเกิด	26 พฤศจิกายน 2525
สถานที่เกิด	เพชรบูรณ์
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	8/42 แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10900 โทร. 04 – 733 – 2077

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2543	มัธยมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนราชวินิตบางเขน
พ.ศ. 2547	ปริญญาตรีครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ (โปรแกรมวิชาการศึกษาปฐมวัย) เกียรตินิยมอันดับ 1 จากมหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
พ.ศ. 2549	การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ